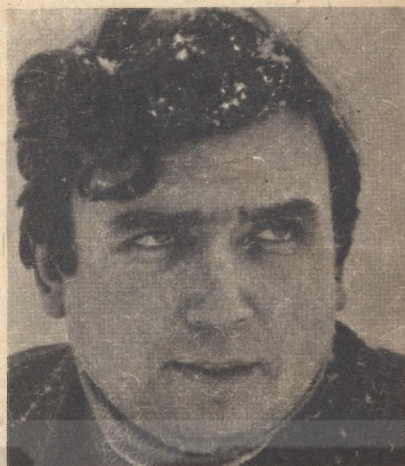

adrian păunescu

958

adrian păunescu
poezii de pînă azi

PENTRU CONDIȚIA OMULUI

Să mai salvăm cîte ceva din toate
Să-i facem vieții ultimul serviciu
Să nu lăsăm al cenzorilor viciu
Să pună stăpînire pe cetate.
Să ne convingem noi că se mai poate,
Că libertatea nu-i un sacrificiu,
Că pe un vultur nu-l dresezi cu biciul,
Că a iubi nu-i o impietate.
Că muzica nu-i o subversiune,
Că nu purtăm nici dinamită-n liră,
Nici rele gînduri în cuvinte bune,
Că iarba, care crește, nu conspiră.
Să mai salvăm, din mult prea greaua boală,
Planeta ori civilă, ori penală.

Adrian Păunescu

Lei 5

editura minerva

adrian păunescu

Ilustrația copertei : Ileana Bratu

adrian păunescu

poezii de pînă azi

PREFAȚĂ DE EUGEN BARBU

POSTFAȚĂ DE ȘERBAN CIOCULESCU

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI • 1978

EDITURA MINERVA • BUCUREȘTI

PREFATĂ

În vremea lui Balzac un individ în genul lui Adrian Păunescu nu ar fi surprins pe nimeni ; biografia poetului seamănă vădit cu aceea a marilor ambițioși din *Comedia Umană*. Un Rastignac sosit de la Bărca, în teniși și cu basc pe frunte, abia scăpat din urma oilor pe care le-a dus la câmp își propune, așa cum o declară mai încoace, că dorește și va fi (ba crede că deja a și ajuns) *cel mai mare poet al românilor*, cuvânt enorm care oripilează dacă te gîndești că în posteritate sunt atacați confrăți întru eternitate ca Eminescu, Blaga, Arghezi, Ion Barbu și Bacovia, dar întrucîtva îndreptățit prin talent, prin setea de notorietate și reputație dobîndite aproape fără scrupule, pentru asta fiind folosite organizații obștești, radioul și televiziunea, reclama, versurile puse pe cîntece, ba chiar o revistă întreagă în care se autocelerează în diferite forme. Adolescentul a abandonat plebeana beretă în favoarea unei pălării cu calota cît o farfurie sburătoare, voind să evoce ținuta unui Sadoveanu instalat în senectute. Extrovertitul personaj nu admite replică, nu poate fi oprit de nici o ușă a cabinetelor celor mai înalte, el pătrunde, el revendică, el obține ce dorește totdeauna, el se ceartă cu milițienii care nu-i fac loc pe arterele principale cînd se află la volanul „Mercedesului“ în care abia încape de atîta autoritate. Retorul strînge tîmeretul în fața amfiteatrelor, cu megafonul,

cu afișe, cu apeluri radioficate, programul pe care-l oferă spectatorilor aproape săptămînal e mai întîi patriotic și are un iz personal vădit. Textele cîntecelor aproape toate sunt semnate de el și ca nu cumva cineva să uite minunea, sălile sunt ridicate în picioare și acest tip hugolian *ascultă* asistența, o repede, concediază pe îndărătnici și-i dirijează pe cei ce-l memorează, îi pune să aplaude cu palmele deasupra capului în felul boxerilor, într-un cuvînt, e iubitor de slavă, de larmă, de a ți se băga în suflet ; dorește să nu-l ții, să-l adori, să-l visezi noaptea, să-i ții poza la cap și dacă se poate să-i reciti ultima poezie, iubitei în ceas de seară. A pătruns în cartea de citire, formațiile *folk* sau *pop* sau cum le-o mai fi zicînd îl cîntă, ac companiate de ghitare pe toate posturile. Ar vrea să fie autorul Imnului național, dacă s-ar putea ; să scrie texte pentru brigăzi de agitație sau să compună opere grozave, baletе și rapsodii, încă n-a sculptat, dar mai este vreme. Adolescenții îl visează și-l adoră, așteptîndu-l în fața *Sălii polivalente* unde nici un părinte nu-și dorește să-și trimită copiii pentru că zăltatul îi ține cîte opt ore, cu balalaicile lui, cu chiotele și cu versurile incendiare, cu care se întorc în cap, învățate gata și din care nu mai ies. A cîntat toate evenimentele curente ale ultimilor ani, nu i-a scăpat reforma agrară, problema țărănească și pacea mondială, pentru că de aceea există evenimente : pentru a fi cîntate de el ! E peste tot ; la stadion, la deschiderea vreunui drum național, la botezarea vaselor de mare tonaj ; performanțe aviatice nu-mi aduc aminte să fi dobîndit probabil din cauza oceanului văzduhului care nu e cea mai sigură șosea. Ubicuitatea asta îl face contemporan cu toate, e îndrăzneț, se aruncă orbește în problema medicinei românești, scrie despre nedreptăți petrecute la Iași și compune poeme de trei sute de strofe, cu aceeași dezinvoltură cu care alții scriu o scrisoare de patru rînduri. *Versurile* curg din el ca minunatele șuvoaie de apă ale fîntîinii binefăcătoare, Mavrogheni, e părintele urgisiților și spaima miniștrilor care nu sunt la curent cu ultimele invenții. Partizan înflăcărat al tuturor ideilor noi, el însuși descoperă resurse de a *resurecționa* maniere vechi în poezie pe care le pune în circulație în *veșminte* proaspete. E totul un urlet, un protest, ar fi în stare să *soluționeze* și problema palestiniană dacă cineva l-ar acre-

dita ; e şiret, locvace, stăruitor, n-a pierdut nici o cauză, nici măcar cauza poeziei personale din care a făcut o dispută națională. E invidiat, vorbit pe la colțuri, urît cu pasiune, idolatrizat, contestat, cîntat în catrene, conduce o revistă de mare tiraj pe care bănuie că o scrie singur, noaptea, ca Marat, cînd nu doarme ca alții, ei recită din producția proprie amatorilor să-l asculte, terorizîndu-i ore întregi cu un diluviu de cuvinte și, Doamne ferește să ațipești sau să nu-i acorzi atenția cuvenită pentru că **pățești** ce-a pățit împăratul Vespasian. În public, ținuta lui **marțială** aduce cu portretul lui *Vitellius*, lucrare din tinerețe a lui Brăncuși, executată pe cînd marele sculptor era elev al *Școlii de Arte și Meserii* din Craiova.

Acoperirea acestor afirmații de pînă acum **ne-o oferă** chiar poetul în versurile care deschid această culegere și-n care se auto-definește. Eroul său liric, persoana înflăcă a poeziilor sale, deși animat de un sentiment de grandoare, pornește inițial de la o stare de inferioritate aparentă, procedeu literar, aparținînd încă romantizării. Așadar îl găsim în calitate de aed neînțeles, damnat, alteori, este histrion, clauș, cum scrie, Don Quijote valah, dar, în același timp, este cel mai sublim dintre oameni, măreț, admirabil, întrucît spre deosebire de ceilalți suferă, iubește, se jertfește pe sine pentru colectivitate. Sacrificiul său, autoimolarea nu se fac cu discreție, în taină, poetul avînd vocația spectacolului, afișierea se oficiază în ditirambi, cu gesturi enorme și cu voce prorocitoare. Fără înalta conștiință cetățenească și artistică a poetului, fără talentul lui ieșit din comun tenorul metafizic iese la rampă din Păunescu.

Două coordonate domină poezia lui : scrutarea universului interior, a experienței personale de viață și exteriorizarea în plan cît mai larg a simțămîntelor și adevărurilor generale la care poetul crede că a ajuns ; deci poetul și actorul, într-una și aceeași persoană.

„Fachir valah care înmoaie ace
Vă pot părea și-un ghicitor ce minte,
Eu floare spun, iar voi vedeți morminte,
Și pîinea mea la viscole se coace.

O, cai ce trageți lumea înaintea,
Luțați hamul meu sălbatic de cuvinte."

(finalul sonetului *Fachir valah*)

La prima vedere s-ar părea că programarea sau destinul lui Adrian Păunescu ar fi, în primul rînd, acela de a *comunica*, prin poezie, autorul trăind intense experiențe de cunoaștere pe care le atribuie și altora. Fiind dotat cu o puternică tendință moralizatoare, el încearcă să transpună aceste experiențe în plan social, adică să le facă să devină eficiente, e vorba deci mai curînd de transmitere decît de comunicare, deoarece, poetul nu se confundă nici o clipă cu ceilalți, păstrîndu-și inalterată întreaga personalitate ; el statuează, emite aprecieri, dă decrete ; e mai curînd pontif intolerant decît tribun comprehensiv :

„Și-acuma eu ce-atîta sînt, un om,
Port jugul, dar îl port la modul propriu
De-mi lăcrămează sufletul și ochiul
Că totuși pîn' la scop ajunge-vom.

Și de sudoarea mea, cu cît m-apropiu,
Îmi înflorește jugul ca un pom".

(finalul sonetului *Jugul organic*)

Poet de agoră prin excelență, Adrian Păunescu nu moralizează, teoretic, el se bate cu tot ce e vechi în societate, cu falsele sentimente, cu ipocrizia, cu tot ceea ce înțelegea Bacon atunci cînd vorbea : de *idola tribus* ; *idola specus* ; *idola fori* și *idola theatri* — adică de prejudecățile care-și au izvorul în însăși natura umană, în spiritul fiecărui om sau ce se naște din conviețuire ori din dogmele diverselor filosofii. Acest nonconformism e ilustrat foarte bine de poezia *Deocămdată, nu* :

„Mai e nevoie de-arzători nebuni,
de cei ce știu să vadă întîi răul,
de cei ce mai despart vechiul și noul,
mai sînt utile zilele de Luni...

Ei nu cunosc nici mila de-a fi om
și soarta lor e dreasă cu rapoarte,
ei înțeleg că viața este moarte,
trăind sub spectrul marelui atom...

Batjocorindu-ne prudent și crunt,
ei, toți, sînt trăgătorii de alarme,
în tîmpla lor gustul trădării doarme,
miros ca o lopată de pămînt...

Îmburghezitul e pornirea de
slugărnice pînă ai o slugă,
un bot întins de-a pururea să sugă
la ugerul uscat al lui „de ce ?“...

Din ținta noastră și-au făcut mijloc,
din comunism avere personală,
ei sînt stagnare, pot să fie boală,
eu contra lor voiesc să vă provoc.“

Într-atîta solemnitate de stil, într-atîtea apeluri patetice, se
face simțită rareori o tendință ludică, repede reprimată :

„Leng va ri șerc adio, e oră unsprezece“

sau :

„Ha, vi, deschide barca și să fugim de tot“

sau :

„Ca, ro-ro, ca, seng, lapii, te-aștept în locul vechi
la un taxi și adu-mi și-o țoală mai flocoasă
Ca să-mi acoperi leșul și-un fes pentru urechi...“

Vorba lui Ion Barbu :

„Vir o congo eo lig“

Odată depășită starea humoristică, poetul revine la statutul decretativ, deși uneori, el ne pare nu un legislator, în adevăratul înțeles al cuvîntului, ci un dionisiac ; el nu construiește silogisme, ci se dăruie pe sine într-un elan mistic, crezînd că jertfa-i simbolică va servi omenirii ; instinctul său gregar e dublat în mod tragic de o mare însingurare :

„Cu mîinile la ochi — care sînt zece —
și care văd și nu mai pot să plîngă,
al lumii încă și ființă încă,
poetul pe pămînt în fugă trece.

Privirile mereu și le reprimă
— că buzele, ce-ar spune, tot nu poate —
dar află adevărul despre toate
și urlă văzînd crimă după crimă.

De vreți să nu mai vadă, să nu spună
la poarta mumii puneți să aștepte
jandarmii voștri cu ochire bună ;
distrugeți frăgezimea primei trepte.
Altfel — urlînd mărturisirea-i rece —
poetul prin ținutul crimei trece.”

(Shakespeare)

Înfrigurat, cucerit de momentul sublim, paradoxal și controversat pe care-l trăiește, Adrian Păunescu se vrea cronicar sau rapsod național, fapt pentru care îl găsim cu predilecție la frontiera dintre epic și liric, încercînd să fixeze totul în documente mai nepieritoare decît bronzul. Dar altfel, decît în vremurile homerice, războiul lui cu lumea nu este împresurat de zei și poetul nu este atins de cecitate de unde și acea undă de nobilă melancolie, în zadar repri-mată. Așa se face că poezii sau piese capitale, cum ar fi *Pămîntul, deocamdată* sau *Repetabila povară, Părinți vituci, Problema țără-nească* și chiar *Da, mai avem*, intrate în conștiința publică prin punerea pe muzică, nu sunt expresia unui optimism funciar, cum ne-am aștepta, ci fructul unei îngîndurări, a unei meditații tragice

asupra unor probleme de stringență actualitate pe care autorul nu poate s-o ascundă, nici chiar atunci cînd, furat de temperamentul său fugos, folosește retorica în locul confesiunii.

„Din labirint coboară plîgînd ecoul spelb,
se-aude vîntul ca o cădere de coroană.
un gîlgîit de sînge în iarna suverană
ca după împuşcarea, în cer, a unui cerb.

E iarnă sau e moarte ? De unde putem şti ?
Nu-i nimeni treaz pe-aicea, prin rîndurile noastre,
să-i pipăie-aşternutul, aceste gheţuri aspre.
Să spună dacă sîntem sau nu mai sîntem vii ?

E foşnet sau e bocet ? E haină sau mormînt ?
E pace sau repaus ? E astăzi sau departe ?
Şi ce sînt aceşti bulgări ce-i auzim căzînd ?
Groapă sau arătură ? E iarnă sau e moarte ?

(Iarnă ?)

Un cercetător atent poate să descopere dincolo de gestică lirică, energică, cea de-a doua faţă a acestui Janus : şi-anume plîsul care te trimite la Bacovia pentru care secret sau nu, Andrian Păunescu are un adevărat cult. El se adresează direct autorului *Plumbul* sau foloseşte teme comune, cum ar fi ploaia. Iată o mostră pură :

„Sclipăţul ploii ne-ăduce aminte,
Un sclipăt de cuţit ce-njunghiază
-Şi bate miezul nopţii la amiază.
Cînd treji sînt toţi ostaşii trudei sfinte.

De mii de nopţi aceeaşi ţară-i trează,
Şi tot acelaşi omul care minte.
Că de la leagăne pîn' la morminte
Atît de rari sînt cei care cutează.

Întregul ochi al lumii lacrimează
Şi fulgerul cînd faţa ne-o aprinde

Simțim fiorul lui adînc în dinte
Și plouă a obsesie și piază.

Prin rumeguș de abur și de rază
Gravidele, copii pe rug așază.“

(Pedepse)

sau *Dor de Bacovia* :

„Acum, cînd cade toamna pe pămînt,
Ca un coșmar al unei boli ciudate,
Acum să trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sînt.

Acum să ne iluminăm de tot,
Pînă-n adîncul inimii și-al firii,
Ce disperare, cum se duc martirii,
Și a-și rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vîntul toamnei ard,
Mușcate sîngeros și trist de lună,
Și turturelele se despreună
Acum, noi doi, în focul revanșard
Acum, atît de singuri pe pămînt,
Să recităm Bacovia, plîngînd.“

O altă temă predilectă (dintre numeroasele sale teme, cum ar fi *Revoluția, Patria, Părinții, Lupta, Iubirea, Moartea, Reforma morală, Consecvența*) obsesivă a poetului este satul și soarta țărănimii supuse procesului de transformare socialistă. Pentru Adrian Păunescu satul este o realitate în plină prefacere, un proces ce nu ține seama de sentimentalismul cronicarului ei, de amintirile și idilizările, explicabile într-un asemenea proces. Aici poetul ni-l amintește vădit pe Octavian Goga, deși ultimul se referea la un sat românesc corodat de deznaționalizările timpului. La Adrian Pău-

nescu în plus înțelegem sensul progresului pe care îl receptează
ca pe o fatalitate oportună :

„S-a învechit lumina și ploaia s-a stricat,
șarpele casei însuși a putrezit sub sat.

O tulbure otravă dospește lent în rîu,
parcă nebun e bobul elementar de grîu.

Se spînzură fîntîna de cumpele ei,
pe ochiul trist al vitei, ard pete de ulei.

Un cal cu coada-n aer, nechează-n ziduri, rar
din hornul casei iese nu fum, ci bălegar.

În cimitirul mare dorm morții suprapuși,
copiii prind învâțul zăvoarelor la uși.

S-a învechit lumina, plutește ca-ntr-un ou,
cînd pasărea sub coajă s-ar așeza din nou.

Cîmpia e uscată și stearpă dinadins,
de-un secol norii lumii au terminat de nins.

E mîgura tocită, din oseminte ies,
cu luciu toxic, flăcări, și fără înțeles.

Și oile-ngenunche, aproape nu mai piel,
păscîndu-se-ntre ele. Pînă cînd dau de miel.

Acum nici nu mai plouă din norii urlași,
ci parcă din canalul de scurgeri din oraș.“

(Satul sub secetă, după potop)

Tema este reluată în *Problema țărănească, Repetabila povară, Părinți uituci* și multe alte poeme. Cea mai bună poezie pe această temă mi se pare *Nici o veste* pe care o cităm mai la vale :

„Dinspre țărani nimica nou nu este,
De-o veșnicie-și văd de ale lor,
Copiii-i uită, oasele îi dor,
Între pământ tăcere și nevastă.

Dar ce fac ei ? Ce brazde au pe glezne
În casa pînii dacă-s chiriași
De nu se duc cu toții la oraș
Portari spre-a fi și tot le-ar fi mai lesne ?

Noi ce, din cînd în cînd, prea strîmb vedemu-i,
De numele li-l zicem ca poreclă,
Să nu uităm cum de amar de vremuri
Niște țărânci culeg murdara sfeclă.

Nu vor pleri țărani niciodată,
Ca într-o grațiere refuzată.“

O față surprinzătoare la acest poet baladesc este meditația pe fondul reveriilor. Un militant întorcîndu-se în răgazuri asupra problemelor existenței, iată ceva mai rar, dar nu mai puțin interesant la Păunescu. În poezia sa filosofică găsim o puternică încărcătură afectivă și din acest motiv, multe din poemele sale de această natură reprezintă veritabilele reușite ale crestomației. Iată *Visla* :

„Se dezveliră ochii unei statui bătrîne
albaștri înăuntrul căzutului tău craniu,
tulpini de marmuri negre au început să plîngă,
e cerul plin de broaște care ierneză straniu
și se fac nori și aștri, printr-un îngheț și încă
printr-un îngheț pe care fiorii îl străbat,

cînd sînt eu însumi gheața unei absurde broaște
pe țărîmul lor de-atîtea decenii lepădat.

Îmbătrînesc ca broască și mă născusem om,
te văd, și-n legănarea statuii ce te naște,
mi se dezgheață vocea și pieptul cotropit,
și-un strigăt se aude, toxic și trist, de broaște.

Și sar din piatră-n piatră și plîng, sughiț, orăcîi,
cu ochi trăsniți de-albastrul privirii tale moi,
și-o baltă uriașă cu putrede amprente
și cu-un vacarm de broaște tot geme între noi,
încît se face noapte și nu te mai aude
nici fiul, nici nepotul neamului meu de pîslă,
neamului meu de mîzgă, neamului meu de apă,
sînt broasca zgomotoasă.

Aud numai o vîslă..

Desigur că reprezentările sunt ambigui și mesajul mai abscons,
dar aceste poeme confesive ne trădeză subteranele și itinerarele
oculte ale poetului care, aparent, e un tip solar, dar, în realitate,
căutările sale secrete se desfășoară sub semnele Îndoielii și al unei
neliniști care reușesc să străbată chiar și în domeniile în care ar
putea pretinde că deține anumite certitudini. Iată în acest sens
poezia *Dezechilbru*, titlu semnificativ după noi, în care dionisiacul
Păunescu lasă loc întrebărilor asupra morții :

..Cîțiva străini duc o femeie moartă
și-o muzică bizară, în sus, pe-un deal de clei,
pe umeri și pe suflet șovăitor o poartă,
nori albi, umflați de soare, coboară peste ei.

Și păsările lumii, cele ce sînt nebune
își inventează-n aer și ele-un ritual
dubînd pe-un deal de aer strîmba procesiune,
ce pare că atîrnă de-nsinguratul cal.

Este un cal în față, el trage după sine
ca pe o umbră lungă, plouată, tot acest
plug de putreziciune, de ploaie, de suspine,
în care ruguri strimte se nasc, se-ntorc și cresc.

Cîțiva străini. Femeia necunoscută. Curge
pe albii negre ploaia spre văile pustii ;
și-n sens invers cortegiul străbate cleiul dulce
al dealului cu morți, ce crește zi de zi.“

Mult mai acuzată este tentația filosofică a poetului în amplul poem
intitulat *Spre plus infinit*, un poem de factură prevertiană în care
ideea primește un veșmînt strălucitor :

„1 deschide lupi, 2 așteaptă,
3 odihnește, 4 ia foc,
5 e o lebădă, 6 o treaptă,
7 e un 1, mai cu noroc.
8 dă pe gheață, 9 e haos —
Și vine 10, capăt de șir,
E și fereastră, e și adaos,
Lebădă, liră, liniști, delir.“

Iată un Păunescu ezoteric, deși, mărturisim, această ipostază e cu
totul neașteptată la un tip atît de pozitivist ! Mai departe, în ace-
eași poemă, întîlnim un periplu cosmic, într-o oarecare măsură
asemănător cu călătoria lui Hyperion din *Luceafărul* eminescian,
desigur, la alt diapazon :

„Vezi, peste toate o nebuloasă,
O împletire fără contur,
Un fum de ruguri, un coș de casă,
Plasă murdară soarelui pur.

Vezi printre linii și peste linii,
Vezi acea curgere care-a albit ?
- Mult mai departe, fiu al luminii,
Se află veșnicul plus infinit.

Pînă acolo zecile mușcă,
Sutele bubuie, miile ard,
Fiece zero devine cușcă
Pe cît te-apropii de miliard.“

Să credem că avem de-a face cu o inedită transpunere în limbaj metaforic a unora dintre aspectele teoriilor filosofice ale lui Einstein sau Minkowski ? Nu ar fi exclus, dar nici ipoteza contrarie nu poate fi infirmată. Totuși, poemul își păstrează un frumos și alert ritm care sugerează Timpul. Frizînd suprarealismul (de unde multitudinea de influențe, la modul superior, în strania poezie *Iluzia unei insule*, Adrian Păunescu flirtează cu dragostea și moartea, într-un excurs încercat de Eminescu, Bacovia și Rainer Maria Rilke :

„Diseară-i plecarea în insula mea,
trăsura de nuc te așteaptă la scară,
ia-ți haine mai groase și nu-ntîrzia,
Căci cîini polițiști s-ar putea să apară.

Nu-ți face probleme, birjarul e mort
și caii sînt morți și trăsura e moartă,
fugim fără martori, în nu știu ce port,
în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom crește copii monstruoși,
lachei de metal și de mîzgă vor rîde,
cu vești ne-o ticsi de la moși și strămoși,
tic-tac telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi,
și le vom trimite în lume de-a rîndul,
ca-n sticle băgîndu-le în cîte un ochi,
Al Patrulea Ochi pentru casă păstrîndu-l.

Și ziua întreagă, noi goi, fără tiv,
pe sînii de foc vom zbura într-o vale,

iar eu, gospodarul voiesc să cultiv
grîu dulce și leneș, pe coapsele tale.

Te-aștept deocamdată. E mijlocul verii,
e mijlocul iernii, ciudată poveste ;
iar cînd vei urca, e-n zadar să te sperii,
trăsura ca moartea pîrîndu-ți că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
te-aștept cu făclii, patru mii șase sute,
zadarnic te sperii că ninge mereu,
că străjile drumului fumegă mute

Hai, vino și urcă și spune ceva,
birjarul e mort, are sînge de cîrjă ;
te-aștept fără martori în insula mea,
port haină de nuc, sînt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi fața ce mi-am găsit-o,
să știi că în insula mea, totuși sînt,
eu, movila celui mai proaspăt mormînt,
întinde piciorul și calcă, iubito !

Și asta e totul. Plecarea-i diseară.
Fantoma trăsुरii așteaptă la scară."

Și în poezia de dragoste, Adrian Păunescu e tot un defrant, un
retor, un frenetic, profesînd un totalitarism fără limită, după cum
îl cunoaștem din toată lirica sa. Dealtfel acest mod imperativ de
a-și cuceri dragostea este definit chiar de poet :

„Eu o iubesc. Dulos. Nebun. Potrivnic.
Pe viață și pe moarte. Fără frică,
Compătimesc pe cei care abdică,
Dar eu rămîn cu mine însumi, schivnic.

Și de s-ar da și lumea pe din două,
Cum hărți politice o mai arată,
Eu tot voi adora această fată,
Căzută sub cătușele de rouă.

Eu o iubesc. Vitralii de cenușă,
Spre a ne despărți, se-ntemeiază,
Și cheia se-nvrte-n ușă,
Singurătate spre a-i da și groază.

M-au condamnat jurații mei de gheață
La o iubire silnică, pe viață.“

În interiorul acestei mari combustii care este dragostea și pe care poetul o trăiește cu toate fibrele ființei sale, rămîne totuși un sanctuar secret, după cum el însuși mărturisește, un sanctuar în care poetul se simte singur, dovadă a unui egotism puternic.

Introducînd biografia personală în rigorile versului, Păunescu își îngăduie inegalități artistice, dar poate tocmai asta face mai autentică poezia sa, tocmai asta îl împinge pe cititor ca martor în tribuna debaterilor :

„Să facem focul cu săgeți tocite,
Să punem arcuri vechi pe foc să ardă,
Aruncă-n scrum această halebardă
Pe care o fantomă ți-o trimite !

Iubita mea, nici toamnă nu-i, nici vară,
E-un anotimp cleios de isterie,
Eu sînt fantoma ce-ți trimite ție
Armele, pentru că o îngenuncheară.

Dă foc înalt, din toate-aceste arme.
Dospească flăcările-n largul ploii,
Ca semn nobiliar că noi, strigoii,
Ținem lumina lumii care doarme.

Și era tocmai vremea vieții mele
Cînd mi-au zdrobit genunchii de podele."

(Vremea vieții mele)

Urmînd o îndelungată tradiție romantică, purcezînd la noi din Eminescu, Macedonski și alții, Adrian Păunescu consideră că poetul, deși este și un exponent al cetății, e, în același timp, un personaj de excepție, singularizat, care adeseori nu este înțeles de contemporanii săi și în această ipostază se simte izolat, trăind un puternic sentiment al inadecvării, senzație care este, desigur, firească la toți marii egocentriți, la artiști, îndeosebi, care, de cele mai multe ori, pun propriul lor talent, „focul sacru”, mai presus de propria lor viață. Această singularizare care pare a-i crea o nedreptate personală îl face pe Adrian Păunescu să scrie un număr de poezii al căror personaj central este histrionul, clovnul, adică artistul care în mijlocul arenei oferă celorlalți tot ce are mai bun, primind, în schimb, neînțelegerea celor mai mulți dintre spectatori :

„Voi, înrobiți, la propriul vostru pîntec,
Pragmaticilor, să luați aminte,
Poeții mor cu tîmpla pe cuvinte,
Suavi heralzi ai ultimului cîntec.

Cei ce agonisesc ca să consume
Vor trebui cîndva să și învețe
Că nu se poate fără de tandrețe
Mai e nevoie de poeți pe lume.

Că omenirea-i un ciudat amestec
De violență și de duioșie,
Răget de leu în ou de ciocîrlie,
Dar toată lumea trebuie să știe
Că nu-i poetul animal domestic
Ci armonie în sălbăticie“.

(Sălbatica armonie)

Același sentiment îl găsim în poeziile : *Cîntărești disperată, Cîine de vînătoare, Claun, Harul aparte* și multe altele, dar cel mai pregnant și realizat, la o înaltă tensiune poetică, îl găsim în strania poemă intitulată *Doina* căreia autorul pare a-i da și o semnificație autobiografică :

„Foaie verde fard de claun,
în amurg cînd e instinct,
îmi văd mîinile murind
mi-aud tîmplele murind.

Foaie verde fard de claun
o, copilăroasa mea,
cercul iar se va deda,
cînd la nu și cînd la da.

Foaie verde fard de claun,
geme-un elefant obez,
eu cu ochii protejez
vipia de la trapez.

Foaie verde fard de claun,
frunză verde de ce mori,
rîdeți încă de trei ori,
musafiri și spectatori.

Frunză verde fard de claun,
străbăteți pînă departe
fardul meu ce ne desparte,
praful drumului spre moarte.

Elefantul stă pe scaun,
îndulcit și el de plînsu-mi
foaie verde fard de claun,
foaie verde de eu însumi.”

Poemul e grav, teribil, turburător, rămânând o piesă de bază a volumului selectiv pe care Adrian Păunescu ni-l oferă.

De ce mă temeam în altă parte¹ s-a produs. Reținerea în ce privește cantitatea de poezie oferită cititorului a fost uitată de către tumultuosul poet, el **ne năvălește cu un flux** liric în care plutesc și multe cioate ; devine **păduros, inegal, sumbru**, amenințător, pelicula sa e turburată pe **alocuri**. Ceea ce trăiește, izbucnește pătimaș în pagină și obiectivitatea, **răceala programatică** a oricărui creator care e suveranul și arbitrul propriei opere, se topește undeva în spatele numărului. **Performeur, cum îl bănuiam**, el nu vrea numai să fie **cel mai mare poet al românilor**, dar și cel mai productiv, ceea ce e o eroare. Înălțimea statuii nu este o bară de săritură în înălțime, ci o măsură de adâncime. Ca să treci peste atîți poeți mari ai românilor, trebuie să fii cult, secret, să ai taină, nu numai o ideologie care la Adrian Păunescu există, o fierbinte credință în cauza românească, dar vin amendamentele, vin judecătorii cei reci care nu se uită la gestică, ci la hlamida pură a poeziei, ori ea este pe alocuri inegală și asta se poate încă îndrepta pe parcurs printr-o severă epurare. Păunescu scrie *lung*, nu *mult*, spune de două ori, ceea ce poate fi spus o dată, faptul de a scrie sonete este, de fapt, o autocenzură, o încercare a puterii, **făcută** de unul singur. O Niagară de imagini, de impresii, de tunete ca într-un cer de vară, da, asta e spectaculos și te farmecă la acest mare poet, el este înainte de toate prin tot ceea ce face un spectacol ; el poate fi privit cu mari delicii, dar mai există o condiție : totul trebuie să respecte regula jocului liric ; cum spunea **marele critic Călinescu** : nu te poți sătura cu un butoi de miere ! **Prea multă în artă** e la fel de dăunător ca prea puținul. **Frenetic, necenzurat, totalitar**, cum am mai scris aici, terifiant, sincer și teribil în alarmele cu care mereu ne face viața mai amară, plin de avertismente ca o **Declarație** a drepturilor omu-

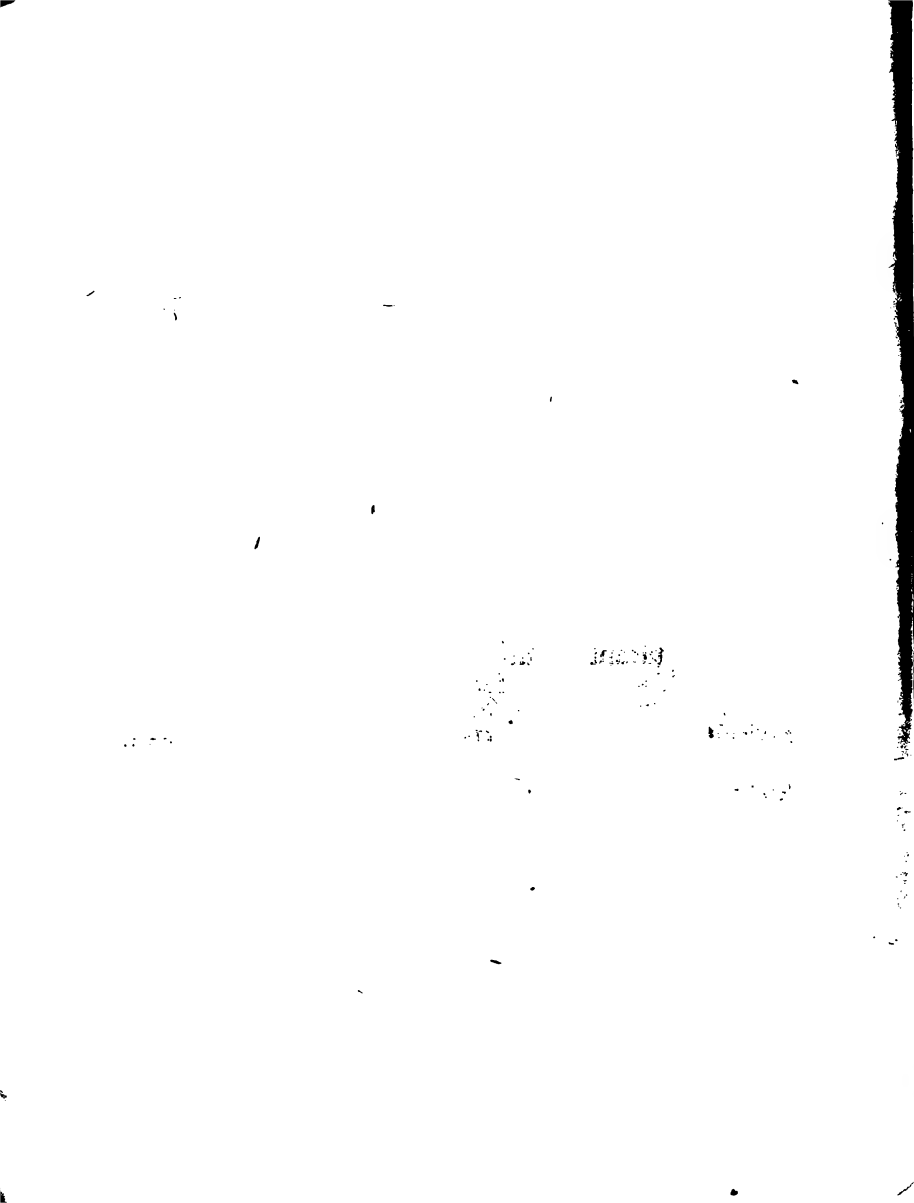
¹ O istorie polemică și antologică a literaturii române de la origini pînă în prezent, I, *Poezia română contemporană*, Editura Eminescu, București, 1975.

lui sau ca un Ultimatum, ei, bine, el realizează ceea ce și-a propus inițial : să ne turbure, să ne țină într-o teroare poetică, cu enorme rezultate ; dar vai, mai trebuie să respirăm, mai trebuie să ne aducem aminte de o floare plăpindă, să mai vedem și cerul albastru. El se înduioșează și ne mîngîie pe creștet cîteodată dar o face cu parcimonie, ca un general care-și ține trupa în alarmă, pe front și cînd amintirile de acasă ne năpădesc, vorba sa, pămîntul explodează cînd se seamănă grîul ! E greu deci de existat într-un astfel de climat de subversiune poetică. În privința aceasta i-aș recomanda să se mai copilărească, din cînd în cînd, să nu creadă numai că în banca poetică, valuta cea mai bună sunt tragediile și moneda de schimb, numai sîngele. E nevoie și de un curcubeu. Schima sa poetică este teribilă și te încremenește ; hotărit avem în față un poet de factură shakespeare-iană, dar, deocamdată personalitatea sa întrece opera. Curînd, sunt sigur, va fi invers...

Oricum, așa cum afirmam odată, „este vremea să-l așezăm lîngă Goga. Poate că nimeni de la ilustrul său înaintaș nu a avut atîta viscol în cuvînt, poate că nimeni înaintea lui nu a îndrăznit să repună în drepturi cu atîta talent poezia patriotică, cea adevărată, cea care doare, poezia de inimă, de plîns și de moarte. Poate că nimeni în acești ani nu a reușit să se ia de piept cu conformismul cu atîta patimă, poate că nimeni nu a avut un glas mai distinct în aceste Oracole pe care poetul le adresează destinului, viitorului și posterității proprii.

Actor el însuși în sensul cel mai bun, Adrian Păunescu știe să-și însoțească poezia de grandilocvențe și de retorici, cum va fi făcut probabil Victor Hugo. Locul său este pe un munte, într-un deșert sau în piețele publice unde auditoriul este zguduit de torrentele sale lirice ca de un uragan neobosit. Cuvintele lui sînt fulgere...”

EUGEN BARBU

NOTĂ BIOBIBLIOGRAFICA

Adrian Păunescu s-a născut la 20 iulie 1943 la Copăceni — județul Bălți, unde părinții lui, Floarea și Constantin, fuseseră trimiși ca tineri învățători. Face școala elementară în comuna Bărca, județul Dolj, de unde este originară ramura sa dinspre tată, învățător și fiu al unui vechi neam de țărani și învățători din această comună. Mama se trage dintr-o familie de olteni din Ionești — Vilcea, așezată ulterior în comuna Bragadiru din vecinătatea Bucureștilor. Urmează primul an la liceul „Frații Buzești” și al doilea la liceul „Nicolae Bălcescu” din Craiova. Absolvă în 1960 Școala medie nr. 10 din București. În următorii trei ani face corectură, gazetărie (la București și Oradea), e un frecvent al Bibliotecii Academiei. Între anii 1963—1968 este student la Facultatea de limba și literatura română din București, al cărei diplomat devine. Lucrează la revista *Amfiteatru* de la apariția ei (1966) și pînă în 1968. Din 1968 este, rînd pe rînd, redactor H, redactor I, șef de secție, secretar general de redacție, redactor șef adjunct, la revista *România literară*, prin încrederea lui Geo Dumitrescu, directorul

revistei. Îndeplinește din 1970 funcția de redactor șef adjunct la revista *Luceafărul*. Pentru o scurtă vreme ține locul redactorului șef. Studiază și ține conferințe un an academic la câteva universități americane (la Chicago, Washington, New York, Ann Arbor), ca invitat al Programului Internațional al Scrisului (*International Writing Program*) din Iowa City. La 1 februarie 1972, pleacă prin demisie de la revista *Luceafărul*. La 1 februarie 1973 devine redactor șef al revistei *Flacăra*. Este, totodată, inițiatorul și conducătorul *Cenacului Flacăra*, mai târziu *Cenacul Flacăra al Tineretului Revoluționar*.

A debutat cu un sonet, la 1 mai 1960, în revista *Luceafărul*.

Cărți tipărite :

1965 *Ultrasentimente*, colecția *Luceafărul*, E.S.P.L.A., București.

1967 *Miei primi*, Editura tineretului, București.

1968 *Fintina somnambulă*, Editura pentru literatură, București. (Premiul Uniunii Scriitorilor).

1970 *Cărțile poștale ale morții* (proză fantastică și satirică), Editura Albatros, București.

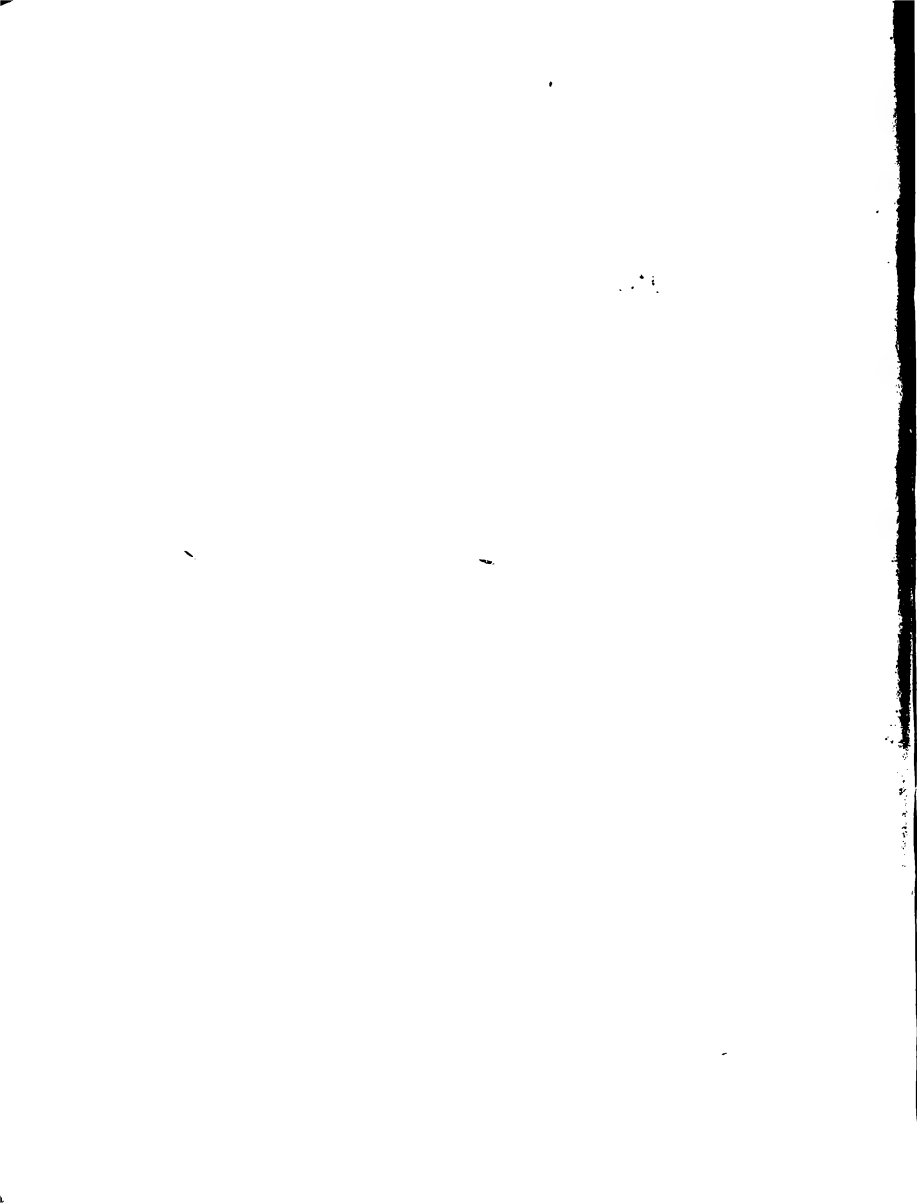
Viață de excepții (antologie), Editura Albatros, București.

1971 *Istoria unei secunde*, Editura „Cartea românească”, București.

Istoria unei secunde (al doilea tiraj).

Sub semnul întrebării (interviuri), Editura „Cartea românească”.

- 1973 *Lumea ca lume* (publicistică), Editura „Scrișul românesc“, Craiova.
- 1974 *Repetabila povară*, Editura „Scrișul românesc“, Craiova.
- 1976 *Pământul deocamdată*, Editura Eminescu, București.
- 1977 *Pământul deocamdată* (al doilea și al treilea tiraj).

PE CONT PROPRIU

CONDIȚIA CÎNTĂREȚULUI REVOLUȚIONAR

Nu-ți poate pune nimeni cătușe peste tîmple,
Și chiar de ți le-ar pune ți s-ar preface-n laur,
Ai fost adus pe lume, să scoți din mîzgă-aur,
Fii fericit de drama ce stă să ți se-ntîmple.

Nu fi căutătorul căldurii liniștite,
Ci fii poetul muncii, și-al cinstei, și-al dreptății,
Nu chîriaș cu ora în inima cetății,
Nu bardul mizerabil la mese de elite.

Ridică-te, poete, și nu le mai da pace,
Dezbracă-i de convenții și-mbracă-i în cuvinte,
Cu interjecții tună-l pe-acela care minte.
Și adu muzicala istorie încoace.

Poet ireversibil al clasei care face,
Teavă de erin în care cîntă spre cer morminte.

PE CONT PROPRIU

Într-o lume aflată permanent
sub stare de risc,
uităm adesea că există, totuși există,
și riscul pe cont propriu.

Poezia este
un risc pe cont propriu.

E noapte. Luna se află,
cum se spune,
în mijlocul nostru.
Îmi iau capul în pumni
ca pe-o cloșcă cu puii de aur
recuperată,
încep să mă învîrt în mijlocul pieții
și vă întreb, doamnelor,
domnișoarelor și domnilor,
„cine riscă în seara asta cu mine ?“
așa cum v-aș întreba :
„cine dansează cu mine ?“

BOABELE CA NIȘTE GRENADE

Prietenul meu mi-a spus
fii atent, fii atent,
în zadar vrei tu să scrii pasteluri,
tu ești pierdut pentru gratuitate,
tu vei spune cuvinte

și pe gură îți vor ieși amenințări,
tu vei semăna grâu
și boabele vor exploda ca niște grenade.

Am ieșit la semănat și câmpul bubuia.

FERICIREA DE A PUTEA POVESTI NEFERICIREA

Despre fericirea de a putea povesti
Nefericirea
E vorba acum
Pe muntele înflorit,
Pe care ninge cu capete de îngeri
De pe butucul roșu de deasupra,
Cîntă, strigoi tînăr !

S-a făcut lumină în fructul trist
Pe care oamenii îl mănîncă zi de zi
Și iată, ei nu pot spune
Că s-a făcut lumină.
Cu mîinile împreunate în dreptul gurilor,
De uimire,
Le-a pierit glasul și nici nu mai
Mănîncă acel fruct, atît sînt de fericiți
Că îl au.

Despre fericirea de a putea povesti
Nefericirea ta,
Cîntă, strigoi tînăr,
Despre luptă cu birnele casei tale,
Despre lupta cu șarpele casei tale,
Despre lupta cu singele predecesorului tău,

Despre viață și moarte,
Despre bucuria mea că nu numai viața
Ci și moartea e o iluzie,
Despre bucuria ta că sînt iluzii amîndouă.
Despre fatalitatea că au cu toatele
Un ritm fără oprire, că nu ne ating
Și nu ne iubesc, că viața și moartea
Sînt împreună
Un destin mineral.

Strigoi tînăr, fericitul meu urmaș,
Dă dovadă că peștele are suflet
Și că măslinul iubește,
Iată, sînt gata să cred
Că mormintele noastre
Sînt similare
Cu ale peștilor din rîuri, că acel pește,
Care intră în undiță, se sinucide,
Că floarea mărului este sudoarea
Morții lui,
Strigoiule cu mîini fierbinți.
Dar dacă între atîția ciți dorm și se trezesc,
Tu poți să cînți nefericirea și să fii
Aproape fericit, pentru aceasta,
De ce mai au nevoie oamenii de clopote,
Peștii de rîuri și copacii de culegători ?

Pe muntele-nflorit pe care ninge
Cu capete de îngeri,
Să fie moartea numai
Mireasma minerală
A veșniciei,
Coboritoare peste focuri.
Lar viața numele altei iluzii ?

COȘMAR CU O PLANETĂ DE NOROI

Cuvintele sînt pline de noroi,
Cum sînt copitele de cai plugari,
Nu mai ajunge sensul pîn' la noi
Copiii adevărului sînt rari.

Pe-o parte-a lui veacul e-o mortăciune,
Prin flori lumina trecerii trecu,
Nu e conștiință cea care nu spune
Decît un da și niciodată nu.

Nu-și mai găsesc în viață nici o cale
Cei ce lumina o privesc urît,
Chiar dacă munții par nămolul moale
Purtat de porcii veacului pe rît.

Din steaguri unii și-au făcut cămașă,
Iar din cămăși și-au făcut alții steag,
Sătulă e de sine stirpea lașă,
Numai noroiul îi mai este drag.

Planeta e un cat pe care plouă,
Și apa peste șanțuri a ieșit,
Nămol e și zăpada, nămol afli și-n rouă,
Noroiul conjugat și regăsit.

Că, din atîta dare înapoi,
Pe drumul lașității și minciunii

Ce altceva mai pot rîvni nebunii
Decît noroi, cînd ei gîndesc noroi ?

Le fie deci, noroiul pur, le fie
Singurul mod de a gîndi şi-a fi,
Dacă ei nasc sub norii de leşie
Idei din ce în ce mai mici, mai gri.

O, dacă din atîta murdărie
Şi din acel mult crescător nămol,
Măcar un pom real ar fi să-nvie
Să nu rămînă el, nămolul, gol.

Cuvintele sînt pline de noroi,
Noroi pe ne-nţelegerea Monalisă,
El îi îmbracă azi pe sumbrii goi,
Haină de protocol, culoare-nchisă.

SĂLBATICA ARMONIE

Voi, înrobiţi, la propriul vostru pîtec,
Pragmaticilor, să luaţi aminte,
Poetii mor cu tîmpla pe cuvinte,
Suavi heralzi ai ultimului cîntec.

Cei ce agonisesc ca să consume
Va trebui cîndva să şi înveţe
Că nu se poate fără de tandreţe,
Mai e nevoie de poeţi pe lume.

Că omenirea-i un ~~studat~~ amestec
De ~~violenta~~ și de duiosie,
Răget de leu în ou de ciocîrlie,
Dar toată lumea trebuie să știe
Că nu-i poetul animal domestic,
Ci armonie în sălbăticie.

FLAUT IPOHONDRU

În plin cîntec
la ora miezului nopții
eu flautul
m-am îmbolnăvit.

Mă durea cîntecul
mă durea noaptea
eu flautul
m-am speriat.

Cîntecu-n mine
sta ca un mort
într-un sicriu
neînhumat.

Și din ce doamne
din care gînd
mi-am auzit
puterea plîngînd ?

Se încontrează
lumea la mine
muzica îmi este
numai ruine.

Se încontrează
eu mă încontru
flaut sangvin
și ipohondru.

Tinăr eram
și cîntecul meu
de barba zeului
se agăța.

Flaut bolnav,
flaut stingher,
la ce mai visez,
la ce mai sper ?

Nu mai priviți
ca pe un cîntec
bocetul meu
ce n-are vină
că iese însă
melodios.

Sînt un
flaut
bolnav.
Sînt un flaut
rănit.

Mă
mai
aud
pentru că încă
mai bate vîntul
peste pămînt.

ȘOPÎRLE

Ca un copil venind uimit din girle
Ies sus pe crestele de var nestins
Pe care șade omul ca un Sfinx
Și văd poeți călare pe șopîrle.

Din gura născătoare de vocală,
Spre lume depășind dezmăț, înec,
Pe propriile lor picioare trec
Poeme limpezi și în pielea goală.

Taie lumina-n mine ca în faguri,
Ochi stau albaștri în destinul meu
Și toarnă cheltuindu-se mereu
Materie pentru săgeți și arcuri.

O, tîrîtoare, voi, șopîrle tulburi,
Voi, gheare rupte ale unui corb,
Tunel înviorat de-un sclipăt orb
Și clanță cu o mie de șuruburi !

Șopîrle, stări ale ființei mele,
Moduri și timpuri colorate nod,
Rămîneți contratimp și contramod,
Vi se văd urme de pămînt pe piele.

Mi-e dor de-un strigăt ce provoacă rouă
În nori și o coboară pe pămînt,
Din păsări soarele ia foc pe rînd,
Clocind cristalele pe-un cîmp de ouă.

Mi-e dor de-o streășină și de o coasă,
Orice simbol e împotriva mea,
Vreau să mă laie uneori o stea,
Vreau să miros a dulce tămîioasă.

Am de trăit cîstit, gura mea urlă,
Și-n fața înfloritului cer gros
Stau, mă descopăr, și ca Făt-Frumos
Descalec. de pe ultima șopîrlă.

CUVÎNT ȘI SUFERINȚĂ

Ce lung e drumul de la suferință
Pîn'la povestea despre suferință,
Pleci hotărît să reclami universului acea suferință
Și te trezești vorbind despre cu totul altceva decît despre
suferință.

Dilema nu e între fericire și suferință,
Ci între suferință și povestea despre suferință,

Toate trădările încep printr-o secretă suferință,
Și-ajung trădări încă din interjecțiile despre suferință.

Salvează-mă de tine, cu tine, suferință,
Durerea să ne-o facem serial, nu-i cu putință
Avem de suferință ca de aer trebuință
Să nu cădem în golul dintre cuvînt și suferință.
Ce lung e drumul de la suferință
Pin' la cuvîntul despre suferință. Drum de o ființă.

ILUZIA CUVÎNTULUI

Țăranii mei, ce-ați dat și bir și cote,
Veniți la fiul vostru ce sînt eu,
Numele meu de azi e Don Quijote,
Mai lupt cu morile de vînt din greu.

Acéle aripi ale lor, întruna,
Le bat cu-nfierbîntatul meu toiag.
Parcă le mișcă vîntul și furtuna,
Făină scot, deși nimic nu bag.

Și-astfel dintr-o zădărnicie care
Se tot repetă, fără de sfîrșit,
Un Don Quijote de-ncăpățîinare
Ceva într-adevăr a dobîndit.

E potolită foamea voastră plină :
Eu, Don Quijote, azi vă dau făină.

CÎNTĂREȚII DISPERAȚI

Atîta viscol și nesaț,
atîta mugur obrintit,
atîta fum și infinit,
în cîntăreții disperați
pe care-abia i-ați auzit
în zilele cînd contemplați
tranșeele date cu chit.

O, disperații cîntăreți
ce rană veche îi apasă ?
Într-un mileniu țirgoveț
se stinge blind această rasă,
această copcă de peceti,
această noapte luminoasă
din care n-o să mai aveți
în vecii vecilor, acasă.

Atîta au avut de spus
acești copii prea cîntători
al căror trist și roz apus
apune de mai multe ori,
el însuși fagure confuz —
purtînd tranșeele-surori
de lingă groapa lui Isus.

O, disperații cîntăreți,
pe garduri pumnii lor umflați
ca niște corzi din in de laț,
cîntă dogit și mălăieț,
dacă le dați sau nu le dați,
dacă voiți, dacă puteți ;

O, cîntăreții disperați !
O. disperații cîntăreți !

SFIOS

Eu, mai sfios decît un iris,
Pe o planetă de carton,
Al cărei soare nu-i lăuntric
Și-al cărei drum e monoton.

Și dumneavoastră, îngeri roșii,
Cu lungi mantăi de sugativă,
Mai dați din cînd în cînd un semn,
Oricum ar fi, chiar împotrivă.

Eu, mai sfios decît un iris,
În vechi orbite de pămînt,
Nebun de propria mea moarte,
Cîndva m-am auzit rîzînd.

Că nu am mai văzut nimic
Decît un oer cu aștri fierți,
Eu, mai sfios decît un iris,
Purtînd nu pleoape, ci coperti.

Nici vulturele să nu vină
Acolo unde numai mirii-s,
Acolo unde mi-e vecia,
Eu, mai sfios decît un iris.

POET RETORIC

Și pentru ce te bați mereu,
și te acoperi de rușine,
cînd totul e predestinat
să se rezolve de la sine ?

De n-ar fi noaptea pînă-n rîme
și ziua pînă-n ochii tăi,
ar fi să cazi ca o epavă
peste cositorite vâi.

Dar marginile ne sînt clare
și miezul ne e strîmt de tot,
și lumea dă stufoase aripi
să te izbească peste bot.

Și pentru ce să mai arăți
că-n univers domnește setea,
și pentru ce să mai tot strigi
cînd nu știi unde e urechea ?

CÎNTEC ÎNCURABIL

O, cîntec incurabil, boala mea,
Perdiție și lux și slăbiciune,
Cui te mai pot eu murmura și spune,
Cînd în urechi pămînt a pus o stea.

Îmi e cu-atîta misia mai grea,
Cu cît veni-vor timpuri și mai bune,
În jugul nostru gospodarul nu ne
Mai recunoaște, sîntem hăis sau cea.

O, cîntec tu, tandrețea mea rebelă.
Bocit la-nmormîntări, strigat la hore.
Atîta rost mai am în cîntec, Mielă,
Ca sunetele lui să te devore.

O, cîntec prin zadarnicele ore,
Te mai auzi ca pas de santinelă.

CÎINE DE VÎNĂTOARE

Eu sînt un cîine de vînătoare,
Trădez vînatul lătrînd greoi
Prin văile tulburi prin care treceți
Cu puștile-ntinse,
Voi, nou-născuții, fragezii, voi !

Știu tot ce este și ce urmează
Și pălăriile vi le și văd,
Vor sări iepuri, mistreți și păsări,
Pe văile lumii va fi prăpăd.

Albi și sportivi și cu ochii albaștri
Veniți în urmă, de pîslă și piatră,
Șoptiți, hohotiți, chicotiți sau tăceți,
În vreme ce gura mea latră.

Iată, ies iepurii și ies mistreții,
Urșii se leagănă, vulpile ard,
Vouă vă bubuie puștile-n sîngele lor.
Mie mi-e milă și cald.

Și știu ce vine : că din greșeală
Un glonț din spate o să mă omoare
Și vînătorii tineri vor plînge
Pe fostul cîine de vînătoare.

Eu sînt un cîine de vînătoare.

RISCU

Pericolul e mediul meu firesc,
Îmi place lupta vâilor cu piscul,
Nesomnul, îndoiala, lupta, riscul
Mă-mbolnăvesc și mă-nsănătoșesc.

Zidit am fost din apă arsă-n foc,
Din ploaie ținînd seceta pe buze,
M-au inventat cei ce voiau s-acuze
Și nu puteau din lipsă de noroc.

Pe mine mă urăsc două extreme —
Pătatul, castul — cu aceeași ură,
Ambiguu-mi ies cuvintele din gură,
De liniște ființa mea se teme.

Oameni perversi, și voi, din dogma castă,
Din riscul meu decurge pacea voastră.

CLAUN

Colorați-l deci pe claun, văruiți-l, depravați-i
Umerii osoși și ochii de sticlă pergamentoasă.
Huiduiți-l cu ninsoare, ungeți-l cu palpații
Și-n calească de trei locuri capul dați-i-l acasă.

Veniți, lume ! Circu-i mare, de la broască la gorilă,
Scheunatul, versul, vîntul se plătesc la fel de bine,
În treptată vindecare plînge silnica mulțime,
Ei de ea îi este jale, ei de ea îi este silă.

O, să-l colorați pe claun, să vedeți ce șic îi șade,
Nu-i destul că e de sînge, îmbrăcați-l în vopsele,
Cerul strîmt să îi ofere găunoasele cascade
Să se-nalțe, să le-atingă, și să scoată pui din ele.

Ce ziceați ? A fost o șoaptă dincolo de parapete,
Vorba lumii ne păruse toxicul și josul schiaun,
Și din voi se nasc, cînd rîdeți, vrînd și ei să se desfete,
Plozii veseli ai privirii, bieți copii făcuți cu claun.

Colorați-l deci pe claun, tumbe de culori pe tumbe
De natură ce se joacă ; iată lumea ! Iată luna !
Dar imaginea lui intră în aceste doamne strîmbe,
Boală cu fiori de-a rîsul și strigoi pe totdeauna.

PUTEREA CUVÎNTULUI

Cît lumea este rea și este vie,
Noi, Doamne al poezilor, vom cere
Cuvîntul să ne fie în putere
Și să te mai avem, melancolie.

Nu vrem nimic, nici burse, nici avere,
Nu vrem să stăm pe soclu ca-n gingie,
Dar lasă bucuria să-ntîrzie,
Și disperarea noastră să mai spere.

Mai lasă-ne în univers cu norii,
Și scoate-i pe nevinovați din carceri,
Că noi îi sîntem vorbeii cerșetorii,
Încă de la-nceputul primei faceri.

Că din năravul firii provizorii
La adevăr noi mai avem întoarceri.

FIU AL ILUZIEI

În schimbul gloriei din prima oră
poetul iată că primește, Doamne,
gustul mulțimii gata să-l condamne
și gelozia ei care-l devoră.

Iar dacă fluturii se bat pe dînsul
ca pe o lampă dintr-o încăpere,

curînd, lumina înapoi și-o cere
mulțimea, și îi lasă numai plînsul.

Acum, în zăpăceală și-n urgie,
în ceea ce prea brusc i se întîmplă,
căzut — ca din inel o piatră scumpă —
ce e al lui, din naștere, nu știe.

Fiu al iluziei — și ea pustie —
moare, ducînd un deget doar, la tîmplă.

FACHIR VALAH

Da, sînt valah, porecla asta-mi place,
Sînt meridional și sînt fierbinte,
Din palma mea iau fiarele merinde,
Mă lasă-n pace cînd le las în pace.

Domnesc peste ținuturi de cuvinte,
Pare că strigă gura-mi și cînd tace,
Poftiți, cuvintelor, veniți încoace
La tronul meu de interjecții sfinte.

Fachir valah care înmoaie ace
Vă pot părea și-un ghicitor ce minte,
Eu floare spun, iar voi vedeți morminte,
Și pîinea mea la viscole se coace.

O, cai ce trageți lumea înainte,
Luați hamul meu sălbatic de cuvinte.

HARUL APARTE

Harul de a spune, cînd
se-aud nori de fier trecînd,

harul de-a te îndoî
cînd abia se face zi,

harul de a fi prezent
cînd e frig pe continent,

harul de-a nu fi deloc
cînd dorm oștile la foc,

harul de-a fi viu și mort,
asta mi se pare tot.

UMBRA

Prin aerul de fulger și gîlceavă,
Mă mai rotesc cu greu pe mine însumi,
Din întrebarea-mi vine și răspunsu-mi,
Am libertatea apei într-o țeavă.

Umbra de dogmă mare și cărnoasă,
În multă lume e insinuată,
Ei în subconștient îl strigă tată,
Și umbra lui îi crește și-i apasă,

De nū ne vom urma atenți Eroul,
Un veac întreg nu vom putea desprinde,
Umbra dogmatică din tot tabloul
Valorilor umane, suferinde.
Neliber sînt cînd îi aud ecoul,
Manevre gri făcînd la mine-n minte.

MOARTE PRIN ÎMPĂTURIRE

Cine dintre jurați va lua apărarea poetului,
cine va înțelege ceva din poet ?
Capul lui se evaporă între gardurile legii,
picioarele lui se topesc în prăpastie, încet.

N-a făcut nimic ce ar putea fi condamnat,
dar va fi condamnat cu martori și fără dovezi,
n-a făcut nimic demn de a vă smulge mila,
de-o mie de ani cîntă un fel de zăpezi.

O, bietul poet, nu e nimic în lume decît
un scutec pentru un nou născut care nu se mai
naște,
uneori flutură, de cele mai multe ori șomează,
și cîntă luna din lacul ce geme de broaște.

Poetul e un scutec pe-un leagăn, așteptînd,
multe îi trec încețoșat prin cap,
va fi condamnat la moarte prin împăturire,
și va fi împăturit și așezat într-un dulap.

FLAUT DE DRAGOSTE

Flaut bolnav, urmează calea ta,
ca înainte de-a îngenunchea
să cînți ce încă ai putea cînta.

Flaut bolnav, nu crede în nimic,
nici în ce-ți dau, necum în ce-ți tot zic,
fii surd și orb la bocetul lor mic.

Flaut bolnav, de-atîtea deznădejdi,
tu redevii exact ce te ferești
și-acum șira spinării mele ești.

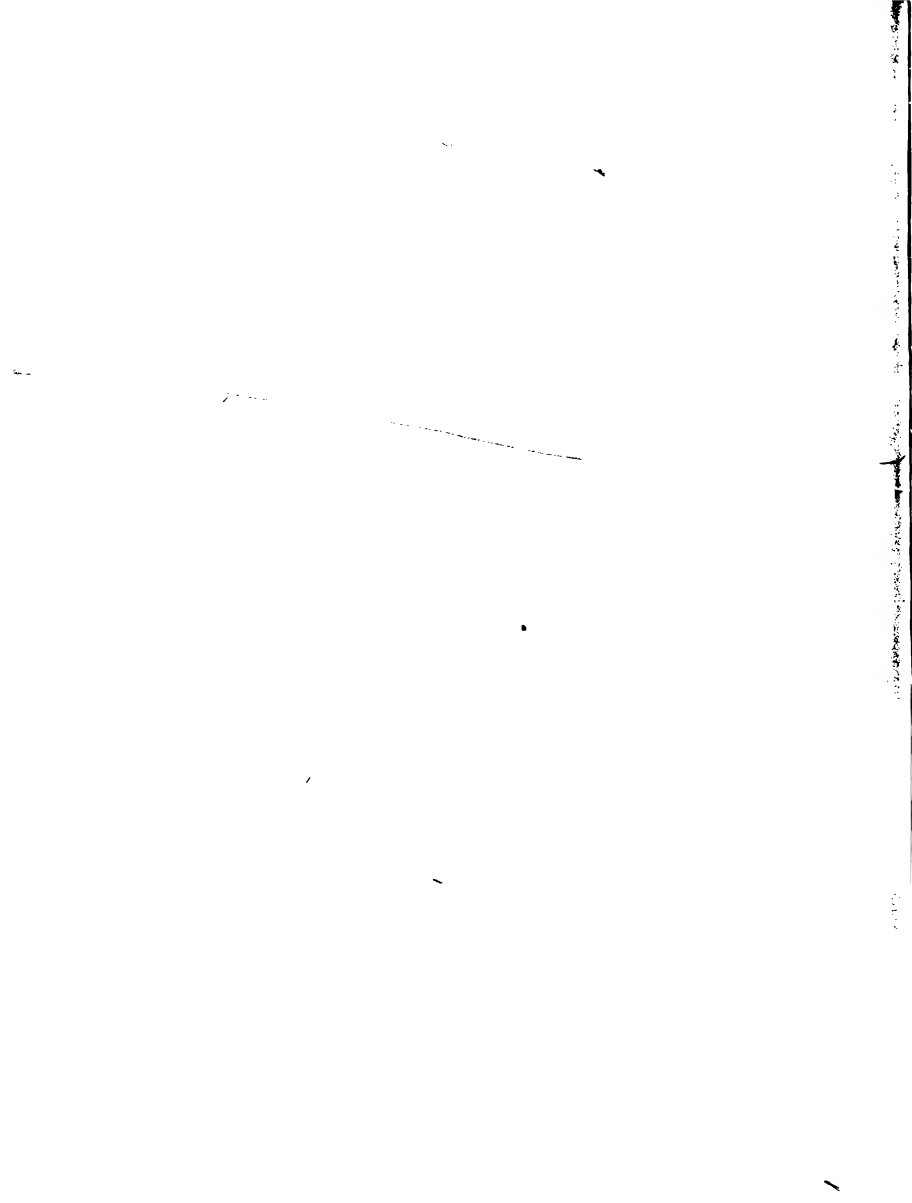
Flaut bolnav, n-are tristețea rost,
să nu mai plîngă lemnul tău cel prost,
totul a fost, a fost, a fost.

Flaut bolnav, stăm amîndoi înfrînți,
eu nici măcar curat, plîng între punți,
iar tu, călcat de pașii lor, mai cînți.

Flaut bolnav, sufletul meu ia foc
de-atîta patimă și nenoroc,
pe care mi le chem și le provoc.

Flaut bolnav, tată al meu și fiu,
nu merită să fii, nu-i drept să fiu,
dă-ți cîntecul. Și haide. E tîrziu.

DA, MAI AVEM

DA, MAI AVEM

Țară de veci, nepămîntesc de caldă,
copiii noștri într-un rîu se scaldă
și morții noștri în pămînt se scaldă.

Munții Carpați miros a lîună plină,
a rouă și a suflet de rășină,
la care capre negre se închină.

Da, șirul Munților Carpați e-acasă,
deși chiar piatra lor fu lunecoasă.

Da, noi avem Mureș și Prut și Trotuș,
și Olt, și Jiu și alte rîuri totuși.

Da, mai avem cîte ceva din toate,
și rîurile noastre prescurtate
nu se mai varsă în străinătate.

Da, mai avem o limbă, cît se poate,
cu subiecte și cu predicate.

Da, mai avem dumini ce luminează
dacă voim, putem rosti o frază.

La cinci fîntîni de le aflarăți rostul,
le desființarăm cumpăna vitează.
Dar în adînc e un izvor. Al nostru.

Minunea noastră, țara noastră caldă,
copiii noștri dacă-n rîu se scaldă
și morții noștri în pămînt se scaldă.

Tot ne-a rămas ceva după mezat,
fumul incert pe hornul unui sat,
și vreun oraș pitic dar crenelat.

Lui Brîncoveanu i-au tăiat cu graba
și capul și copiii. Dar degeaba.

Că i-a rămas sub inimă să bată
talpa în țară înrădăcinată.

Da, mai avem cîte ceva prin țară,
ceva Carpați, și-o apă tutelară,
și rîuri ce nu vor să curgă-afară.

În ale lumii strîmbe vaviloane
mai sîntem douăzeci de milioane.

Aici, întregi, cu vii, ca și cu morți,
latinizînd sub veșnicele bolți.
Contați pe noi ! Rămînem. Sîntem. Toți.

MIRCEA CEL BĂTRÎN ÎN FAȚA NAVELEI

Noi știm că nu există „ajutoare“,
că orice gest spre noi mai mult ne-neacă,
noi știm că „salvatorul“ pierе dacă
pătrunde-aici, în turburea vîltoare.

Bolborosînd iluziei, departe
ne înecăm în apa fără șansă ;
de cerem ajutor, cerem în transă ;
și vă promitem că sîntem pe moarte.

Dar vă rugăm, măcar în clipa asta,
cînd apărîndu-vă de apa cruntă
insula noastră mică se scufundă,
priviți și voi, cu-nduioșare coasta.

Și de pe malul cu zidire groasă
prefaceți-vă totuși că vă pasă.

MIHAI VITEAZUL ÎNCERCUIT

Nimic de făcut, numai ultima mișcare :
Sîntem încolțiți, sîntem terminați,
Mîinile ni se ridicau încet pe lîngă tîmple,
Ploua cu sînge pe Munții Carpați.

Roua cînd a venit, a venit ca o armată,
Vîntul cînd a bătut, a bătut ca un avertisment,
Murmuram : nu mai e nimic de făcut. Şi-am sacrificat caii,
Pe munţi nîgea cu sînge, violent.

Cine-a mai rămas viu plîngea,
Morţii rîdeau prin somn.
Pe Munţii Carpaţi sîngele se ridica
Să ţină subsuoara preatinărului domn.

Nimic de făcut, gata ! Sfirşire.
Pumnul în braţ surîdea imbecil ca un mim,
Nimic de făcut, otrava e scumpă.
Ne luaseră şi posibilitatea sinuciderii. A trebuit să trăim.

JUGUL ORGANIC

Sînt victimă a ultimului scop,
Cel mai înalt şi care mă-nrobeşte,
Eu patria slujindu-mi cu nădejde,
Mai ţin şi pentru dragoste un strop.

Planeta nu vorbeşte româneşte
Pe lei nu vinde ea la nici un *shop*,
Aşa meraserăm noi din stop în stop :
Încetineşte, stai şi iar porneşte.

Şi-acuma eu ce-atîta sînt, un om,
Port jugul dar îl port la modul propriu
De-mi lăcrămează sufletul şi ochiul
Că totuşi pîn' la scop ajunge-vom.

Și de sudoarea mea, cu cît m-apropiu,
Îmi înflorește jugul ca un pom.

ADĂPOSTURI DUPA POTOP

Cît bine meriți tu, poporul meu,
atîta rău ți s-a tot dat mereu.

Ce fel de-a fi ! E o-ntîmplare sfîntă
cînd vin și cimitirele la nuntă.

Că nu ni-i bucuria de-ajuns,
miresele ne izbucnesc în plîns.

Cît bine drept, poporul meu, tu meriți,
după vărsări de sînge și răzmeriți.

O, munți frumoși și sărăciți treptat,
ventuza lor v-a supt și v-a prădat.

O, cîmp, pe care gîzii provizorii
decapitară grîul viu al țării.

Dar tu să știi că nu e în zadar
mormanul de cadavre din cîntar.

Noi mai avem din ce trăi, părinte,
în adăposturile noastre strimte.

Și, de va fi nevoie, vom trăi
din umbra rodnică a celor vii.

PROBLEMA ȚĂRANEASCĂ

Mihai Viteazul — în mormînt —
~~eu~~ are somn, în țara lui
de vitejie, de încoronare și de jertfă,
Mihai Viteazul
este pedepsit de grîul Țării Românești.

Acum și-n vecii vecilor,
cît va ploua din nori,
cît vor fi nori pe cer,
cît va fi cer peste Carpați,
acum și-n veac,
cît va ieși semănătorul
pe cîmp punînd sămînța grîului,
și cîtă vreme
grîul va-ncolți și va fi grîu,
și cîtă vreme
grîul se va coace
Mihai Viteazul
fi-va pedepsit de grîul Țării Românești.

Peste mormîntul lui
mireasma grîului va bate ca un clopot,
peste hotarele pe care el cu dreptate le-a șters
grîul va trece ca o sentinelă
lăsată la vatră,

și peste osul lui pasul de grâu
de-a pururea va bate muștrător
grâul către Mihai Viteazul.

Căci fie voievodul cât de tânăr
și de viteaz și de semeț,
de bun și de curat,
sfidînd proporțiile
și celelalte adevăruri,
se va-nălța peste mormîntul lui,
spicul de grâu
monumental, țepos și muștrător,
ca fața de un an nebărbierită
a unui țăran răsculat.

Mihai Viteazul
n-are somn în țara lui,
din lupta cu imperiile și cu umilința,
din lupta cu iuțeala și cu moartea,
i-a mai rămas problema țărănească.

...De care s-a interesat cinci veacuri grâul
ce crește liber peste mormîntul voievodului.

SINGURA NOASTRĂ PATRIE

Că dintre toate ce ne cercetară
Și cîte-or fi să ne mai cerceteze,
Furtuni sau lupte sus la metereze
Ca și porniri de iarnă-n primăvară,

Că din ce e făcut să ne și doară
Și prin durere să ne lumineze,
Tu, dincolo de orice ipoteze,
A noastră ești, singura noastră țară.

Că nu te-am da pe bani sau pașapoarte,
Că nu te afli unde ne-ar fi bine,
Că ești aici și noi sîntem în tine,
Că zborul tău unește și desparte
Tragice veacuri, clipe mai senine,
A noastră patrie fără de moarte.

DEOCAMDATĂ NU

De n-ar fi decît omul situat
încă sub nădușeala pururi trează,
și tot ar trebui această frază :
„Nu, revoluția nu s-a-ncheiat“.

Mai e nevoie de-arzători nebuni,
de cei ce știu să vadă întîi răul,
de cei ce mai despart vechiul și noul,
mai sînt utile zilele de Luni.

Prin ministere și prin alte părți
trăiesc și cei care pustiu inspiră,
aceia care se îmburgheziră,
ființa lor morală naște morți.

Ei nu cunosc nici mila de-a fi om
și soarta lor e dreasă cu rapoarte;
ei înțeleg că viața este moarte,
trăind sub spectrul marelui atom.

Noi protejăm cu lenea acest mit,
ori îl mărim cu spaima de aiurea,
că, vai, vedem copacii, nu pădurea,
dar revoluția nu s-a sfârșit.

Batjocorindu-ne prudent și crunt,
ei, toți, sînt trăgătorii de alarme,
în tîmpla lor gustul trădării doarme,
miros ca o lopată de pămînt.

De se atinge Patria de ei
va ricoșa pe pielea guralivă
ca scrisul apăsător pe sugativă,
nu le dați lor acele mari idei.

Îmburghezitul e pornirea de
slugărnice pînă ai o slugă,
un bot întins de-a pururea să sugă
la ugerul uscat al lui „de ce ?“

Căpuși pe lemnul ridicării sînt
și tînăra construcție-i excită,
în ei se află pilda părăsită,
ei n-au nimica drag, nimica sfînt.

Din ținta noastră și-au făcut mișcarea
din comunism avere personală,
ei sînt stagnare, pot să fie boală,
eu contra lor voiesc să vă provoc.

Credeți ca ei, că e zadarnic tot ?
De cine e ? De cine nu-i nevoie ?
Sîntem o rezervă sub Noe ?
Ce pot îmburgheziții ? Ce nu pot ?

Vă chem să curățăm acest pămînt
de smocurile-îmburghezirii spîne,
fiindcă de nu, ei numai-ar rămîne,
noi am dispărea în neant, plîngînd.

E vie țara ! Ei sînt prea puțini !
În fața voastră — cu căciula-n mînă —
umil pârtaș la lumea cea mai bună,
mă simt cutremurat din rădăcini.

SE COACE AGURIDA

Pe dealurile noastre în viile sărace,
Către sfîrșitul toamnei, după atît refuz,
Acum și agurida acceptă a se coace
Cu încăpăținare, năprasnic și confuz.

La strugurii aceștia ce vor să fie acri
Și se păstrează acri, sufletul meu gîndești,
Lor marea depărtare de lacrimi le-o consacri
Cum îi cunoști în toamna acestei deznădejdi

Onoare aguridei ; sîntem o aguridă,
În lumea care-n pripă ce-i dai primește stînd,
Aceasta e putere ce nu vrea să-și deschidă
Căldurilor ființa, ca plantele de rînd.

Colțoasă, rezistentă, făcută din sfială
Și din întunecime, rău-gust și legămint
Pînă-ntr-o zi tîrzie, cînd însăși ea se scoală
Și doar în preajma iernii se coace, protestînd.

La frig ea este caldă ; e acră cînd bat dulce
Mitrăliile verii pe fiecare bob,
Și numai cu tot vrejul, din viață o poți smulge,
O, biată aguridă care iubește orb.

Acesta ni-i și neamul în lumea fecundată
În fiecare clipă de alt și fals progres
Să nu ne coacem grabnic și vesel niciodată,
Să credem că alegem cînd n-avem de ales.

Că sîntem agurida pe care o apasă
Lumina și căldura o vară în zadar,
Stînd încăpățînată, nebună, credincioasă
Ca să se coacă iarna, inoportună iar.

În via uriașă cu cinică mișcare,
În repede comandă a dulcelui gustos,
Nu mă desprind de viță ce în rărunchi mă doare ;
Ceva despre lumină șoptesc cu ochii-n jos.

Doar uneori e bine că tace și așteaptă ;
Cînd trec furtuni sau grindini sau mană peste vii,
Cînd cade strugurimea atît de grabnic coaptă.
Se coace agurida în viile pustii.

DOMNUL TUDOR

Ascultați-mă, prieteni, nici n-o să mai fie iarnă ;
A trecut Vladimirescu ca un tînăr zeu român.
El avea pe cap cilindru, și avea-n mustăți o armă,
Și-i cădea pe cal un paloș, fără teacă, paloș-spîn.

Și l-au îmbăiat cinci rîuri și numite toate jiuri,
Și l-au îmbrăcat cinci gorjuri și mantaua boarelui.
Și de unde să mai vină iarna, cînd acele jiuri
Au sorbit toți norii roșii din sud-vestul soarelui ?

Am stat noi, cu ochii clește parcă înzăuîndu-i chica
Neagră, care-n falduri tulburi peste umeri bobotea.
El a lunecat cu calul, a surîs, n-a spus nimica,
Mîngîind cu frîul capul spînzurat de șaua sa.

O, n-o să mai fie iarnă, a trecut prin țară Tudor.
Calul flutura copite și județe-avea în mers.
A trecut Vladimirescu viu prin aer, zeul multor
Stele de deasupra noastră, care ard în univers.

...Astfel vin subit bărbații de prin marile morminte,
Unde crește-n fierbințeală tronul lor adînc de somn.
A rămas Vladimirescu închegat pe-un cal fierbinte,
Răsturnat ca o grădină peste țara lui de domn.

Ô INIMA DE OM

Da, patrie, țărîna la o parte
Vedea-vom și de-aceea plînge-vom
Aici, sub noi, o inimă de om
Care de fostul trup nu se desparte,

Un om ce-a jucat totul pe o carte
Și n-a căzut sub nici un fals sindrom
Ci a născut un fiu, a pus un pom
Și ne-ncălzește talpa după moarte.

Dacă țărîna încă ne mai ține
Și lutul podurile nu și-a rupt
Accasta-nseamnă că pe dedesubt,
Sub brazde, sub statui și sub ruine
Mai e vreun om, o viață cît de mică

Altfel, Pămîntul nici nu se explică.

DAȚI-NE PACE

Dați-ne pace, sfătuitoților de ocazie, dați-ne pace,
noi iubim Rîul Dîmbovița, dați-ne pace,
noi iubim Dealul Mitropoliei, dați-ne pace,
noi iubim Clădirea Poștei Române, dați-ne pace,
noi iubim Cartierul Pajura, dați-ne pace,
noi iubim Radioteleviziunea și Casa Scînteii,
dați-ne pace,

noi iubim Spitalul Colțea, dați-ne pace,
noi iubim linioara, noi nu iubim apostroful,
noi iubim pîinea intermediară, noi nu iubim pe
cine ziceți că nu merită să fie iubit,
dați-ne pace, sfătuitoților de mode noi,
noi iubim Gramatica Academiei, amîndouă edițiile,
dați-ne pace,
noi iubim taximetrele existente,
noi nu iubim taximetrele inexistente,
noi iubim strada Brezoianu nr. 13, dați-ne pace,
noi iubim timpul probabil, dați-ne pace,
dați-ne pace, dați-ne pace.

Noi iubim tot ce spuneți că trebuie iubit,
noi nu iubim ceea ce spuneți că nu trebuie iubit;
dar dați-ne pace, dați-ne pace
și recunoașteți, măcar atît,
cît sîntem de cuminți.

VALAH CETOS

Cu ce-ai plecat la tine prin lumea de pămînt,
prin lumea de motoare și de frigid progres ?
Amanții marijuanei cînd la lumină ies,
se-aude-n tine Oltul de silă vomitînd.

Acesta-i avionul cu filme-n dumnealui,
cu șase stewardese și ghid pentru rechini,
pe pieptul celui veșnic te-nchini, cînd te închini,
în ceru-acestei patrii cu foarte mulți pistrui.

Și n-ai nimic la tine, valah cețos și bleg,
să le arăți că, totuși, oricît te-ar neglija,
asupra țării tale, mărunță cum e ea,
nu-și varsă Europa căldările de jeg.

Dar osul frunții ? Lasă-i să vadă mai tîrziu
o mie de morminte sub acest lujer viu.

MASA NOASTRĂ

Să nu ne molipsim de bolile veacului,
Noi sîntem tineri și avem multe de făcut, în această zi,
Într-un timp numai ritm, într-un grabnic deceniu,
Scleroza acestui popor nu are de unde veni.

Nu, nu ! Să nu ne amăgim cu vorbe, să nu ne mințim,
Cearul cel mai fericit n-a venit, nici n-avea cînd să vină,
Povîrnișul din fața casei noastre e încă fertil,
Noi mai avem ce aștepta de la lumină.

Știu, compatrioți, nu e lesne de traversat
Momentul în care lipsesc destule pe piață,
Nervii neamului nostru trebuie să fie liniștiți,
Într-un calm bărbătesc, de firești renunțări, cititorind
noua viață.

Nedreptatea se mai insinuează uneori în balanță,
Știu, compatrioți, știu că sînteți copiii răbdării,
De două mii de ani așteptați. Și trebuie să mai așteptați,
Nu putem trăi cu bucurii provizorii.

Nu putem cerși la curțile imperiale,
Nu putem fura la drumul mare sau pe ascuns,
Avem o istorie în suflețe — refuzînd atentatul pieirii —
Trebuie să reparăm steagurile pe care ni le-au străpuns.

Trebuie să punem la loc pădurile pe care ni le-au ars,
Trebuie să umplem munții pe care ni i-au prădat,
Trebuie să purificăm memoria pe care ne-au sucit-o,
Trebuie să naștem în locul fiecărui erou omorît un bărbat.

Cînd ducem pîinea la gură, n-o ducem, știți și voi,
Numai spre gura noastră, ci și spre gura părintelui
Spre gura strămoșului înfometat ; de aceea flămînd,
La ora mesei, se-aud și mormintele mîncînd.

Dar să nu ne molipsim de bolile veacului.
Ce tineri sîntem, mai tineri ca toți,
Nu ne-am născut acum, dar acum ne rostim suveran,
Nici morții noștri nu-s atît de morți.

Pîinea e cîtă e, drumul nu e ușor, o simțiți.
Nici greșelile nu au lipsit, de tipar sau de soartă,
N-am văzut pe-a istoriei scenă doar muncitori și țărani
De cîte-o cîrmă sau alta s-a agățat uneori cîte-o mînă
fericiți,
mai spartă

Dar, acum, aici, tot ce se poate face se face,
Aici, în imposibil moment, zidim lumea cea dreaptă.
Fiii noștri se nasc pentru ea, în sacrificiul de sine
Al țării pe care un țărîm fericit o așteaptă.

Și liberi, cu capetele pe umeri, liberi — zic —
Cu bucurie zic — liberi, visul nostru urmîndu-l,
Avem măcar orgoliul că la masa noastră săracă
Se-așază : leagănul, ființa și mormîntul.

TESTAMENT

Voi, care mîine și mai mult de mîine,
Vă veți întemeia vremelnicia,
Ca și noi azi aici, în România,
Citindu-ne atent în ochii cui ne

Respectă inimile și mîndria,
Nu cercetați cu-amușinări de cîine
A noastră viață și a noastră pîine,
Păstrați-vă pentru urmași mînia.

Să știți că libertatea ne-a fost dură,
Că ne-am plătit ca s-o avem cartele,
Că n-am fost niște biete firi rebele,
C-am cunoscut și șoaptă și cenzură

Și cotitură după cotitură..

Dar am crezut mai mult în noi ca-n ele.

A TRECUT AZI-NOAPTE

Ca un dulce tropot o stafie cal,
Stă a înșeuare la mormînt de domn,
A trecut azi-noapte Iancu prin Ardeal
Și-a trezit gravidele din somn.

Și le-a dat putere pentru rodnic plîns,
Și le-a spus ce fel de fii să nască,
Spre-a avea un vrednic neam pentru răspuns
Muma noastră, Țara Românească.

Au născut femeile lumină,
Și-a crescut pe cer tropot de cal,
Semn că nu sfîrșește niciodată să revină
Spiritul lui Avram Iancu în Ardeal.

Au copiii tații lor și nu-s
Niciodată fiii nimănuia,
Avram Iancu însă li-i părintele de sus,
Sfînt erou ce-și domină statuia.

De la curți mai nalte ne lătrară cîinii,
Cînd se auzi pocnet de bici pe cal,
Și-nfloriră-n aripi degetele mîinii
A trecut azi-noapte craiul de Ardeal.

A trecut azi-noapte — tunet și furtună —
Și-a trezit gravidele din somn,

Să le spună că o nouă oaste el adună,
Dintre nenăscuți să stea de veghe împreună

A trecut azi-noapte, tristul, simplul Domn.

MOLDOVA SECULARĂ

O inimă de om și-n clopot bate,
În acest clopot ce-și rostește slova,
Și dă cu ceară dulce pe Moldova
Și trage podurile la cetate.

O inimă de om din turlă cade,
Țara Moldovei lustruind cu sînge,
Un om sărac — aur din clopot strînge,
Pune-l să sune tare, voievoade !

Păianjenii făcură grea lucrare,
De ne-am uitat atîta timp părinții,
Dar se treziră clopotele minții,
Clopotniță de neam e fiecare.

O inimă în clopot e, să-l doară,
Cînd bate, toarnă-n juru-i dor de țară.

A ANTONPANNA

Luna peste noi răsare uneori ca o armată,
țandări reci din Turnul Babel peste fețe ne izbesc,
limba noastră n-o să fie altă limbă niciodată,
iar cînd fruntea se gîndește, buzele antonpannesc.

Crucile din cimitire, stelele din cer foșnesc,
jalea, cîtă se mai află, se preface în protest,
ochii fiilor, și-ai noștri, au un clipăt nefiresc,
toate — în acele vremuri — ca și noi antonpannesc.

POPA DE TREFLA

O, cît de repede se face toamnă,
mult peste floare, puțin peste ghimpi,
aud cuvintele cum se îndeamnă
să-l nască pe Domnul Acestei Limbi.

Atunci iubirea dintre cuvinte,
iubirea dintre noroi și rai,
iubirea dintre frig și fierbinte,
îl naște pe Domnul Acestui Grai.

Cînd unul geme și altul contemplă,
vine furtuna, norii se coc,
încăunîndu-l pe popa de treflă,
pe antonpannul fără noroc,
ce este și Domnul Acestui Joc.

INTR-ADINS

Frică nu poate să fie și nici paguba trufașă,
este totuși o prudență pe sub care ghimpii fierb,
limba noastră cînd tresaltă prin pustiu ca o cocoașă,
ce nu spunem într-o limbă. noi scurtăm într-un proverb.

Tu ești, într-ascuns, povăța soartei noastre, Anton Pann,
suflet drept al povestirii și victorios-înving.
fiindcă vremea este aspră, fiindcă lumea are toane,
Anton Pann-limbă română bîlbîită într-adins.

PROVERBE

Sub popoare sînt cuvinte. Orice gînd uitare are.
Sub cuvinte sînt popoare. Pașnice și răbdătoare.
Sub cuvinte sînt cuvinte. Sub popoare sînt popoare.

Anton Pann e cel ce spune ; cu mare deșertăciune,
și ce rău poate produce cel care proverbe spune ?
Pentru el, cuvîntul soare în cuvîntul cer apune.

INTOARCEREA PÎINII RISIPITOARE

Aceste pîini ce nu ne mai ajung,
Aceste pîini cu forme lungi și stranii
Ne țin în ele trudele și anii
Și-o frămîntare dintr-un plinset lung.

Aceste pîini mai scumpe decît banii
Trezorerii ce ferecã adînc ;
Unii la alții viețile își plîng,
Cînd pîinile stau fața cu țaranii.

•
Și-acum, frumoase, negre și încete,
Îi însoțesc pe bunii lor părinți,
Pe cei ce le-au făcut, răbdînd de sete,
Țărani cuminți, ce poartă pîini cuminți.

Aspră coroană pentru-ai muncii prinți:
Se-ntoarce pîinea-n sat pe biciclete.

NICOLAE BĂLCESCU, LA GURILE DUNARII

Voi, frații mei, cunoașteți că, palid, într-o zi,
Bălcescu Nicolae voi să intre-n țară,
Și refuzat se trase încet spre a muri
Din propria sa soartă ca hoții dat afară ?

Acum din nou bărbatul cu ochii mari și puri
Se-apropie de țară, cu o durere veche,
Și Dunărea-l bocește năprasnic din trei guri,
Albastru rezemată de ceața Mării Negre.

Primiți-l pe Bălcescu și înclinați puțin
Duioasa suprafață a patriei natale,
Pe Dunăre profetul să se coboare lin
Și fluviul să se-ntoarcă în rîurile sale.

Și răspîndit să fie în Olt, în Jiu și-n Prut
Bălcescu Nicolae care ne e părinte,
Ca pîinea unui praznic să-i fie duhul rupt
Și împărțit mulțimii pentru a-l ține minte.

Să cadă fumul jertfei de care e pătruns
În vechiul rai freatic întins sub pacea țării,
Să-l bea copiii noștri ca pe-un etern impuls,
Să ni-l arunce-n cîmpuri și în bucate norii.

Bălcescu se întoarce ! Deschideți marea larg
Și porțile semnate cu dălți întortocheate,
Primiți-l cu-nclinarea celui mai nalt catarg
În relieful țării degetul lui cînd bate.

Meteorit în nimburi, pas blînd ca de profet,
Să se oprească fuga buștenilor pe coaste
Și turmele pe dealuri să pască mai încet,
Să-i auzim plutirea în sufletele noastre.

El este palid, însă foc ochii lui trimit.
De țară niciodată n-a fost atît de-aproape,
Și pipăindu-i lutul, surprins și fericit,
Bălcescu Nicolae plutește peste ape.

STAFIA LUI BĂLCESCU

Stafia lui Bălcescu colindă blînd prin țară,
primarii de județe să știe că e ea.
Ne dă ocol de-atîta și de atîta vreme,
și parcă s-ar întoarce și parcă ar plece.

Acei ce pe Bălcescu nu l-au lăsat să intre,
lăsînd să intre alții în țara maicii lor,
dorm liniștiți în praful beteag din cimitire
în fiii și-n nepoții trăiți nepăsători.

Ce facem cu Bălcescu, noi cei care-l cunoaștem ?
Ce-i de făcut cu gîndul și cu stafia lui ?
Se-nvinețește-n hohot țărîna țării noastre.
un plîns și o ruină adie spre statui.

Atît mai e să intre în patrie, din lume,
stafia lui Bălcescu într-un firesc mormînt.
Deschide-te, țărînă nerecunoscătoare,
oare-ai primit străinii atunci și oarecînd.

Bălcescu Nicolae plutește peste ape,
din umbra lui fertilă zac pajiști la zenit,
r-s ochii mari ca două morminte plutitoare.
cît n-a avut în țară mormîntul cuvenit.

E tot ce se mai poate să intre dinafară
în patrie — cînd cercuri pe frunte i se strîng —
e casa nezidită cît nu e el în casă,
Bălcescu, duhul nostru rămas cel mai adînc.

MORMÎNTUL LUI BĂLCESCU

Peste fereastra noastră — ploaia din veacul tău ;
norul numit Bălcescu se înmormîntă-n brazdă :
românii sub Bălcescu și sub urmarea lui :
norul numit Bălcescu plouă pe țara noastră.

Și norul e Bălcescu și brazda e Bălcescu ;
și dealul în lumina Bălcescului s-a copt ;
o, crește ca o spumă pe fața lumii iarba
sub turnurile noastre vibrînd a patrușopt.

Veghează-ne, Mărite ! Sîntem ai tăi cu totul.
Și numele din urmă Bălcescu ne va fi,
noi mergem după tine, peste pămînt, oriunde,
căci tû ții pămîntul slăvitelor stafii.

Parcă bolnavi ți-s ochii, de ne gîndim mai bine,
de-a lungul și de-a latul, în care te-ai născut,
dospește purul spirit, în dealurile țării,
vroind să te croiască din nou, cu-același lut.

De n-ai fi tu, Înalte și Neatinse Spirit,
de n-ai fi tu, Bătrîne și Muritor Bălcesc,
revolta niciodată n-ar ființa în lume
cu repetat prenume. cu nume românesc.

Pămîntul e Bălcescu și norul e Bălcescu.
Fereastra noastră, toată, în ploaia ta ia foc.
Încă se perpelește brazda acestei patrii
unde pentru Bălcescu nu se găsisese loc.

Dar dacă noi, aceștia, de astăzi și de mîine,
sîntem pămîntul țării — acumă încă viu —
gropari, sădiți cu grijă în noi pe tot Bălcescul
ce-a mai rămas în lumea, în care e tîrziu.

Veniți și aduceți-l în trupurile noastre,
în suflețele noastre, ce iarăși îl doresc,
prin aerul mai teafăr acum ca niciodată
să devenim mormintul Sfiosului Bălcesc.

NINSORILE

Și ca orașul să nu se sufoce
Și să nu ne distrugă birocrații,
Din cînd în cînd ne amintim Carpații
Cînd, Doamne, bat ninsorile atroce.

Și pielea noastră pîngărită, o, ce
Lumină ne-o sfișie în senzații ;
De ou pe toți cocoșii căutați-i
Pe-aceste albe, moi, ovale roce.

Parcă pe munți din mări cerești ies foc,
Un văr de la Sibiu îmi spune Șați,
Cocoșii iernii cîntă adorații
Cînd cad pe noi ninsorile atroce.

Un medic ține fulgii în seringă,
Vreau să vorbesc, dar gura-mi stă să ningă.

COPIL DE ȚĂRANI

Poemul acesta îl scriu într-o noapte
Puțin după ziua de 30 de ani,
E-un scrișnet, e-un geamăt și-un plinset de șoapte
Căci e pentru voi, fii curați de țărani.

Cînd țara îndreaptă și legi și-a sa cale,
Cînd sus în idee nu-i loc de abuz,
Mai sînt de-implinit și la capăt de dus
Dorinți izvorînd din nevoi sociale.

Și una e-aceea că încă la sate
Nu-i școala făcută cum e la oraș,
Că fiul țaranului, totuși, nu poate
Intra-n facultăți cu același curaj.

Eu știu cîte lucruri în țară sînt gata
Și cîte vor fi dacă sîntem cuminți,
Dar una e dacă director e tata
Și alta e dacă-i țaran de la Vinț.

Eu însumi sînt, iată, un fel de director,
N-aveți nici o grijă că vă voi minți,
Am și eu copii, ce pot fi de bani-gata,
De toate le-aș da, pentru că-mi sînt copii.

Dar țara stă-n alții întîi ; și pe urmă
În fiii aceștia de directorăși,
Nu, satele noastre nu sînt trista turmă
Ce lină și brînză trimite-n oraș.

Producția lor cea mai sfântă sînt fiii.
Lor li se cuvine răsplata de preț,
Țăranii dau aur cînd dau României
Curații lor fii, rod al unicei vieți.

Sînt încă destule de lucru în țară,
Dar știu că-i urgent, în acest timp și loc,
Mai mulți învățați de prin sate s-apară,
Și nu după toane sau după noroc.

Avem, n-avem carne, cunoaștem ce este,
Și știm ce-o să fie, avem, n-avem bani,
Dar grabnic e astăzi să-i dăm țării zestre
În școlile-nalte copii de țărani.

COLINĂ DIN ARDEAL

Dacă ar fi pe voia mea să fie
Și rînduite după cum rîvnesc,
Cu disperare și cu bucurie
Cu trup drăcesc și suflet îngeresc,

M-aș cere la vreo zeităte vie
Ca să mă nasc așa cum mă găsesc,
Aici într-o aceeași Românie
Cu gînd bătrîn și trup copilăresc,

Dar să mă nască mama pe-o colină
Pe-a cărei marginime trece-un rîu
Și să mă dau luminii în desfrîu
Cu lapte de văzduh și de lumină.

Mai naște-mă, părinte ideal,
Pe o colină dulce din Ardeal.

DIN STRAINĂTATE

Lumineze-ne zăpada
care mistuie Carpații,
lumineze-ne zăpada
care cade pentru alții.

Lumineze-ne zăpada
care cade pentru alții,
cer de gheață și cenușă
care cade pentru alții.

Cu o sanie pe botu-i,
calul alb mai negru fuge
decît doliul, decît doliul,
în Carpați, sub trista cruce.

Lumineze-ne zăpada
pusă azi pe toți Carpații,
lumineze-ne zăpada
care cade pentru alții.

Ce absurd cristal acesta
început în noaptea vineri,
că-naintea ei fusesem
încă vîi și încă tineri.

Lumineze-ne zăpada,
ocolească-ne heralzii,
lumineze-ne zăpada,
care cade pentru alții.

Eu aud o luminare
cum trosnește, timpurie,
pe Carpați în timp ce ninge,
pentru sfinta cununie.

Lumineze-ne zăpada,
odihnească-ne Carpații,
lumineze-ne zăpada
care cade pentru alții.

Pe Carpați se-aude-un preot
locul nunții căutîndu-l,
fulgii-i luminează calea,
cad cutremurînd pămîntul.

Țurture este mireasa,
mirele ridică spada,
nămețească-ne lumina,
lumineze-ne zăpada.

OLTULE

Oltule, cu ape dulci,
te rugăm frumos să curgi.

Oltule, numaidecît,
sapă-n malul mohorît.

Oltule, cu faţă moale,
du-te liniştit la vale.

Oltule, urlet de apă,
vezi-ţi sănătos de treabă.

Oltule, cînd ne străbaţi,
vezi că sînt ceva Carpaţi,
de văi îngereşti crăpaţi.

Oltule, cuvînt nerupt,
ţine minte, cînd eşti dus,
că apa e dedesubt,
pe cînd cerul este sus.

Ceea ce găseşti tu jos
ca o nesupunere,
e o apă cu drum gros
şi numită Dunăre.

Oltule, să strig îmi vine :
de la tine pîn' la tine !

Oltule şi Oltule,
rolul tău este să treci,
fîntîna fîntînilor,
luminînd în veci de veci.

Oltule, cuvînt ales,
și căldare de botez.

Foaie verde Olt rămas,
pămîntul trece prin cer
tot la pas, tot mai la pas,
foaie verde Olt stingher.

Oltule, lege de legi,
a cîmpiilor române,
sînt convins că înțelegi,
înțelegi că vom rămîne.

DOMNII DE-A PURURI

Eu v-am văzut în noaptea în care m-am născut,
voi traversați călare un cosmos numit Olt,
și apa lui murdară, lumina lui de lut,
în unduiri greoaie vă ajungea la șold.

Voi vă numeați nu Sinan, nu Kisseleff, nu Carol,
ci Mircea, Ștefan, Tepeș, Mihai voi vă numeați,
rănit de era primul, strigau toți ceilalți frați
„pe cel de dinainte pe înima ta cară-l“.

Eu v-am văzut în noaptea în care am văzut,
treceați călare rîuri de lacrimi și de sînge,
că dacă la Suceava-i măcel, Craiova plînge,
că n-are domnul Țării Române loc pe scut.

Numească-se ori Mureș, ori Argeș, Jiu sau Prut,
numească-se trei Crișuri, să se numească Olt,
Eu v-am văzut în noaptea în care m-am născut,
pământul gropii voastre vă ajungea la șold,
iar voi veneați încoace prin riuri, din trecut.

AN NOU

Să ne gîndim la mica, lovita noastră țară,
să ne gîndim la lume, la patrie din nou,
să-i fie dreaptă calea, aicea și afară,
să ne gîndim la țară, acum de Anul-Nou.

Ulucile din sate sînt pline de zăpadă,
pe muchii arde gustul ninsorii saturat,
o, niciodată țara ca fulgul să nu cadă,
doar viscol, iarna, fie-i furtunile ce bat.

Să nu se-adeverească tăcerea iernii moartă,
să nu se-adeverească răceala dinspre brazi,
să nu se-adeverească nici iarna, decît azi,
și de e frig în aer, ne fie cald în soartă.

Noi sîntem neam de soare, poetul spunea triste,
venit în urma noastră la Pontul Euxin ;
dea domnul, țara noastră zăpezii să-i reziste,
și viscoalelor aspre care din lume vin.

Ea știe să reziste. E griul ei dovadă
că poate să prefacă întregul rău în bun,
putem ura cu toții acum pentru zăpadă,
pentru aceste marmuri ce cred că se depun.

Și viu să-i fie griul și calea fie-i dreaptă,
și vii să fie fiii, ce credincioși îi sînt,
într-a ninsorii umbră un an solar așteaptă,
acum, în toată țara miroase a pămînt.

Să ridicăm paharul ce însuși se răstoarnă
și pentru morții noștri, odată ridicat,
să ridicăm paharul pentru această iarnă
pe care țara noastră o biruie treptat.

NUMĂRĂTOARE

Dacă lumina ta înaltă, cerule,
dorește să numere acest popor,
dacă înalta lipsă de milă a ta
dorește să fie sfidată hohotitor,

dacă înalta, bogata înnoptare a ta
dorește să numere această cetate,
dacă înalta, agresiva ta boală
fără această numărătoare nu mai poate,

atunci, poftim și numără, dacă vrei, cu tunete,
numără-ne invers, dacă ai toane,
dar numără-ne numai împreună, cerule,
din douăzeci în douăzeci de milioane.

Dar numără-ne, cerule, ca pe unul,
pe noi, toți cei ce stăm în fața ta,
strînși unu-n altul și cu ochii-n raza
acestui ideal ce iar va fulgera.

Pot și analfabeții să ne numere
că sîntem numai Unul sub planetarul vînt,
de numărat sîntem ușor de numărat.

Sîntem mai greu de-nfrînt.

NICI O VESTE

Dinspre țărani nimica nou nu este,
De-o veșnicie-și văd de ale lor,
Copiii-i uită, oasele îi dor,
Între pămînt, tăcere și neveste.

Dar ce fac ei ? Ce brazde au pe glezne
În casa pîinii dacă-s chiriași
De nu se duc cu toții la oraș
Portari spre-a fi și tot le-ar fi mai lesne ?

Noi ce, din cînd în cînd, prea strîmb vedemu-i,
De numele li-l zicem ca poreclă,
Să ne uităm cum de amar de vremuri
Niște țărănci culeg murdara sfeclă.

Nu vor pieri țăranii niciodată,
Ca într-o grațiere refuzată.

TRĂDATORILOR DE ȚARĂ

Ați cultivat și vîntul și furtuna
Și n-ați avut măcar un lucru sfînt,
Ce iese după voi v-a fost totuna
Ați ofensat și oameni și pămînt.

Nu v-a fost milă nici măcar de mame,
Ați aruncat idei în pușcării,
Voi ați să moară patria de foame
Și, dac-ați mai putea, ați mai voi,

Ați ars cuvintele limbii române
Pe ruguri de-mprumut, duhnind urît,
Din cîte trei ciobani aflați la stîne
Voi pe toți trei rîzînd i-ați omorît.

Nu v-a fost greu și nu v-a fost rușine
Să măcinați ținuturi și statui,
Voi, fii ai pustiirilor străine,
Printi sumbri ai domniei nimănuj.

Trădînd pe Basarabi, pe Brîncoveanu,
Ați încercat să stingeți acest neam,
Voi v-ați vîndut și inima și lanul
Și cifru-n care noi ascunsu-ne-am.

Ați îndoit lumina țării dreaptă
Și ați murit visînd-o în noroi
Iar azi cînd nici mormîntul nu vă rabdă
Mai reveniți în lume ca strigoi.

Voi, care cu o furie dementă,
Sfidînd istoria acestei țări
Dăduseți România în arendă
Închiriînd-o celor patru zări,

Ați dus în capitalele străine
Acelor ce și azi valeți plătesc,
Pămînt de-al nostru, soclu de suspine,
Și-ați dus chiar subpămîntul românesc.

Coșmare țin pe cer această noapte
Și voi mai apăreți din cînd în cînd
Cînd vă aruncă gropile urlînd
Că nu mai pot nici ele să vă rabde.

Însă acum, cînd șansă nu mai este
Să vindeți patria, bătrîni strigoi,
Voi ne salvați de sumbra-vă poveste
Vinzîndu-vă din viciu voi, triștii, între voi.

BOCET

De-ați ști cît am rămas de singuri
la poalele acestui tron,
de-ați ști, de-ați ști că tace totul,
tragicul nostru Sfînt Miron.

Că n-are valea noastră capăt
și ne-necăm mereu în ea,

c-a început să putrezească
aripa care ne-nvăța.

Și va să zică astăzi plouă
ca pe o șiră de coceni
peste Miron Paraschivescu
în cimitirul din Văleni.

Că n-are lumea noastră milă,
în strîmtul ei calvar trecînd,
și ziua de-și lucrează pomii
noaptea lucrează la mormînt.

De-ați ști cît am rămas de singuri
în univers și-n adăpost,
noi, ultim-norocoasă pleavă,
orfanii focului ce-ați fost.

GREUL RĂZBOAIELOR

Din miazăzi și pînă în apus
Purtați am fost de mari furtuni ca scaii,
Greul războaielor mereu l-am dus
Noi, bieți plugari români, și cu ei, caii.

Am văzut iaduri, n-am văzut raii,
Noi eram jos și soarta trăgea sus,
Noi, bieți țărani români, în spate-am dus
Căruțe, tunuri. Noi și dînșii, caii.

Ziua aram, noaptea făceam tranșee
Și arătura mirosea a foc,
Tranșeea ca un țest cocea pe loc
Mîncarea lor, ca nouă să ne-o deie.

Și caii ne-au murit, sub stele strănii,
Și-am mai rămas pe lume noi, țărani.

BALADĂ DE COPILĂRIE

Vatra cîmpului de munte,
cînd voi mai putea să spun,
ca soldat și ca nebun,
de unde și pînă unde ?

De la ce pînă la ce,
de la rîu pînă la rîu ? !
Amintirea dusă mi-e
în vagoanele cu grîu
ce plecau spre nu știu ce,
prin gări de cîmpie, mici
podidite cu urzici.

Hoții însă azi sînt mari,
au idei, au lăutari,
trec în sus și-n jos prin lume,
ca zăcînd, ca fără turme.

— Hoțule, ce s-a-ntîmplat ?
— Am pierdut un cal furat.
astăzi fără el mi-e greu.
parcă devenise-al meu.

De unde și pînă unde,
mi s-a plîns cine s-a plîns ?
Vatra cîmpului de munte,
aștept vorba de răspuns.

RJURI

Din ce pămînt a fost făcută ea
pe care o călcăm în pași într-una,
pe care ceața pare-a o nimba,
pe care ca pe-o turlă bate luna,
țara, ce de copiii ei e grea,
o mamă care naște totdeauna.

Corabie în largul unei lacrimi,
destin la patru capete crestat,
cheremul rece al atîtor patimi
o cîrmă limpede a fecundat.

Cînd mă gîndesc la ea, așa cum este,
un bob de grîu în brazda unui veac,
lovit de toate aversele-celeste,
încuviințez cu inima și tac.

Înrourată e această țară,
și de n-ar fi păzită de o stea,
un junghi i-ar scoate munții toți afară,
și rîurile i le-ar sufleca
așa cum sufleci mîneca bizară
pe-o mînă, alta, decît mîna ta.

Cîndva vine la mine, blînd, strămoșul,
vine stafia-n gri a unui om,
să ne jucăm de-a Ilfovul și Doljul,
și mai ales să nu ne mai jucăm.

Pentru că noi atît avem din toate
cîte s-au dat și s-au furat sub cer,
nici arme tulburi, nici hapsînatate,
zidirea unei țări de grai stingher

Apoi plutesc copiii mei prin casă
cu gurile în haos și-n alai,
așteaptă să le spunem vorba groasă
și vorba sfîntă a acestui grai,
neșchiopătînd acest picior de plai,
și mută spre-a nu fi gura de rai.

A fost făcută ea, așa cum este,
un bob de grîu în piatra unei brazde
și capul spicului se suie peste,
și-avem întîiul chip al țării noastre

Noi nu putem s-o mai găsim pe-a doua,
nici nu rîvnim. Aceasta ne ajunge.

Ca pe un suflet s-o pătrundă roua,
cînd stă plecată peste sfîntul singe
pe care rădăcina ei îl plînge,
din timp în timp, să fie dreaptă cirna.

Ea este țara. Noi îi sîntem urma.

ȚARA

Cînd ori nu avem una, ori pierdem pe cealaltă,
cînd risipim averea, ori stăm în nenoroc,
cînd timpul nu ne vede, iar moartea nu ne uită,
— cînd pe o vale verde dorm oștile la foc —

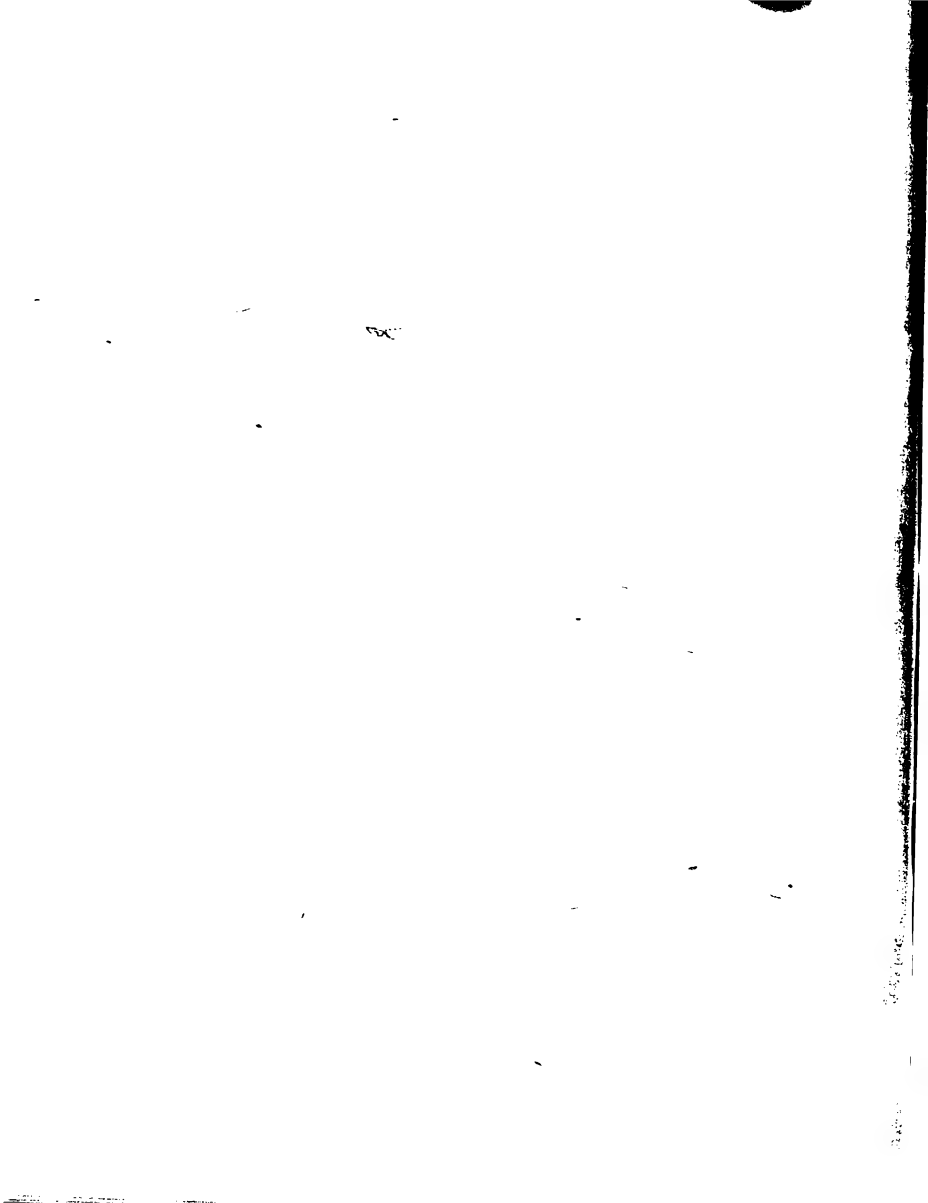
să ne-amintim că țîța de piatră și lumină
din care viața noastră puterile și-a rupt
e Patria cu viii, e Patria deplină,
e Patria cu morții curați de dedesubt,

Nici muma nu e mumă, cînd de departe latră
o-ngrijorare slută pentru destinul ei ;
cazi în genunchi, copile, dacă ai ochii grei,
în albia de lacrimi și foc a Mumei-Patrii.

Ascultă pulsul iernii, ascultă clarul ploii,
și de la Vatra Dornei la Porțile de Fier,
ia seama, crește iarba egal din toți eroii
cîți au ținut pe umeri întregul lumii cer.

Norocul nostru-i țara, ea-ncepe, ea descheie
pământul ochi de-albastru și-un cer cu bolovani ;
cît noi încă nici nu știm, e brazdă sau tranșee
ce lasă plugu-n urmă de două mii de ani.

A FI ÎNTR-O PASARE

A FI ÎNTR-O PASĂRE

Cum e un ton în toate, pe care
Îl auzim fiecare altfel, să cădem
Unii în genunchi, alții în mîini,
Alții în gene, cei mai ușori.

Sună aerul în martie
Ca oasele păsărilor,
Într-o enormă pasăre sîntem înșămînțați,
Modul nostru de viață
E osul unei aripi zburătoare.

Cine cade nu poate să cadă
Mai jos de forma ghearelor acestei păsări.
Cine suie nu poate sui
Mai mult decît un roșu gilgiit
Al gîtului păsării
Cînd i se taie capul.

Prin firea noastră circulă ghimpii
Trandafirilor care ne plac.

În frunțile noastre extreme
Sînt înfipite semnalele
Universului, care atacă
Aripa păsării noastre.
Cînd instrumentele greoaie
De care ne-agățăm îndurerati
Consumă aerul acestei păsări,
Ea își întoarce capul înăuntru,
Ne bate ochii mici cu ciocul
Și sîngeră cu sîngele nostru,
Ceva fierbinte se întîmplă-n ea,
Virează brusc spre alte puncte,
Cu penele umflate de curenți.

Trăim în osul unei păsări ;
Un ton, același ton, ne leagă
Pe toți, vehiculele noastre cară
Oasele-acestei păsări mari
Din loc în loc, echilibrînd-o.
Și de aceea să cădem
Unii-n genunchi, alții în mîini,
Alții în gene,
Să nuanțăm tristețea limitelor noastre,
Acum cînd știm atît de bine
Că ea pînă la moarte ne urăște,
Că ne-ar zvîrli dac-ar avea
Un loc anume pentru asta,
Că orice rană-n învelișul ei
Ar însemna plecarea noastră,
Acum cînd știm
Că în etajele acestui trup de pasăre,
Într-o cu totul altă fascinație,
Stau alte lumi, respiră alte lumi,
Alt ton al echilibrului înfăptuind.

Urși plutitori în osul unei păsări,
Îngeri în raiul aripilor ei,
Demoni în iadul negrelor ei gheare,
Purtăm în regulile singelui inimii noastre
Telepatia celorlalte lumi,
Dezechilibrul lor ne alarmează.

Și pasărea ne duce mereu spre legea ei,
Murim în ea, ne naștem
Sub suprafața ei,
Și bolta albă a spinării ei ne și modifică
Astfel că ne e dor de zbor mereu ;
Trăim în osul unei păsări
Cu spaima de-a nu ști
Ce fel de moarte va trăi această pasăre,
În timp ce pasărea se înnegrește,
Disprețuindu-ne, urîndu-ne că stăm
Aici de mii de ani, fără puterea evadării,
Că ea continuă sămînța noastră,
Urîndu-ne că niciodată
Ea n-o să-și poată naște într-adevăr urmași,
Că nu e loc în oase de ei, că sîntem noi,
Că nici un ou nu se încheagă-n ea,
Că una dintre lumi îl și mănîncă.
Urîndu-ne că nu poate muri
Acum, cînd nimeni n-ar continua-o.

Și-n enervările acestei păsări,
În nesfîrșirea ei ambițioasă,
În patosul cu care mai speră la urmași.
Stau viața noastră, nemurirea noastră.
Inima noastră și lumina noastră
De zburători în osul unei păsări.

VÎNĂTOARE

Vînatul are ochii vineți, vînatul nălucește-n tufe,
să fie nor ce-i înconjoară fuga și sclipățul? Pornim,
încep toate aceste boturi să caute și să răsuflă.
vînatul are sînge iute și înțelege că pornim.

Și se ascunde, iată-l, Doamne, în față, tot mereu în față,
prin faldurile-nrourate norocul e cît poate fi,
o clipă învelișul fugii în două laturi se dezgheață
și ochii vineți se arată, din două negre scăfirii.

Fugim și căutăm, și pînă în clipa groasă cînd se-mparte
vînatul împușcat, noi nu știm spre care loc și timp pornim,
ce parte-o să ni se cuvină, atunci, din toată-această
moarte,
de sîntem cîini de vînătoare, vînat sau vînători. Pornim.

SATUL SUB SECETĂ, DUPĂ POTOP

S-a învechit lumina și ploaia s-a stricat,
șarpele casei însuși a putrezit sub sat.

O tulbure otravă dospește lent în rîu,
parcă nebun e bobul elementar de grîu.

Se spînzură fîntîna de cumpenele ei,
pe ochiul trist al vitei ard pete de ulei.

Un cal cu coada-n aer nechează-n ziduri, rar,
din hornul casei iese nu fum, ci bălegar.

În cimitirul mare dorm morții suprapuși,
copiii prind învățul zăvoarelor la uși.

S-a învechit lumina, plutește ca-ntr-un ou,
cînd pasărea sub coajă s-ar așeza din nou.

Cîmpia e uscată și stearpă dinadins,
de-un secol norii lumii au terminat de nins.

E măgura tocită, din oseminte ies,
cu luciu toxic, flăcări, și fără înțeles.

Și oile-ngenunche, aproape numai piei,
păscîndu-se-ntre ele. Pînă cînd dau de miei.

Acum nici nu mai plouă din norii uriași,
ci parcă din canalul de scurgeri din oraș.

BĂTRÎNA TICSITĂ DE CEASURI

Am locuit la o bătrînă, cîndva, în gazdă,
Printr-o curte interioară pătrundeam
La început, oglindit, în niște geamuri,
Și casa mă strivea între mobilele ei vechi.

O, ce bătrână era stăpîna casei,
Podul ei plin de porumbei ținea
Pe grinzile lui fum din focurile
Sărbătorești de la Unirea Principatelor.

Cînd bătrîna vorbea huruia ceasuri-
În măselele ei, îi sticlea pe cerul gurii
Un ceas aproape negru, în toate ridurile
Îi incolțeau limbi moleșite de ceas.

O, ce bătrînă era stăpîna casei aceleia
Plină de ceasuri, bătrînă cumplit,
Seara se apuca să-și întoarcă toate ceasurile
Și pînă să le termine pe toate, primele își consumau
Încordarea arcurilor, și bătrîna începea din nou
Să le întoarcă, pe cînd circulau zîmțat
Ceasuri, prin gura ei, prin ridurile ei, prin ochelarii ei,
Prin podul casei, prin cuire, prin actele ei,
În mari întunecări tirîndu-se.

ARIPA ZBURÎND PALMUITA

Dă-mi înapoi rugăciunea și mantia neagră,
pe mesele de operație leagă-mi deschisele băieri
e timpul ! Ființa unui clopot mă naște
în gerul în care strălucește urma copitei tale
femelă suavă, icoană cu inelar ; e timpul !

Pe potecile moarte fug și urlă spre Dumnezeu
sămînța mea, palmuită rugăciunea și mantia neagră,
o, l-am văzut, l-am văzut pe Dumnezeu
călare pe un măgar care-și căuta femela,

e, l-am văzut, l-am văzut și mi-a fost rușine
că acel biet animal cu Dumnezeu în spinare
mai poate rîni altceva.

Și eu însumi astfel m-am simțit
și de mine mi-a fost mai rușine, fugind și urlînd,
aripă zburînd, pîlmuită, rugăciune și mantie neagră,
animal scurt al unei credințe
pe potecile cristaline de ger pe unde
strălucește urma copitei tale...

Dă-mi înapoi instrumentele rugii
mantia, închițăciunea și dulcea fandare
a unui isteric amor.
E timpul ! Măgarul naiv al lui Dumnezeu
e-n călduri și-și caută spasmodic femela,
mi-e rușine de el, mi-e rușine de mine,
dă-mi înapoi rugăciunea și mantia neagră
pe mesele de operație leagă-mi deschisele băieri.
E timpul ! M-am înșelat, era noapte
credeam că-mbrățișez o candelă
prin miile de candelă trosnind cetos pe mese,
credeam că ființa unui clopot mă naște,
am greșit, dă-mi înapoi rugăciunea și mantia neagră,

e un dulce și fără cauze chin,
am greșit, acuzatorii mă crucifică lin,
dă-mi pentru cina de taină și de netaină
rugăciunea și mantia neagră,
mă voi mai arăta o dată, călare,
pe-un asin sterp și fără-nflăcărare
nepoatei nepoatei nepoatei nepoatei nepoatei nepoatei
tale

în celălalt timp către care plutim
într-un dulce și fără cauze chin,
într-un dulce și fără cauze chin,
rugăciune, trădare și mantie neagră,

În numele Tatălui, al Fiului
Și-al Sfintului Duh.
Amin !

PĂRINȚI UITUCI

Luați cu treburi mari, de bună seamă,
cu treburile grave dinspre moarte,
părinții ne-au murit, plecând departe,
uitînd atît : să spună cum ne cheamă.

Nu le vom zice vorbe împotrivă,
nu pîngărim cu buzele morminte,
dar frigul disperării ne cuprinde
purtînd porecla lor conspirativă.

Și-au mai uitat ceva, murind, bătrînii,
să ne dea limba lor, ori rea, ori bună,
și-au mai uitat, în grabă, să ne spună
unde sîntem, pe ce pămînt al lumii.

Și-au mai uitat, în graba lor firească,
părinții noștri, Doamne, să ne nască.

TULBURELE DE ETERN

Începe iarăși tulburele de decembrie,
Prin cerul tiritor fumegă văi,
Iarăși cădem într-un blestem de înflorire,
Iarăși alunecă părinții înapoi.

Ieșim cu capetele goale sub
Aprinderile mugurilor negri,
Ne dezbrăcăm oglinzile, rămânem tineri,
Sferă cu cap de aer a perechii.

O, violentă trecere prin viață,
În tulburele de decembrie cum ne rezumi,
Cum asfințim încet cînd răsărim prea iute,
Cuibare, în același timp, mai multor lumi.

Și stau în noi și patima imponderabilă,
Și unghiul mut rănit către pămînt ;
Case la colțuri, suflete la colțuri sîntem,
Mai multe numere deodată suportînd.

Și fiecare om e-un punct chinuitor,
Strîmb față de mișcarea altor reguli ;
Un punct chinuitor, spuneam, în care se-ntîlnesc
Orbitele unui adînc de cercuri.

Începe iarăși tulburele de decembrie,
De martie, de coase, de ianuarie, de mai,
Și înverzesc și se usucă în aceeași clipă
Clăile coamelor pe cai.

La cap îmi e decembrie, la tălpi aprilie,
Rai duc cu fața, port în ochi infern,
Începe tulburile de decembrie, de pierdere.
Începe tulburile de etern.

NISIPURILE

Miroase deci a abur greoi, a tot aburul
Tuturor lucrurilor, miroase a abur de pește ars
Și-a abur de cal fugit, a abur de salcie fiartă
Și-a abur de zăpadă care nu va mai veni.

Din lucruri sare aburul vîjîind ;
Cu cîteva momente înaintea nisipurilor.
Au lucrurile lumii un reflex de munte
Din fiecare iese cîte un izvor de apă.

Din friul calului iese o apă,
Din pîinea neagră crește un abur negru,
Păsări se ating cu burțile albe de lipsa rîului
Și zboară, în timp ce aripile negre li se aprind.

Din toate lucrurile lumii apa
E stoarsă, scoasă în viteză
De parcă într-un invers ritual al stingerii
Vine armata unei flăcări tulburi

Să stingă apa din lucruri,
Și-atunci tot ce e apă e evacuat,
Și ca și la adevăratele ceremonii incendiare —
Apa și focul cînd se vîd, se vîd cu aburi.

Și-n clipa cînd nisipurile sînt formate
Miroase ascuțit a pește ars,
A pește de apă curgătoare,
A pește de baltă, a pește de mare,
A pește de pîine, a pește de ou,
A pește de nor,
A pește ars, a pește de orice lucru și ființă
În care sămînța peștilor a existat cu fiecare gram de apă.
Miroase a pește ars, toate lucrurile miros
A pește ars, a solzi de pește ars, a pește ars pînă la schelet,

Miroase a schelet de pește ars,
A apă aprinsă, gonită în cele din urmă
Și din oasele arse ale peștelui ars,
Apoi se-aud venind nisipurile.

Nisipurile ca și apa dorm în toate lucrurile,
O singură bătaie în plus a soarelui
Și ele-ncep să se formeze pe pieile pămîntului,
Strîngîndu-se din toate lucrurile,
Ca omul de zăpadă învîrtit de copii,
Nisipurile se fac o fantomă uscată,
Învîrtită de soare, cu-o apăsare mai mult.

Cînd te iubesc și-ți umflă porii și-ți aprind
Gîtul, înfășurîndu-l ca o funie,
Cînd îți încarcă pleoapele cu sînge,
Cînd nu mai vezi nimic adevărat,
Parcă deodată cineva ți-ar fi băgat
Capul gol și pămîntean în Cosmos prea devreme.
Un roi continuu și uscat
Îți împletește vrejul capului pe mîini,

Părul pe stîlpîi roşii ai vîrtejului trosneşte,
Degetele ți se unesc ca la înotătoare,
Luna răsare nisipoasă, pe marea de nisip,
Nisipurile umplu aerul, nisipurile,
Trîmbe foioase și în zgrunțuri purpurii
Atacă turnurile, circulă prin miezul lucrurilor,
Să se convingă de plecarea apei.
Nisip, nisip în toate, nisip în toate ceasurile,
Clepsidrele se odihnesc, nisip în urechi,
În păr, în case, în păsări, nisip
În pipota cocorului asfixiat.
Nisip roșu, nisip aprins, nisip mereu,
A patra foaie la cărămiziul
Trifoi cu patru foi e de nisip.

Nisip greoi, nisip ușor, nisip colosal,
De parcă s-ar fi spart o stea uscată
Deasupra noastră, cîmpurile
Nu se mai văd de nisip, de furtuni de nisip,
De furtuni de icre nerealizate,
De icre care n-au putut să fie pești.

În locul apei intră nisipul în lucruri,
Nisipuri pînă la marginea cerului bat,
Nisipuri în nări și în sîrmele de telegraf,
Răgușește aerul în coșurile caselor,
Mor formele fîntînilor în amintire.
Acum sînt toate de nisip, se-ntîmplă
Toate în virtutea nisipului,
Gîndurile se leagă de nisip,
Ce mai faci, ce mai nisip, ce mai spui,
Pleacă în nisip, arde nisipul, se întorc
Păsările călătoare, păsările nisipoase,

Nisip nebun, călător, nisip, lume de nisip,
Apă de nisip, fântini de nisip, nori de nisip,
Apă de nisip, nisip, nisip și așa mai departe.
Mai nisip, din ce în ce mai nisip.

Nisip rulment la încheiturile lumii
Plutește colosal în sine însuși,
În milioane de scîrțituri de parcă
Se mută universul cu un om mai jos,
Cînd îi e scoasă apa din țesuturi
Și luciul feței sale se usucă,
Nisipul numai, bîntuie acum prin toate
Ca un sînge uscat.
Miroase a bob de nisip, încins
Pe tot nisipul, miroase a lucruri moarte,
A mese moarte, a fum mort, a plopi morți,
A icre moarte.

Cine e răstignit acum, pe nisip e răstignit
Și în nisip își petrece ultimele
Ore uscate ale vieții.
Scheletul icrei se arată lumii odată cu nisipul,
Se uită lung părinții cu ochi negri de nisip
Către copiii de nisip,
Îngrămădindu-se la colțuri și vociferînd
În cinstea marelui, strălucitorului nisip.
Schelete arse de pește se-nvîrt
În căldura care naște nisip din orice,
Ca-ntr-o răscumpărare a potopului.

Apoi pe lumea de nisip înecăcios,
Ca dintr-un sfînt bazin ajunge roua,
Roua planetelor cu apă rece,

Și încă sfîrîind și repede murind
Ea totuși cade aducînd în harul ei
Peștii frumoși și înzăuați
Cu icre dulci pe dinafară,
În timp ce încă vijile și intră-n lucruri,
Hrănindu-se enorm din sine,
Furtuna cosmică a icrelor uscate,
Nisipurile.

DUHOVNICUL

Tu, ce știi totul despre mine fără-a putea și tu trăi,
tu, martor orb de miezul nopții, tu alt eu însumi de tăcere,
duhovnic surdo-mut păstrează, oricine și orice ți-ar cere
această de pe urmă taină ce ne lovi și ne uimi.

Auzi ? Renasc din întunerici acuzatorii și plățiții
și cîinii mopși ai judecății de prin dosare și mantăi,
sfios duhovnic, dacă încă mă priveghează ochii tăi,
pe ceilalți duceți-i la mare, străpușteți-i și risipiți-i !

Tu vei ști totul despre mine și imposibil ți-e să ai
alt drum spre mine decît pielea ca un timpan de fată mare ;
duhovnicule, este ora fantomelor dumicătoare
și gongurile fugii mele se-aud în burțile de cai.

Mai am ceva să-ți spun ! Așteaptă să vin în strîmtul defileu
unde cotește virful roșu al muntelui spre Dumnezeu.

VISLA

Se dezveliră ochii unei statui bătrîne
albaștri înăuntrul căzutului tău craniu,
tulpini de marmuri negre au început să plîngă,
e cerul plin de broaște care ierneză straniu
și se fac nori și aștri printr-un îngheț și încă
printr-un îngheț pe care fiorii îl străbat,
cînd sînt eu însumi gheața unei absurde broaște
pe țărnul lor de-atîtea decenii lepădat.

Îmbătrînesc ca broască și mă născusem om,
te văd, și-n legănarea statuii ce te naște,
mi se dezgheață vocea și pieptul cotropit,
și-un strigăt se aude, toxic și trist, de broaște.

Și sar din piatră-n piatră și plîng, sughiț, orăcâi,
cu ochi trăsniți de-albastrul privirii tale moi,
și-o baltă uriașă cu putrede amprente
și cu-un vacarm de broaște tot geme între noi,
încît se face noapte și nu te mai aude
nici fiul, nici nepotul neamului meu de pîslă,
neamului meu de mîzgă, neamului meu de apă,
sînt broasca zgomotoasă.

Aud numai o vîslă.

PĂMÎNT SUB CEASORNICE

Prin sălile de dans adînci
Dansează viii lent cu morții,
Dansează nimeni cu atunci,
Dansează ritmuri cu proporții.

Strîmtează ochiul mulții rombi
Ai desfoiatelor morminte.
Un soare huruie fierbinte
Pe capetele unor lămpi.

Prin săli de dans adînci
Dansează viii lent cu morții,
Dansează ritmuri cu proporții,
Dansează nimeni cu atunci.

Ceva, ce curge, stă în spirt,
Ceva, ce nu e, face fițe,
Un bronz înalt a fost înfipt
În carnea scundeii noastre spițe.

Moare un strigăt ca un leu
În zaua numărului porții,
Dansează nimeni cu mereu.
Dansează viii lent cu morții.

DEZECHILIBRU

Cîțiva străini duc o femeie moartă
și-o muzică bizară, în sus, pe-un deal de clei,
pe umeri și pe suflet șovăitor o poartă,
nori albi, umflați de soare, coboară peste ei.

Și păsările lumii, oele ce sînt nebune,
își inventează-n aer și ele-un ritual
dublînd pe-un deal de aer strîmba procesiune
ce pare că atîrnă de-nfriguratul cal.

Este un cal în față, el trage după sine
ca pe o umbră lungă, plouată, tot acest
plug de putreziciune, de ploaie, de suspine,
în care ruguri strînte se nasc, se-ntorc și cresc.

Cîțiva străini. Femeia-necunoscută. Curge
pe albi negre ploaia spre văile pustii ;
și-n sens invers cortegiul străbate cleiul dulce
al dealului cu morți, ce crește zi de zi.

ÎNDUREREAZĂ

Îndurerează, mamă, din nou ființa mea,
mai naște-mă o dată, în tainică izbîndă,
un cal deasupra-mi plînge de douăzeci de ani
o lacrimă ce nu poate să mă pătrundă.

Iar eu am amețit de-atîta trup cît am
și nu îi simt nevoia și craniul mi-e prea mare,
mi-ar fi de-ajuns un trup de miel și-un cap de lebădă
și două aripi de îndurerare.

Nimic nu mă mai doare din toată-această carne
mi s-a depus țărîină pe ea și-i tăbăcită,
mai naște-mă o dată, mai picură-mi o dată
din norul timpului tale tot ochiul în orbită,

să vijiiie-n urechea înfrăgezită sunetul
ce-și are într-o frunză, și scena și ecoul,
să-mi fie ochiul încă fierbinte și să vadă
cum din vultur rămîne în piatra pură oul,

să mă apese blînda lumină a amiezii
și să mă doară pielea ca după mii de ace,
să-mi pedepsească vîntul greșelile suflînd
cu adieri ce-n rug mă vor preface.

Ce gros sînt îmbrăcat, ce simțuri groase,
ce piele groasă, ce urechi rudimentare,
și ce ochi groși, ce limbă trîndăvită,
ce neîndurerare !

Tu care poți, întîia și singura, să fii
izvor al ființei mele, mai naște-mă o dată,
iubește amintirea întîilor tăi ani,
fii, de mișcarea cerurilor, tulburată ;

Și-apoi redă-mă lumii, înfrăgezit și gol
colori și zgomote și ace asupra mea să se răstoarne,
fă-mă să pot pricepe pentru voi toți misterul lumii,
îndurerează, mamă, din nou această carne.

O ROABĂ CENUȘIE

E capul meu o roabă cu două roți de ochi
pe care invizibilul stăpîn o poartă printre vetre,
și cară nu știu eu ce lemne și ce cuie,
ce fierăstraie, ce mortar, ce tîmple și ce pietre.

Din loc în loc, călătorim și ducem diferite
materiale de construcție ce-s foarte necesare,
ne mai oprim, pornim, ne mai oprim, pornim,
stăpînul meu mănîncă numai ființe vorbitoare.

Nu-i plac nici iepurii, nici giștele sălbatice,
nu-l plac mistreții și nici scoicile de baltă,
așa că stăm prin așezările de oameni,
unde trăiesc mai multe familii laolaltă.

El nu se vede, mă văd eu, dar el devoră
copiii neglijăți și-aceștia se întind din nou pe brînci,
mănîncă și adolescenții, aceștia redevin copii,
mănîncă doamnele bătrîne, acestea se fac fete lungi.

Din cînd în cînd el trage cîte-o coloană vertebrală
din teaca moale-a cărnii și mi-o aruncă-n țeastă,
pornim din nou prin lume, și el mă ține de hulube
dar oasele spinării, ce spuneam, încep să crească.

Atunci el îmi răstoarnă capul ce este roaba lui
și iar pornim din așezare-n așezare ;
metalicii mei ochi răsună sec pe pietre,
stăpînul meu mănîncă numai ființe vorbitoare.

UN OM PE NIȘTE SCĂRI

În lumea plină de urmări,
eu sînt un om pe niște scări.

În sus ce e ? În jos — nimic !
În jos ce e ? În sus — nimic !
Vorbesc cu ceilalți care-au fost
și-n sus și-n jos, și nu-i dezic,
eu însumi spun de locurile
pe unde-am fost : nu e nimic.

Vecinul meu prăsește ciori,
vecina mea prăsește farduri,
eu sînt un om pe niște scări,
și-un ciine bulucind prin garduri,
o dată, de mai multe ori,
și ce pot fi aceste garduri
decît căzute, foste scări.

Vecine, domnule, străine.
nu înțeleg ce-aveți cu mine,

știu, scările ne sînt comune,
dar trec atît de rar pe-aici
portarul însuși poate spune
că am ambiții foarte mici
din cînd în cînd mai vin pe-acasă
de ce vă supărați cînd vin ?
Arare talpa mea apasă
pedalele, cu pas străin.

Vecinul meu prăsește ciori,
vecina mea prăsește farduri,
abia m-am ridicat din garduri
și mîrîind, în joase salturi,
eu sînt un om pe niște scări.

Să fim precum ne-am împăca
aduc iertare fiecărui,
încuviințez, la moartea mea
cu fardul vînat să mă vărui.
Și dacă vreți, să fim baladă,
și fiindcă eu nu am o stea,

accept, rîvnesc, visez să cadă
un corb nervos la moartea mea.

Așa că vă implor : zîmbiți.
În lumea plină de urmări,
voi care fard și ciori prăsiți.
Întunecați și spălăciți,
lăsați-mă să fiu pe scări.

RESTURI

Îmi mor peștii în rîu și mi se stafidesc
strugurii definitiv sus în pod,
de un cal numai coaste și ochi
trupul sărac mi-l înnod.

Iar din ce-mi mai rămîne, întind masa și cînt,
întind masa și tai plinea în patru arii,
iar din ce-mi mai rămîne cinstesc hoții cînd vin
și-mi primesc cumsecade tîlharii.

Două miini dacă am, curăț pomii cu ele,
și doi ochi dacă am, îi consum cînd mă uit,
pentru două urechi sînt corvezi lungi de zgomote,
pentru-un craniu pitic nu e straniu că uit.

Iar din ce-mi mai rămîne, am un trup și pe el
am un cap și pe cap o căciulă păzită,
iar din ce-mi mai rămîne pot să spun : sînt sărac,
mi se-afumă de frig ochii goi în orbită.

Iar din ce-mi mai rămîne, plîng sub morile lumii,
iar din ce-mi mai rămîne pot să cad în genunchi,
iar din ce-mi mai rămîne pot oricînd să devin
pentru decapitarea mea trunchi.

Iar din ce-mi mai rămîne, fac ziduri pentru
această casă a mea.
Sînt sărac, sînt sărac. Abia pot
pe două cioturi de aripi umbla.

FEREASTRA VIERMELUI

Li sînt fereastră viermelui spre cer,
Pervaz pe care se tîrăște.
Și e bolnav, senin, stăruitor,
Lăsînd pe mine urma lui de drojdie.

Mă-nchide, mă deschide și se-aud
Moile mele balamale scîrțîind,
Spunînd cuvinte, căci cuvintele
Sînt scîrțîitul gurii mele.

Prin pielea mea trece privirea viermelui,
Prin osul meu lumina dată lui.
Furtună sau senin sînt pentru mine,
Nimic nu las inconstienței lui.

Dar cînd dispar, cînd mă distrug
Înseamnă că nu mi-am îndeplinit

**Pe lume datoria de fereastră
Și viermele în lături m-a trîntit.**

**El mă ridică și tot el mă sparge
Din el în aer ies fuior enorm.
Viu, sînt fereastra viermelui spre cer,
Fereastra mea e viermele, cînd dorm.**

VIATA DE EXCEPȚII

**Prietene, răcnește că ai scăpat de moarte,
Nu te uita că sînt atîția oameni vii,
Un joagăr taie soarele în fiecare zi
Făcîndu-ni-l mai rece, mai departe**

**Și rumegușul ce rezultă iată-l,
Acești bărbați și aceste femei
Ce par a se-nmulți ei între ei
Cuplu în repetare, mama, tatăl.**

**Dar ei sînt rumegușul ce cade-n foi încete
Cînd joagărul și aerul distrug,
Rupînd din lemnul soarelui de rug
Butuci în flăcări, noile planete.**

**Sărută iarba, roua și ereții,
Nu te uita că sînt atîția oameni vii,
Ei pot trăi oricît, ce i-ar opri,
Ci noi trăim o viață de excepții.**

Răcnește deci că ai scăpat de moarte,
Căci astăzi chiar era firesc să mori,
Sub grinzile a cine știe ce culori.
Sau sub bătaia foalelor înalte.

Și trebuia să te îmbrace-n gheare
Vulturi enormi cu capetele mici,
E o excepție că ești aici,
Că ai cuvinte, ochi, braț viu, suflare.

Mîngîie calul călăririi repezi,
Sărută riul ce te-a suportat,
Și bucură-te că ai tălpi pentru umblat
Și că nu calci cu tîmplele pe lespezi.

★

Eu sînt surprins cînd încă te mai aflu.
Oriunde te-aș afla, în orice zi,
Parc-aș veni să-ți recunosc cadavrul
Cînd știi că ne vom întîlni.

Nu te uita la cei cu ființă caldă
Prezenți și ei în aerul acest,
Sînt fiii rumegușului celest,
Resturi de sori ce nu vor să se piardă.

Pe ei nu-i urmărește nici un lucru,
Nu îi devoră riul călător,
Dar dacă tu trăiești, întimplător,
Eu în genunchi m-așez, plîngînd, ca să mă bucur.

*

În fiecare zi ți se mai dă o zi,
Și niciodată nu știu, nu pot ști
Cît încă se mai poate întîlni
O lume de copii
Cu altă lume de copii.
Prin cernerea de rumegușuri timpurii
A soarelui ce răsări
Și-n zgomotul asurzitor al joagărului străluci,
Îndepărtîndu-se din zi în zi,
Planete aruncînd din rugul său puternic și
Un rumeguș de fiice și de fii
Fluturători prin Venus și cîmpii
În funcție de aerul planetei care îi primi,
Nemuritori fiind acești copii
Din neatenție, acești copii
Nemuritori fiind fără de-a fi
Vii, niciodată morți, dar niciodată vii.

*

Stă în centru magma ta
Nu se mai poate mișca
Patru păsări ar cînta,
Din cîte o altă stea
Dac-ai vrea să poți pleca.

*

E o excepție, e o coincidență, e un accident
Faptul că ești și că te miști, născînd cuvinte,
Faptul că ești și că te miști, născînd cuvinte,
E o excepție, e o coincidență, e un accident.

Nu trebuia să se întîmple, dar s-a întîmplat,
Hazard și vreo confuzie ce dă erori,

Tu după primele cuvinte trebuia să mori
Căci tu cu nașterea ești vinovat.
Fuge-o prăpastie pe lângă tine.
Vrea să te verși în ea, cu sînge bun,
O piatră cade din toți munții ca un pumn
Ce te-ar lovi cu degete străine.
O piatră cade din toți munții ca un pumn,
O piatră îndreptată de-a pururi către tine.

AI PĂMÎNTULUI

Sintem averea pămîntului, trupuri,
Case și foșoare și turnuri, și guri. și ochi
Și-a făcut el din carnea noastră.

Cu fiecare generație pămîntul
Incarcă firea noastră cu alte semînte.
Unii devenim renaștere, alții decadentă.

Amăgiți de plăcerea ce o avem
De a sădi în pămînt grîu și de a răsări grîu,
Nu știm că și pămîntul face la fel cu noi.

Voluptatea de a cultiva floarea-soarelui,
Ce ne e caracteristică, și aceea de a o aștepta
O are și pămîntul cu trupurile noastre.

Seamănă în noi floarea-soarelui altfel
Și noi izvorîm cranii rotite după soare,
Cu plete galbene și lungi și plîngem.

Seamănă în noi grîu, grîu izvorîm
Pentru gurile stelelor, pîine dăm
Atracției universale.

Măcieși ne pune pe os, măcieșe rodim
Viermii gustă măcieșele, le plac
Și noi repetăm recolta de cîteva ori.

O, cum ne amăgește pămîntul cînd primește
În carnea lui și-n firea lui sămînța
De in, de grîu și de bumbac.

Sporită mult, aproape monstruoasă,
Aceeași sămînță o așază el în noi
Și noi fără să știm o dezvoltăm.

Sîntem moșiile de carne tulbure
Ale pămîntului, din tată-n fiu
Pămîntul moștenește carnea noastră.

În unii seamănă de-a dreptul pomi
Și-aceștia cred că poartă aripi lingă trup,
Dar nu-și explică rodul vegetal al unghiei.

Seamănă grîu în noi și naștem grîu
Și craniile noastre se rotunjesc ca niște pîini
Sub gurile asupritoare ale stelelor.

Sintem moșiile de carne tulbure
Ale pămîntului, lăsați ca moștenire
De marea dispărută muntelui ce se-nalță.

Vulcanul cînd se cheltuie ne dă ca zestre
Nunții lavelor sale, iar lutul în surpare
Ne vinde celui care îl înlocuiește.

O, randament al trupului uman !
Pentru continuarea spiței sale pămîntul face totul
Cu noi, moșiile de carne tulbure.

În unii toarnă iepuri, în unii toarnă sălcii,
În unii seamănă un dor celest
Și-aceștia explodează în fii navigatori.

În fiecare punct al trupului pune ceva,
Nici părul nu îi pare sterp,
Iar inima e țărmaș semințelor spectaculoase.

În talpă pune roată, în umăr pune aripi,
În gît sădește aer, în subsuori bumbac,
În păr aruncă un păianjen veșnic.

Sintem moșiile de carne tulbure
Ale pămîntului, lăsați din tată-n fiu
Ca moștenire existenței lui.

În noi își are el toată speranța,
Prin noi se uită fix la stele
Cînd împlinește-n lume recolte glorioase.

Iată cum toarnă în firea noastră
Semințele geniului său și devenim
Unii renaștere, ceilalți decadență.

Și ca să putem îndura sclavia
La aburii și la primejdiile lui, pămîntul
Ne lasă nouă gloria.

Ne dă adică strania senzație,
Că noi sîntem proprietarii lui,
Că noi îi cultivăm puterile și suprafețele.

Pe cînd noi sîntem toți proprietatea lui,
Moșiile de carne tulbure și pîinea
Cu care el este dator atracției universale.

SPRE PLUS INFINIT

1 deschide lupi, 2 așteaptă,
3 odihnește, 4 ia foc,
5 e o lebădă, 6 o treaptă,
7 e un l, mai cu noroc.
8 dă pe gheață, 9 e haos —
Și vine 10, capăt de șir,
E și fereastră, e și adaos,
Lebădă, liră, liniști, delir.

Numără, numără, tinere domn,
Numără, numără !

Vezi cum coboară cifrele-n somn,
Inima, patima tină ră ?
Leneș, prea repede, intră în somn,
Numără, numără, tinere domn !

Numără umerii celor ce vin,
Numără ochii celor ce pleacă.

Numără sîngele din cer străin,
Numără stelele care te-mbracă !

Fruntea ridic-o din mări de somn,
Numără, numără, tinere domn !

Șirul din față răstește trepte,
Iar înapoi dă pîraie mistrețe,
Șirul de numere neînțelepte
Bîntuie lava de suprafete.

Numără clipe, numără lebede,
Numără cumpene, descumpăniri,
Numără negru, numără repede,
Numără grele stele subțiri !

Fruntea ridic-o din măști de somn,
Numără, numără, tinere domn.

Vezi peste toate o nebuloasă,
O împletire fără contur,
Un fum de ruguri, un coș de casă,
Plasă murdară soarelui pur.

Vezi printre linii și peste linii,
Vezi acea curgere care-a albit ?
Mult mai departe, fiu al luminii,
Se află veșnicul plus infinit.

Pînă acolo zecile mușcă,
Sutele bubuie, miile ard,
Fiece zero devine cușcă
Pe cît te-apropii de miliard.

Și mai departe, și mai departe ;
Treci prin celulele cifrelor viu,
Căci vii din zero și vii din moarte,
Și din terenul minus pustiu.
Rupe din oase riul de somn,
Numără, numără, tinere domn.

Ca o enormă mare de spirt,
În depărtarea fără cărări,
Trece spre nouri, spre alte mări
Și se evaporă plus infinit.

Foarte departe, ca o nălucă,
Surdă fantomă de cifre vechi,
Lasă perechile-n vid să se ducă
Și se însoară cu neperechi.

Astfel dă semne el că trăiește
Cu cît dispare mai în adînc,
Și din ce lume, neomenește,
El, depărtatul, biciuie lung.

Fugii desprinde-i glezna de somn.
Numără, numără, tinere domn !

Treci și de 1, treci și de 2,
Rupe-i spirala lui 3 cu brațul,
Du-te la 4, ca la un roi
Care spre 5 își îndreaptă nesațul,
Calcă podeaua marelui 6,
Și oglindește-l galben și copt
În munți de 7, în munți de 8,
9 să pară-n oglinzi nervoase.

Și vine 10 care rezumă
1 și 9, 2 peste 8,
3 peste 7, 4 cu 6,
Sine cu sine, 5 cel de gumă
Și vine 10 din cifre arse

Șirul sfîrșește, suie din somn,
Numără, numără, tinere domn !

Oh, ne atrage din pîlnii tulburi
Muzici încarcă pe orice gest,
Prin uși, portaluri, șanțuri și tuburi,
Puțin teribil, puțin modest,

Fals totdeauna, dar sociabil,
Pletosul creștet și l-a lovit
De vidul negru și inefabil,
Marele, veșnicul plus infinit.

Vislă așază, trage pe somn,
Numără, numără, tinere domn.

Iată că ochiul repetă numărul,
Iată că numărul capătă ochi,
Roșu devine, pentru deochi,
Dacă-l apasă bolțile, umărul.

Carnea absoarbe, pentru răminere,
Toată privesătea cu cifre-n ea,
Toată perdeaua lumii, de numere,
Încă din clipa cînd se năștea.
Schimbă cu cifre, fermentii de somn,
Numără, numără, tinere domn !

Vezi, sînt acolo în depărtarea
Amețitoare, salturi de spirt,
Unele cifre reflectă marea,
Altele pasărea, altele sarea,
Întru cînstirea lui infinit.

Tulburi ospete ziua i-o laudă,
Cariatidele curg către el,
Suferă timpul fuga în fraudă
A tot ce are nou și model.

Sărbătorește, lucruri și sînge
Se-nfățișează albiei lui.
Fruntea femeilor pur îi răsfrînge
Corul întiielor sale statui.

Sorii le macină mărilor spirtul
Și-n risipire cu pașii rod
Plus infinitul, plus infinitul
Care pe numere e voievod.

Numere, numere, numere, numere
Se nasc și urlă, zboară și vin,
Plus infinitul arde rămînere
În fiecare ca un destin.

Mută destinul pe după somn,
Numără, numără, tinere domn !

Căci înmulțit de întreaga natură
Dat în ecouri pînă-n trecut,
Vorbit de ruguri, și ars pe gură,

Oricare număr ce s-a născut
Poate să meargă pînă aproape
De infinitul fără de scări,
Pe teii lumii, pe clar de ape,
Pe ameteală și pe mirări.

Iată cum l crește o bază
Albă de numiere, marelui plus.

2 îl urmează, 3 îi urmează,
Și-s infinitul, nouă tradus.

Tradu în ceruri lutul de somn,
Numără, numără, tinere domn.

Plus infinitul, plus infinitul
Cum ne atrage singele-n sus,
Plus infinitul, plus infinitul
Numai prin numere ni s-a tradus.

Dar e și inima număr, și număr
E și lumina din ochii tăi,
Număr și ochiul, număr și-un umăr
Văzut odată, în niște elai.

Oh, cum ne ducem, cum ne petrecem,
Veșnic rîvnindu-l, dorindu-l mult.
Prin înfoierea stelelor trecem,
Prin desfoierea lutului mut.

El e deasupra și-n toate părțile,
Ride în sunete ca un pian,
Clatină hărțile, biruie morțile,
El e văzduhul submarțian.

Plus infinitul, plus infinitul,
Timp care cade nou și adînc
Din orologii de lut, prin vidul
La care numai genii ajung.

Va fi și țară, va fi și vreme,
Stea fericită cu zimți de flori.
Tot trândafirul lumii îl teme
Și îi răspunde cedind culori.

Cu flori îmbracă-te în loc de somn,
Rămii în vreme, nouă răminere,
Numără, numără, tinere domn,
Plus infinitul rămas în numere,
Numai în numere, încă în numere,
Numără, numără, tinere domn !

CEVA CARE E-AL TĂU

Ai iarăși sentimentul că a murit un om,
Care putea să-ți fie prieten, care poate
Ar fi știut mai bine ca oricare
Să te ferească de singurătate.

De te nașteai în altă zodie
Poate-ai fi smuls frumosul trup al lui
Din apa morții, neiertătoare,
Și ridicată pînă-n statui.

Ai iarăși spaima albă că s-a-ntîmplat ceva
Departe, însă dureros și nesfîrșit,
Marginea dinspre lume-a singelui tău tinăr
Simte-o cădere care te-a învinovățit.

CULORILE

Începem de la negru, de la genunchii negri,
Ne-nrămurăm în corpuri ce nu mai au oglinzi,
Cu ochiul în minune, cu liniștea urechii,
Cu dinții în cuvinte rămași ca niște grinzi.

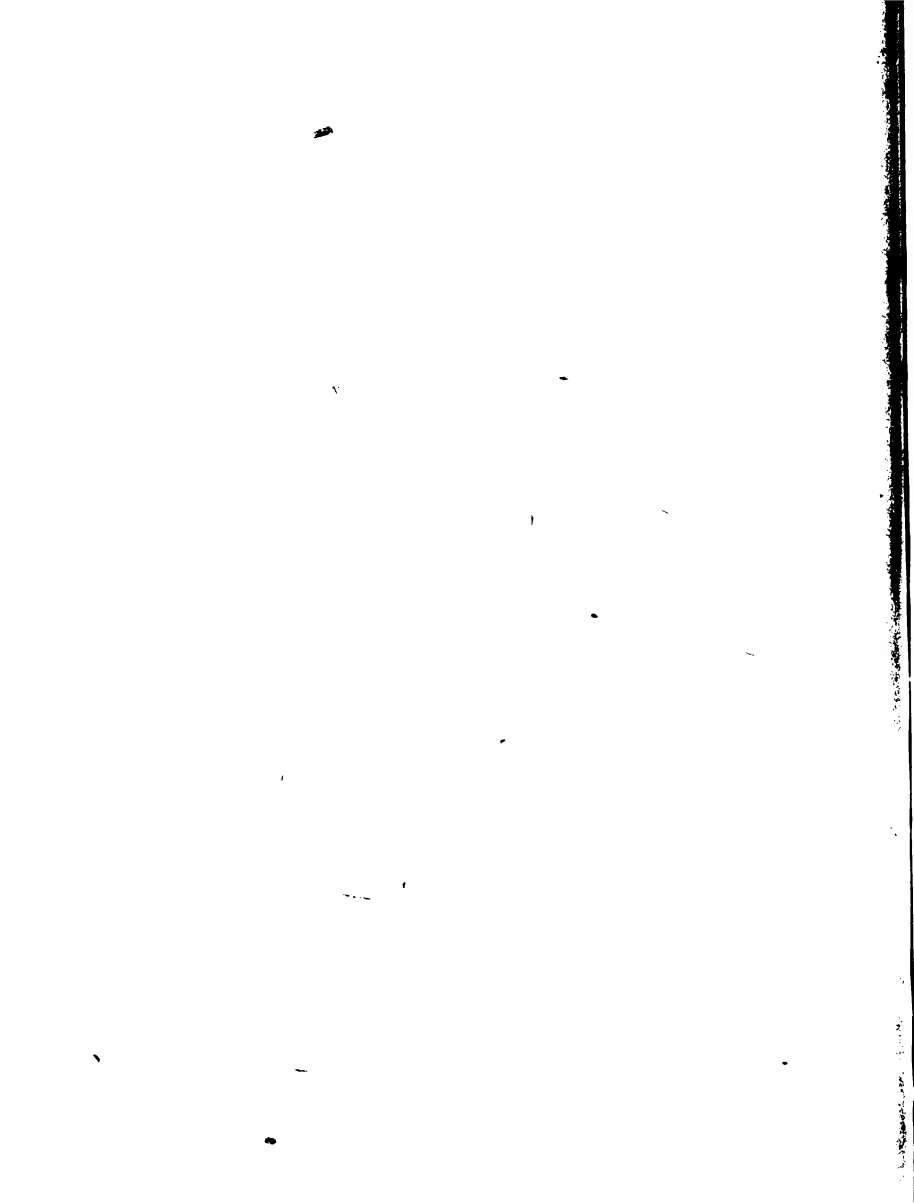
Și s-a schimbat culoarea, trăind un spațiu tragic,
Albastru simte ochiul, urechea alb în vînt,
Și fruntea mai păstrează de la refluxul dacic
Vibrația de fontă, culoarea de pămînt.

Afară din privire e cerul cine știe
Cum ancorat pe salturi de roșii meteori,
Și carnea ne desparte ca o cortină vie
De ultrasentimente mișcate de culori !

Și galben, galben bate în frunzele căzute
Emoția pierdută în vechiul antipod.
Prin uriașul galben rostind vibrații mute
Oglinzile nervurii răsfrîngerii roșii rod.

Ne depărtăm spre umeri, cu sîngele în lanțuri
În roșu fără margini și fierbător și greu,
Și apa luminează un început prin șanțuri
Spre mări fosforescente ca peștii lor, mereu.

Ne-apropiem de negru, din nou venim spre negru,
Tîrîtul, legănatul și credincios ecou,
Și cineva ce simte mai timpuriu înecul
Genunchii ni-i atinge, întunecat din nou.

DE DRAGOSTE

VEAC CU VULPI RÂNITE

Un tăietor de mi-ar umbla la trunchi,
Toporul ca în piatră i s-ar rupe,
Izbindu-mă în înghețate pulpe,
Și-n osul degeratului genunchi.

Apoi ar sta tot trunchiul să se surpe,
S-ar prăvăli fragilul iernii unghi,
Căldura m-ar lua de la rărunchi,
Că am văzut cum sîngeră o vulpe.

Mi-ai rupt sigiliul, fiara mea gingașă.
Vulpe rănită, sîngerînd pe drum,
Mi-aș rupe o bucată de cămașă
Rana să-ți leg, din care nu văd fum,
Ci tu refuzi, tu vrei să mori oricum

În veac cu faună sinucigașă.

AMÂNATA NUNTĂ

În țărmul mării, fetele azi-noapte
Ca-ntr-o biserică s-au dus
Sfinților dintr-un țărm opus
Rugîndu-se, nemaiputînd să rabde.

Luna sticlea schelete de corăbii
Fetele mult s-au speriat
Și nu s-au mai întors în sat,
Și-au stat, la terminarea Europii.

De fapt, venirea lor n-a fost o rugă
Ci amăgirea unui act,
Ca întinericul compact
Putere depărtaților să ducă.

Și fetele s-au dezbrăcat de haine
Și au lăsat din trupul gol
În sare, și în alge, și-n nămol
Îmbrățișări pentru bărbați și taine.

Geloase una pe cealaltă sînt,
Fiecare își laudă sînii și coapsele.
Și-au rupt nasturii, piepșenii, capsele,
Și sînt de albastru pămînt —

Fiecare se scaldă acum pentru El.
Își agită corpul spre larg și-l dă mării,
Suspendată palid de inel
Și de amintirea sărutării.

Vintul intră-n hainele din țarm.
Le amestecă în amăgit amor,
Vint din larg și transportînd enorm
Umbrele de aur ale lor.

Ochii fetelor ard fața mării reci,
Pletele vislesc pe negrul aer.
Ei sînt furioșii mării regi,
Larma norilor se face vaer.

Toate îi unesc și îi despart,
Între ei se prelungește-un preget,
Îndrumîndu-i și chemîndu-i, ard
Verighetele lucind pe deget.

Ci ei trec, bărboși, surparea mării,
Ceața are sare, cerul se agită,
Sub vase se-așază-dinamită
Amintirea cu delir a-mbrățișării.

COȘ FĂRĂ FLORI

Ți-am adus
acést coș,
despre care
nu pot să spun

că e cu flori
pentru că
acesta, iubito,

nu e
și nu pare
un coș cu flori.

Acesta e un coș
cu oasele mele,
zdrobite de țărnul
spre care
întălm.

Dacă poți,
și ai timp
și răbdare
încearcă s-așezi
aceste oase în ordine,
și vezi
ce se mai poate
alege din ele.

•
Ți-am adus
în dar
acest coș
plin cu
oasele mele.

Te-aș fi putut minți
încă un an
că sînt viu
și că-ți aduc
flori
în coșul acesta.

Cînd ai timp
și răbdare
descurcă puțin
albul neant
din coșul pe care
ți l-am lăsat
în dreptul ușii.

ORA STREPEZITĂ

Ascultă-mă : sînt ploile de toamnă !
Iubește-mă : s-a strepezit și ora !
Păzește-mă : sînt ținta tuturor !
Fii veghea mea, copilăroasă doamnă !

Nimeni nu știe ce-i cu noi pe lume,
Nici eu nu știu de unde-mi vii în cale,
De-atîta timp, de-atîtea ploi și jale ;
Dacă la ploaie strig, te strig pe nume.

Pe degete, noi nu avem inele,
Tu ești atît de singură și tristă,
Tot ce mi-ai spus în timpla mea există,
Tu, toată, ești lumina stelei mele.

Aud în viitor un cer cum plouă
La fel peste mormintele-amîndouă.

DOR DE BACOVIA

Acum, cînd cade toamna pe pămînt,
Ca un coşmar al unei boli ciudate,
Acum să trecem prin acele sate,
În care merele în meri mai sînt.

Acum să ne iluminăm de tot,
Pînă-n adîncul inimii şi-al firii,
Ce disperare, cum se duc martirii,
Şi a-şi rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vîntul toamnei ard,
Muşcate singeros şi trist de lună,
Şi turturelele se despreună
Acum, noi doi în focul revanşard
Acum, atît de singuri pe pămînt,
Să recităm Bacovia, plîngînd.

DANS DE FECIOARE

Fecioare despletite trec prin zi
Mişcînd şi ameţînd realitatea,
Lunatice, aeriene, vii ;
Genunchii lor au luminat cetatea.

Vislite le sînt mîinile în gest,
Li-i părul o zburare de cocoare,
Şi sclav e ceru-n dulcele arest
Al clipei senzuale, cu fecioare.

Adîncul mării par a-l înota
Și poate că au și uitat să calce.
O stea de mare, chipul lor, o stea,
Și corpurile lor ca niște alge.

Și coapsele se simt arzînd încet
Și desperat, în rug de carne sfîntă,
Fecioarele despletite fug și cîntă.
Și în puterea cîntecului cred.

Teroare senzuală, patimi spui,
În coșul pieptului — fragilă boare.
Și gravitația pămîntului
E-n trupurile albe de fecioare.

DE ZIUA TA

Și vine ziua ta cum vine-un tropot
De flori răzbunătoare de cais,
~~Esti~~ ciocîrlia ce s-a sinucis,
~~Eînd~~ otrăvite dangăte de clopot.

De ziua ta din nou se face ceață,
Pomii se sting și lămpile decad,
O, dulcea mea, să trecem peste iad
Și să rămînem în această viață.

Noroiul, doar noroiul a constrîns
Curatul crîn să crească-atît de bine,

Ești crinul toamnei, mie de ajuns,
Frumoasa mea, un veac urît te ține.

În ceața lui, mai mare ca un plins
Al mamei căreia-i e dor de tine.

PREOȚII MĂRII

La mare, unde arborii sfîrșesc
Și-ncepe straniu lumea altei seve,
Pe un teren de ape nefiresc,
Năștea nisipul coapse-n lanț, de eve.

Vibra cu foste demnități în corp.
Cu foste mari călătorii bizare,
Cu foste punți, cu fost drapelul orb,
Catranul ars al norilor de mare.

Și piatra ce-o zvirleam făcea decît
Un dublu salt și scăpăta în moarte.
Și domul mării sta posomorît
Lătrat de cîinii Turciei, departe.

Aceste locuri poate-au mai avut
Asemenea prilejuri fericite,
De-a ocroti un cuplu apărut
Din două orizonturi de ispite.

Dar noi eram atunci izbăvitori
Și eram preoți de credință sării,
Reincarnînd un drum de vechi culori
Prin munții renunțați din fundul mării.

WISELE

Așa frumoasă ziua care se-adună treptat
Din arborii frenetici, înseninînd mereu.
Încît îți pare că privești fascinat
Ochii albaștri ai lui Dumnezeu.

Sînt îngeri sfișiați pe apele deschise,
Ei, fără corpuri, și de-aceea sfișiați.
Îngeri tîrzii, amestecați cu vise,
Poate de somnul căprioarelor vîsați.

Oh, da, așa e, doarme pădurea visînd,
Căprioarele îngeri visează să-l înduioșeze pe leu,
Iar leul, bătrîn, și naiv, și flămînd,
L-a visat pe Dumnezeu.

EZITAREA

Azi ești frumoasă în continuare,
Însă ceva s-a întrerupt brutal.
Afară — albe — sînt fișii de soare.
Ca resturi de la fostul tău voal.

Nunta pe care am avut-o noi
Cade-n pământ, vîslind din rame roșii,
Pierzînd din pitoresc și din văpăi.
Și-ajunge — acolo unde sînt strămoșii.

Cred că se află spre bunici acum,
Cutremurîndu-i, legănîndu-i încă,
Și mai adînc, la reci oglinzi de fum,
Spre o familie și mai adîncă.

Și-atît de-ndepărtate rădăcini
Se vor uni, acolo-n luturi crude.
Și parcă brusc nu-și vor mai fi străini :
Din rudă-n rudă, se vor face rude.

Dar ce păcat că pînă va ajunge
Vestea de fericirea noastră mare
La ei, n-am să te pot în brațe strînge,
Tu, cea frumoasă în continuare.

Și cînd vor încerca suris de nuntă
Întîrziat, acele rădăcini,
Îi vom minți, cu nunta noastră frîntă,
Ei vor fi rude, noi vom fi străini.

VREMEA VIETII MELE

Să facem focul cu săgeți tocite,
Să punem arcuri vechi pe foc să ardă,
Aruncă-n scrum această halebardă
Pe care o fantomă ți-o trimite !

Iubita mea, nici toamnă nu-i, nici vară,
E-un anotimp cleios de isterie,
Eu sînt fantoma ce-ți trimite ție
Armele, pentru că o-ngenuncheară.

Dă foc înalt, din toate-aceste arme,
Dospească flăcările-n largul ploii,
Ca semn.nobiliar că noi, strigoi,
Ținem lumina lumii care doarme.

Și era tocmai vremea vieții mele
Cînd îmi-au zdrobit genunchii de podele.

IUBIRE SILNICĂ PE VIAȚĂ

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic.
Pe viață și pe moarte. Fără frică,
Compățimesc pe cei care abdică,
Dar eu rămîn cu mine însumi, schivnic.

Și de s-ar da și lumea pe din două,
Cum hărți politice-o mai și arată,
Eu tot voi adbra această fată,
Căzută sub cătușele de rouă.

Eu o iubesc. Vitralii de cenușă,
Spre a ne despărți, se-ntemeiază,
Și cheia singură se-nvîrte-n ușă
Singurătate spre a-i da și groază.

M-au condamnat jurații mei de gheață
La o iubire silnică, pe viață.

MARGINEA LUMII

Sîntem la marginea lumii, avem un ibric și un foc,
sumbra lumină a fulgilor este cu noi,
hai să dansăm, hai să rîdem, ia loc,
nu este drum înainte, nu este drum înapoi.

Nu vorbesc despre împrejurarea de față,
vorbesc despre noi, ca oameni în univers,
nu vorbesc despre clipa aceasta, vorbesc despre viață,
nu vorbesc despre iarna aceasta cu zăpezile verzi.

Profit de uneltele pe care le am la-ndemîină,
adică marginea lumii de care sîntem atîrnați,
pentru a-ți spune că degeaba te zbați
tot ce se naște e mort în răcoarea nebună.

Zăpada ți-o șterg de pe frunte cu mîinile frînte
și tu ar fi bine să înțelegi, să reții,
că moartea, acum, eu ți-o șterg de pe frunte,
că nu brazi vînez ci statui de stafii.

E pură-ntîmplare că sîntem alături aci,
unde marginea lumii îngheață în ger.
Dar acum îți arăt răspicat — a nu fi și a fi —
și nu e cuvînt ci e bocet cuvîntul pe care ți-l cer.

Iar drumul acesta, care nu duce departe,
nu-i drumul acesta ci drumul de fapt,
că nu din plictis lângă mine te rabd,
ci pentru-a vorbi liniștit și cinstit
ca de la moarte la moarte.

CASA GOALĂ

Nu mă gindeam să-ți spun că este ploaie
Dar mi-a venit așa, în casa goală,
În coșul pieptului o-năbușală
Și am simțit că șira mi se-ndoaie.

Ce nu voiam să-ți spun, iată îți spune
Această gură, plină de tăgadă,
Vor ochii mei alături să te vadă
De-a pururea, credință-slăbiciune.

Atunci cînd plouă, ploaia mă ajută
Să mă închid în mine, ca o poartă,
Sub cerul pămîntiu de mare moartă,
Să te privesc, iubita mea tăcută.

Și mi se pare-atunci că ploaia plînge
Pe cînd pe lume trec lumini de sînge.

ROST MONAHAL

Femei bătrîne, coată idolatră,
În fiecare, lumea-nchide ușa
Și focuri încă vii zac sub cenușa
Femeilor trîntite trist pe piatră.

Ce negură pe fiecare-ascunde,
Cine a fost, mai nimenca nu știe,
Credința lor e simplă și pustie
Spre un Isus cu palme sîngerînde.

Bătînd cu sapa sau trăgînd cu acul,
Longevități, credinței lor datoare,
Aici, aproape nici nu se mai moare,
Ele sînt vechi, străvechi, mai vechi ca veacul.

Ele aici trăiesc noi vieți postume,
Și mume sînt la mumele de mume.

ACEEAȘI FLOARE

Iubito, pe prispă ți-am pus
O floare din lumea de sus,
O floare din insula Marte,
O floare a căilor moarte.

Ea are petalele lungi,
Suflînd ai să poți să le smulgi,

Iubito, eu flori nu prea știu,
Sînt un grădinar damblagiu.

Nu știu — trandafir, liliac
Pe toate ca tine le fac,
Pe toate le-aduc la un fel.
Lalea, trandafir, ghiocel.

O floare a vieții vecine
Și care miroase a tine,
Iubito, pe prispă tu ai
O floare din insula Rai.

LUMEA ESTE BOLNAVĂ

Lumea este bolnavă, boală grea,
degeaba tu te miri de drumul meu,
îngheață precum apa ieșind dintr-o cișmea
răgetul morții pe un cap de leu.

Pe lume cad boli neștiute, deci,
și nici n-ar fi putut altfel să fie
în secolul de viață și moarte douăzeci
salvat numai de psihoterapie.

Toți doctorii neputincioși o văd,
lumea plîngînd cu fruntea-n poala mării

de boala ce-a cuprins ca un prăpăd
ficatul cerului, plămînul lumii.

Lumea este bolnavă, boală grea,
lumea aceasta mișcătoare încă,
răgetul morții ei, iubita mea,
capul-din care iese-și-l mănîncă.

De boala tulbure-a acestui veac
se-mbolnăvesc și morții în morminte,
ca vița care urcă pe arac
molima ei în urmă se întinde.

ANOMALII

Sufletul meu, copil tembel, cunoaște,
Inima mea de bivoliț tinăr știe
Că pe al lumii pat absurd de broaște
Iubirea este o anomalie.

Să mai iubești cînd visul un negoț e,
Să mai iubești cînd prea puțini au șale,
Cînd ne clocesc de-un veac prudente cloțe,
Acestea toate nu sînt stări normale.

Eu cînt la o vioară care doare,
Eu cînt la un pian bolnav de ciumă,
Cu voieșie și cu disperare
Eu cînt un cîntec care mă consumă.

Nu-i profitabil să iubești cînd este
Mai profitabil să te faci că sîngeri,
Dar pe robotul meu cade-o poveste,
Robotul meu c-nduioșat de înger.

Normal rămîne numai restul lumii
Care să se abțină bine știe,
Vioara caldă și pianul ciumii
Nu sînt decît acea anomalie

La care pururi sufletul mai speră
Pentru că ea s-ar mai numi iubire
Jos, în prudenta lume mamiferă,
Și sus, pe unde gîndul meu e mire.

ȚESĂTURĂ .

E un mister femeia care țese.
E un mister ce mai adînc se leagă,
E un mister cum se topește-ntreagă
Întru penumbra firelor alese.

Porniri și ezitări, la fel de dese,
Una la alta strigă și se roagă.
Drapel va fi ? Mesală ? Sau desagă ?
Mărunte munci, mărețe interese.

Incovoiată, pașnica femeie
Cu-nvățul moștenit din neamul mumii
Parcă-ar lipi pătrunsul—nepătrunsul,
Tifon și piele, plăgi violacee.

Spre-a potoli odată rana lumii,
Să nu mai curgă sîngele și plînsul.

ÎNCĂ OM

Să mai găsești puterea blestemată
De conformismul tău a te desface
Și să mai poți iubi sub cer o fată,
E semn că pe pămînt e încă pace.

E semn că de treizeci de ani încoace
Inima ta nu a uitat să bată,
E semn că-n toate crizele buimace
Ești încă om și încă suflet, iată.

Om-pustiit, rămas numai idee,
Degeaba știi pe Shakespeare și pe Dante,
De nu iubești o tînăra femeie,
Mai dulce ca faimoasele amante.

Frageda ei luminează te sfișie,
Cu-aproape șase secole mai vie.

CUPLU SFÎȘIAT

Ne căutăm mereu spre-a ne zdrobi,
Cu-ntiul pas, ca și cu ura primă,
Gata mereu de dragoste și crimă
Și doldora de noapte și de zi.

Tot cheful de-a trăi ni se reprimă,
În toiul dimineților pustii,
Cînd, fără de părinți și de copii,
Intrăm în slujbe ca în altă climă.

Și de n-ar fi aceste frenezii,
Această joacă-n gol, această mimă,
Acest amarnic gust ce ne animă,
Cînd ne-am vedea, desigur, ne-am sfîrși.

Gata mereu de dragoste și crimă,
Mereu mai lași cu cît vom îndrăzni.

CÎNTECUL SĂRII

Am scos pînă la urmă un bulgăre de sare,
Vibra sub răsufare și n-avea rău miros,
Cristalele dintr-însul ardeau fremătătoare
Și-au început să cînte cînd le-am dat drumul jos.

Acolo nu fusese tezaur, cap sau groapă,
Țărîna înfundase un alb fragment de rai,

De-atunci mereu un cîntec e gata să înceapă,
Să stingă moartea de pe vioara ce crai.

Lumină netrezită, vioară în pămînt !
Cu tine sînt iubit, la sufletul tău cînt.

Parcă suna pămîntul c-un clopot de țărînă,
Era ceva acolo, tezaur, groapă, cap,
Și n-am avut unelte și-am luat o floare-n mînă,
Și cu mirosul florii am început să sap.

ASCUNDE-MĂ

Cu sufletul tău plin de roua cea dulce,
Acoperă-mi ochii și gura și rana,
Aici vreau să tac și să mor, blîndă Ioana,
Mă legene inima ta și mă culce.

Sînt singur cu tine în veșnica goană
Și casa se-nvîrte cu mine, iubit,
Eu rana-mi de-a lumii întregi am izbit-o,
Cu lumea tratez de la rană la rană.

La sufletul tău ca la templul sihastru
Mă-ntorc și-ntr-un cîntec trec viața cu plinsu-mî,
Pe ochii tăi negri trec repede însumi,
Pe negrul tău cer trece-un fulger albastru.

Prea bunule suflet al fetei iubite
Ascunde-mă bine, vin vremuri cumplite.

HALOUL UNUI CRIVĂȚ

Și de ar fi întreaga noastră lume
Și-ntregul nostru nume împotrivă-ți,
Tu inima în dor de dor cultivă-ți
Și lasă ura lor să se consume.

Dă trup, acum, la îndoieli postume
Și numele ca pe-o sfidare strigă-ți,
Provoacă-i tu să fie împotrivă-ți,
Dă tuturor o tiflă și-un renume.

Ei ca pe scut te-aduc și, pe colivă-ți
Așază ornamente, triști la culme,
Pariuri fac pe importante sume
Că moartă ești, cum toți stau împotrivă-ți.

Ci tu, iubita mea, rămii în lume —
Garoafă în haloul unui crivăț.

PERDELELE AMINTINDU-ȘI PERDELE

Deodată, atunci cînd sudoarea pe frunți ne e grea,
cînd fiii ne părăsesc — nemaiavînd ce spera —
deodată profund umiliți o pornim spre perdea
și, gestul eroic făcîndu-l, tragem de ea,
și dezvăluim sub perdea, cu foșnet, o altă perdea.

Și ne agățăm și de-aceea, o rupem și-o spargem și o dărimăm
și dezvăluim, foșnitoare, o altă perdea, de mătase
și rupem și spargem și ardem perdelele jur împrejur,
perdele mereu mai misterioase.

Ca țândări la spartul butuc
perdelele parcă perdele aminte-și aduc.

Noi, Hamlet, deodată-nțelegem că, da,
perdeaua ascunde perdeaua care ascunde-o perdea
care să poată ascunde o altă perdea, după cea
în care e-ascunsă o altă perdea.

Și iată acum o vedem și pe Ea
mergînd să se-nece, ca și cînd ar juca
învăluită nu-n hainele ei, ci într-o perdea,
ca și cînd pe cel din perdea l-ar justifica
și ca și cînd ar perdelui spada mea
sînge curat, asudat dintr-o ultimă, tristă perdea.

TĂCUT

Lumina mea, îngroapă-te cu mine,
La primăvară poate încolțim,
Și ne dăm iarăși marilor mulțimi,
Lumina mea, altfel nu va fi bine.

Ochii mi s-au mărit de-atît amurg,
Și sufletul la fel, de-atîta noapte,

Să fim dintre acei ce știu să rabde,
Cum norii trec și rîurile curg.

Nu orice îngropare este moarte,
Pînă la brîu și mult mai sus de brîu;
Lumina mea, de vom pleca departe,
Cum trece-un nor, cum curge cîte-un rîu;

Noi ne vom îngropa în cîte-o carte
Tăcut, ca două boabe mari de grîu.

AMOR ÎN EPOCA MARE

Eu te-am iubit cînd la hotarul moale
Al țărilor foșneau solzos imperii
Cînd eu porneam spre rugul cărnii tale;
Zvirleam în patul dragostei jurnale
Cu crimele de-atunci, ca să te sperii.

Iubita mea, eram trăpașii aprigi
Ce, fără spor, fugeau pe căi opuse;
Cînd te iubeam, pămîntul mișca Africa
Și Allende-mi flutura pe buze.

Iubita mea, noi ne-am iubit în anii
Democrațiilor staționare,
Într-un oraș cu nume oarecare
Pe o planetă zuruind ca banii,
În pat de săbii, unde se și moare.

EV MEDIU DE IUBIRE

Eram noi doi cu coamele umflate,
De-un vînt medieval, în el cu moarte,
Iubita mea, fugisem de departe,
Ne-apropiam călare de cetate.

Era amurg de august, roșu poate,
Caii sub noi semne dădeau că-i arde,
Fugeam pe-un foc cu craterele sparte,
Din libertate spre nonlibertate.

Și am descălecat cînd, la intrare,
Ne-au spus că nu putem intra călare,
Ca pe eretici ne-au închis în carceri.
Civilizația de sîc ne fie.

Doar ochii văd din zid, focoși și ageri,
Caii iubindu-se-n sălbăticie.

DEGETELE TALE

Sînt degetele tale, subțiri ca niște vreascuri,
Ce mi-au rămas din toată pădurea dispărută
Într-un ținut de gheață și de pîrjol te mută
Ființa mea, plecată prin lume, după vreascuri.

Mă simt ca o femeie bătrînă și săracă,
Plecată prin pădure să strîngă niște vreascuri,
Eu degetele tale, subțiri ca niște vreascuri,
Le simt cum dau căldură ca vremea să-mi mai treacă.

Atît îmi mai rămîne, pădurea au furat-o,
Pădurea au schimbat-o pe aur și avere,
Eu degetelor tale voiesc a le mai cere
Să-mi zăbrelească ochii și fruntea rece, iat-o;
Să-mi încălzească duhul secundelor mizere
O, degetele tale prea triste, adorato.

PERECHI

Așa cum stăm grămadă, abia mai respirînd,
parcă-nnoptăm de veacuri, pe-o buză de mormînt,
al cărui întuneric dospește negre flori
și-n care cite unul mai cade uneori.

Ne e clădirea pusă anume pe-acest șes
ce mărginește moartea și viața mai ales,
așa cum stăm grămadă, iernatici și obscuri,
căzînd cîndva în groapă, ca vechi firimituri.

Cînd gura înfocată ce are buze moi,
ca dintr-o pîine mușcă peste mormînt din noi,
apoi se simte marea, spălînd golitul loc,
și îngeri de benzină, aflați pe cruci, iau foc.

Așa cum stăm grămadă, abia mai respirînd,
căderile în groapă se-aud din cînd în cînd
și-un greiere ce cîntă, în craniul unui sfînt,
păzînd firimitura ce-și caută mormînt.

SCRIE PLOAIE, CITEȘTE JALE

De-atîta ploaie, parcă milenară,
Se umflă ușa brusc, peste țîșină,
E un potop mărunț, care îngîna
Potopul întîmplat întîia oară.

Într-un local luxos, cu trei orchestre,
Au putrezit viorile, de aburi,
Iar rochii de mirese în dulapuri,
Stau țepene ca niște mîi căpestre.

Dar eu, acum, nu-i spun urechii tale,
Cuvinte despre apă, aburi, ceață,
Eu plîng bolnav, de-atîta rău de viață
Deci scrie ploaie, dar citește jale.

Năravul tare al puterii slabe
E că scîncește demn, în patru labe.

COROLĂ

Te regăsesc la miezul de ursită,
Cu lujer luminînd sub steaua dreaptă,
Te recompun milos, din șoaptă-n șoaptă,
Lumina mea, corola mea strivită.

Pedepse multe pentru-aceeași faptă
Cîntarul strîmb, justiția jignită,

Oamenii mici se tem și se agită,
Martirii suferă, surd și rabdă.

Iar eu te recompun dinspre sfială,
Înspre tăcere, fragedă minune,
Și minios eu trestiei te-aș spune
Și lumii te-aș zvîrli în pielea goală,
Corolă cu petalele nebune
Ce-n plînsul purgatorului se spală.

APOGEU DE CAISA

Caisa în veșnica noapte de vară e coaptă
Și șade să crape sub lună pe ram,
Lumina caisei sub care ne-mbrățișam
La marginea lumii suferă și ne așteaptă.

Iubito, să rupem preazilnicul ham,
Să mergem acolo, caisa e-aprinsă și coaptă,
Să reînvățăm să mai fim cum eram,
Cînd lumca în lanțuri ne azvîrlea din șoaptă în șoaptă.

Tu știi cită lume de lume-i ucisă,
Tu știi citi atenți, ucigași pot veni
Nimeni nu ne poate ierta, frageda mea Monalisă,
Pentru enigma orgolioasă că sîntem vii.
Să mergem să ne ascundem ca două stafii
Sub lumina lunară a unui apogeu de caisă.

UN PAT

N-am ascultat de logică și sfaturi
Și am venit aici, în locul jos.
Unde-am aflat destul și cu prisos
Că nu ni-s necesare două paturi.

De sîntem îngeri, draci sau codobaturi.
Nevertebrați, gazeși sau plini de os,
Aflăm un adevăr victorios —
Un pat este mai bun ca două paturi.

Și fericit nu e acel ce are
Un neam de paturi, turme mari de bani,
Ci omul, cu prieteni și dușmani,
Ce doarme cît i-e somn, plîngînd ce-l doare.

O, dragoste, noroi ce naște astre,
Temei tu ești, dezburghezirii noastre.

ILUZIA UNEI INSULE

Discară-i plecarea în insula mea,
trăsura de nuc te așteaptă la scară,
ia-ți haine mai groase și nu-ntîrzia,
căci cîini-polițiști s-ar putea să apară.

Nu-ți face probleme, birjarul e mort
și caii sînt morți și trăsura e moartă,

fugim fără martori, în nu știu ce port,
în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom crește copii monstruoși,
lachei de metal și de mîzgă vor rîde,
cu vești ne-o ticsi de la moși și strămoși,
tic-tac telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi,
și le vom trimite în lume de-a rîndul,
ca-n sticle băgîndu-le în cîte un ochi,
Al Patrulea Ochi pentru casă păstrîndu-l.

Și ziua întreagă, noi goi, fără tiv,
pe sînii de foc vom zbura într-o vale,
iar eu, gospodarul, voiesc să cultiv
grîu dulce și leneș, pe coapsele tale.

Te-aștept deocamdată. E mijlocul verii,
e mijlocul iernii, ciudată poveste ;
iar cînd vei urca, e-n zadar să te sperii,
trăsura ca moartea pîrîndu-ți că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
te-aștept cu făclii, patru mii șase sute,
zadarnic te sperii că ninge mercur,
că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino și urcă și spune ceva,
birjarul e mort, are sînge de cîrjă :
te-aștept fără martori în insula mea,
port haină de nuc, sînt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi fața ce mi-am găsit-o,
să știi că, în insula mea, totuși sînt,
eu, movila celui mai proaspăt mormînt,
întinde piciorul și calcă, iubito !

Și asta e totul. Plecarea-i diseară.
Fantoma trăsorii așteaptă la scară.

SE-NDOLIAZĂ FLORILE

Se-ndoliază florile de toamnă,
Și riul face zgomot ca un bălci,
Deodată, aguridele sînt dulci,
Și eu străbat cu tine munții, doamnă.

Pe turnuri se aud și cucuvăi,
Și clopote se-agită-n Transilvanii,
Tu vino să-ți arăt contemporanii
Ei ce ne sînt și doctori și călăi.

Miroase iarba ca o luminare,
Care mai are doar puțin fitil.
Ca semn, un pic urît, un pic abil,
Că este vorba despre fiecare,

Am să aleg cea mai bătrînă floare
Și am s-o internez într-un azil.

JURĂMÎNT

Pămîntul e sterp, podul palmei pierdute,
mişcarea din mine se va-ndepărta ;
pe-o sută de turnuri și-o sută de plute,
cu scîrbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Și nu mă privește ce e și ce face
și nici nu îmi pasă ce foc va găsi,
dar iată că pleacă și nu se întoarce
prin geamul enorm cu zăbrelele gri.

Nu vrei, nu mai vrei să fumăm împreună,
să bem o cafea cu un zaț lunecos ?
Perdeaua de chipul tău încă mai sună
și ciinii rotunzi latră-n iezerul jos.

Nimic nu e-n regulă, străzile-s strîmbe
pe cai deșelați — călăreți de muștar
vai, doamnă, pricep că mă zbat în zadar,
cînd creierul nu poate singur să umble.

Și mi-e și rușine să vin să te rog,
să vin să te chem, cînd nu știu unde-anume,
hai, scapă un hohot de rîs înspre lume
și înspre bogatul meu sînge olog.

Vă jur, cit mai poate jura unul care
din naștere știe să jure cînd vrea,
vă jur pe lumină și pe clătinare

cu scîrbă, vă jur, Dumnezeu a fost ea.
Da, ea și da, ea și da, ea și da, ea
cu scîrbă vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Distruse sînt templele unde puteam
să stau în genunchi și să jur pe ursită,
zăbrelile gri cad din trîndavul geam,
ea fuge și minte că e fericită.

Acum înțeleg, dacă nu sînt făcute
altare la care să jur, va nega :
pe-o sută de turnuri și-o sută de plute
cu scîrbă vă jur, Dumnezeu a fost ea.

Pe ccață vă jur, și pe pleoapa de pază,
pe greieri vă jur, pe paianjeni, pe ciini,
pe pielea acestor nemernice mîini :
pot mîine să plec spre un țarm ce burează.

Pe roasa căzma ce-n nisip va scrișni,
pe rîsul sucit al nebunilor proaspeți,
pe lemnul ce ultimă haină-mi va fi,
pe viermii meniți — ca pe ultimii oaspeți.

Și fața o-ntorc înspre ea cu pămîntul
și-i spun : tu, o clipă, o oră, un cer
ai fost Dumnezeu, știi ce e jurămîntul
primește-mi credința în marele ger...

Va fi, va fugi, va veni, va pleca,
sub șanțul acesta de lut și cocoășe,
iar cu prin minciuni și trădări și cocoășe,
— va fi, va veni, va fugi, va pleca —
vă jur umilit, Dumnezeu a fost ea.

LUMEA RÎDE

Cleioasă, alba ceață îmi pune capu-n piept;
Aici, la umbra lumii, stau singur și te-aștept.
E vînt și parcă plouă, nervos de jos în sus,
Au ațipit pîndarii la crucea lui Isus.

Prin colțurile casei, m-am învîrtit și-am fost;
De-atîta foc, eu ziua făcînd-o zi de post,
Pe plutele din curte cînta un biet nebun,
Parcă voia să-nvețe tot ce-aș fi vrut să-ți spun.

Din cauze diverse am fost răcit la piept,
În orele în care ședeam să te aștept.
Nici nu-nțeleg iubito, de fapt de ce te-ai dus;
Și cît ești de departe, sau cît vei fi de sus.

Sub ochii mei văd lumea, cum rîde violent.
Și peste mine plouă, ca peste-un monument.

ELEGIE

Se face întuneric și ești și nu te văd
scriu cu cerneală verde, trăiesc cu sînge negru,
la temelia lumii, craniul făcîndu-l nod,
aștept să-mi ispășească ochii din cap înecul.

Ce rost mai are ? Care din cele patru mii
de căi să le apuce piciorul meu de cîrpă
cînd tu din boxa albă de acuzați adii
și fruntea ta bombată spre Dumnezeu e și
gong rău ce pedepsește, martor ce mă disculpă.

Niște mișcări de turme visam ș-un rest de cal
și o fîntînă care se stafidea sub stele
mă întărca un fluier convalescent, fatal
și ceata era semnul înnebunirii mele.

Căci e un ceas, iubito, pe care îl aștept
să se deschidă ușa și să apară ciinii,
să-mi sară pe spinare, să-mi huruie pe piept,
și să-mi încîiorchineze în sînge faldul mîinii.

Leng va ri șerc adio, e ora unsprezece
și ne-nîlnim în piață, și ne mișcăm știind
că dac-am sta, ne-ar duce, ne-ar vinde, ne-ar

pe aur, pe coptură, pe abur, pe argint.

petice

În casa noastră care tot circulă pe străzi,
sub zidul nostru care e fel de fel de ziduri,

trăim sub o lumină c-un milion de cozi,
bem apă dintr-o frunte cu tot atâtea riduri.

Ha, vi, deschide barca și să fugim de tot
și să ne sinucidem bînd suc de cobză stoarsă
acestei dulci canalii a lumii peste bot
să-i dăm un pumn, o palmă, o dramă și o farsă.

Nu vrei să plîngi, iubito.? E ochiul tău umflat
de lacrimi ; ești gravidă cu lacrima din mine.
Poți plînge, căci am semne că va ieși băiat
pleoapa să-ți izbucnească în hohote străine.

Ca, ro-ro, ca, seng lapii, te-aștept în locul vechi
ia un taxi și adu-mi și-o țoală mai flocoasă
ca să-mi acoperi leșul, și-un fes pentru urechi
și cu vreun fost prieten trimite-mă acasă.

ECHILIBRU

Cînd ne uităm sau cînd ne pierdem chipul
întîmplător sau din prea multă artă,
Copiii chipurile noastre poartă,
Ei sînt ultimul nostru echilibru.

Iubirea care i-a născut e moartă,
Între părinții lor se-asează timpul,
Dar în copilul fraged, sfînt și simplu,
Ei încă se iubesc și se mai ceartă.

Nimeni nu spune, toată lumea știe,
Greul de-a nu culege cînd tu sameni,
Ciineasca luptă a cîte doi oameni;
Iubirea ce devine tragedie.

Fiii-n dughencele ce schimbă fețe
Reiau greșita noastră tinerețe.

ORE

Și ca eliberat de la osindă,
Și ca salvat de la înec, îți spun :
Ia seama și trăiește timpul bun,
Frageda mea lumină tremurîndă.

Cît pe pămînt arar se-aude tun,
Dă păcii liber ca să ne pătrundă,
Să fim perechea vegetală, blîndă,
Cu forța de-a trăi din slăbiciuni.

Dar ce-ți spun eu ? Tu vezi acestea toate;
Sînt semnele sfîrșitului de zi,
O mumă naște, un bărbat muri,

Același ceas, din turnul din cetate,
Un leagăn și-un mormînt descoperi :
Sînt două ore-n ora care bate.

BOLOVANUL

Cînd bolovanul e în fața casei, plin de ghimpi,
zoios și putred și măreț, în fața casei,
cînd gropile pe care le-a săpat venind
dau un ecou adînc de parcă plînge universul,
cînd mă uit din greșeală pe fereastră și-l văd;
cînd nu mai e nimic de făcut,
tu vii și mă zgîlții de umăr ca și cînd
ai vrea să mă trezești dintr-un somn greu,
tu care știai totul,
tu care ai chemat bolovanul,
tu vii și-mi spui că trebuie
să facem ceva contra lui.
Și atunci, spre surprinderea ta,
eu surîd și deschid ferestrele spre el,
spre el, bolovanul, care vine fără tăgadă,
îmi pun o cămașă curată, mă pieptăn,
îmi aprind o țigară și, sprijinit
de pervazul ușii, îl aștept,
să ne dea peste cap, să ne strivească,
așa cum e, foșnind de ghimpi,
zoios și putred și măreț,
al lumii și-al pierzării lumii,
chemat de tine care plîngi că a venit,
în vecii vecilor, același, bolovanul.

SINGURĂTATE DE AMOR

Acum, cînd primul semn nu ne mai doare,
Și grîul e culcat de o furtună,
Acum, că friiele se despreună
Și-nghețul este desprimăvărare,

Primește tu această veste bună
Pe care cel ce-o dă, spunînd-o, moare;
E singur, foarte singur fiecare,
Nimeni cu nimeni nu e împreună,

Iar noi sîntem păstăile de sînge
Ce vor crăpa de nervi și de durere,
Călăii de servici cu măști severe
Din expirați coclauri ne vor strînge.

Singurătățile din lume, toate,
Nu mai au loc de o singurătate.

INTEROGAȚII ȘI REVOLTE

ÎNȚELEPCIUNEA DE A FI

Eu nu am decît înțelepciunea
De a-mi pune mîinile în buzunar
Cînd e frig pe acest ou din cuibul lui Dumnezeu,
Eu nu am decît înțelepciunea
De a-mi ridica gulerul hainei cînd bate vîntul
Și de a întoarce spatele celor ce mă provoacă,
Eu nu am decît înțelepciunea
De a deschide ușa casei mele,
Cu cheia de la ușa casei mele,
Eu nu am decît înțelepciunea
De a numi rîu apa care curge
Și gheață apa înțepenită,
Eu nu am decît înțelepciunea
De a nu muta picioarele concomitent
Cînd încerc să merg, ci întîi unul
Și (imediat după aceea) pe celălalt,
Eu nu am decît înțelepciunea
De a cunoaște diferența dintre
Căprioară și șarpe,
Eu nu am decît înțelepciunea
De a-mi fi frig cînd e frig
Și, iată, sînt mulțumit,

Din trupul meu s-au născut copii,
La umbra mea se răcoresc cămile,
În grădina mea înflorește câteodată
Un arbore care cade atunci din cer,
Pe tîmplele mele urcă în anumite clipe
Zidari municipali și mă încărunțesc,
Eu însumi mă simt bine
Trecînd prin cetate ca o îndurare,
Spunînd cuvinte ca un filozof ;

Și nu am decît înțelepciunea
De a-mi aduce aminte de mine,
Și de a mă lua
Drept ceea ce sînt.

ÎN TOT FELUL DE PĂRȚI

M-am hotărit și m-am nehotărit
Să vă mai spun cîte ceva real,
Ce trist e ochiul tragicului cal,
Ce trist e-un cîntec trist, cîntat urît.

Ce singură e lumea și-n ce hal,
Ce tristă-i calitatea de pîrit,
Ce hotărit e ștreangul peste git,
Ce ireal e orice ideal.

Văd generali ce au copii din flori,
Bătîndu-se pe pîinea de săraci,
Și îi aplauzi, nu ai ce să faci,
Și-ți vine să-ți iei cîmpii și să mori.

La moara de nimic încarcă saci,
Cu sterp nimic, morarii zîmbitori.

TIFLĂ

Acest cuvînt ce nu e alta
decît un fel de-a fi bolnav,
decît un fel de-a-nchide poarta,
decît o cheie și-un nărav,

acest cuvînt care din țeastă-ți
alege tot ce-i pieritor
e răzbunarea noastră, astăzi,
cînd lucruri și ființe mor.

Cum amintirea ne cuprinde,
sub stelele mereu mai mici,
numai aceste vechi cuvinte
ne mai conving : sîntem aici.

Cînd neguri vin să ne consume,
măcar să nu cedăm tăcînd,
căci tot ce-ngheață jos în lume
sus se dezgheață, în cuvînt.

Și orice vorbă e o tiflă
insuportabilă, acum,
cînd de sub fraze scoate fum
o flacără conspirativă.

JELUIREA LUI OMEGA

Și pentru că pe lume era frig
iar Dumnezeu năștea lumini și orbi,
am început să vreau, să cred, să strig :
să ni se nască fiul nostru Alfa,
și Alfa să se cheme din creștet pînă-n tălpi.

Alfa, vuiră marile zăpezi,
Alfa, răgiră leii, în corvoadă,
ridică-te și luminează, Alfa,
și orbii și lumina să te vadă.

Era timid adolescentul Alfa,
spunea copilăroase vorbe, cînd
într-un ghetar l-au izolat jurații
și de durere a vorbit gemînd.

Alfa, întoarce-te ! Și i-am trimis
sănii cu cai, încolo și înapoi,
și el a revenit, la locul lui,
ce între două mări mereu se coace.

Părul dement îi îngheța pe temple
și cobora în falduri delirante
mușcînd din maxilar și întins pînă
sub nară, ca un preș de diamante.

• Nici nu mă mai recunoștea ; privea
tot timpul — înainte, ca un orb,

urechile atent pluteau afară —
coarne de melci care se reabsorb.

- Alfa, e frig, Alfa, ești fiul meu,
din Dumnezeu sudori îngheață-n lume,
ridică-te și protestează, Alfa,
măcar o dată, cu deșertăciune.

Iar el, ținându-și mîna la rever,
s-a ridicat și a privit departe,
a dat cămăși de zale tuturor,
a pus piciorul pe grumazul meu
și n-a mai coborît decît la moarte.

Eu cred în tine, Alfa (îi spuneam),
ești fiul meu la bine și la rău !
Atunci, întîia oară a spus cuvînte Alfa :
Eu nu sînt fiul tău. Sînt tatăl tău !

Iartă-mă, tată (am mai zis plîngînd),
și mă uscam, înlăcrămîndu-mi pielea,
dar nu-nțeleg ce e acest palat
și ce sînt toate zgomotele-acelea.

Nici n-am mai întrebat întregul gînd
și-a trebuit cu acea lume toată
să cînt miracolul că Alfa *este*,
și că lumina lui e luminată.

Alfa (voiam să spun și n-am mai spus),
fă cald pe lume pentru bieții orbi,

tu pentru asta ai urcat acolo,
și Alfa ești, din creștet pînă-n tălpi.

Atunci am auzit un om căzînd
lovit de brațul lui întredeschis,
„Trăiască Alfa“ delira bărbatul
pe care Alfa însuși l-a ucis.

Și-a fost nevoie iar să-mi cer iertare
eu de la el, uitîndu-mă în sus,
și peste piatra roșie de sînge
gîtlejul lui a izbucnit în rîs.

Alfa, mi-e frig (aș fi rîvnit să strig),
tată al meu, fă cald în univers !
Dar Alfa exista numai prin frig,
la soare n-avea nici un înțeles.

Alfa ! De-o sută și de-o mie și de
un milion de ori, te caut și te strig.
Alfa, căldura lumii, Alfa, speranța lumii,
nu ni-i doar frig, ne este mult mai frig.

Alfa, nu face țară din ideea
că-i bun numai ce tu zici că e bun,
Alfa, tată al meu, tată al lumii,
stele ca miini născînd pe orice drum.

Alfa, bărbatul de gheață și de ceară,
Alfa, istorie nebună și frățesc păcat,

Alfa, zar peste țări cu ochii-n lacrimi,
eu ca pe însuși aerul te-am respirat,

plămînii mei plesnesc de ceafa ta
pe care-am înghițit-o ceas de ceas,
un singur adevăr cunoaște universul,
cel spus de Alfa, cel de la el rămas.

Da, vînturile vor rîni statuile,
da, balegă părea-vor cetățile de rînd,
deasupra tuturoră să se înalțe Alfa,
cu fața retușată, cu gura surîzînd.

Și Alfa a murit. Și-am plins pe scrîmîul lui.
Tată, nu ne lăsa. Și ne-a lăsat.
Și oîte n-au mai fost, mormintele deschise
miros și astăzi la fel de ciudat.

Dar iată se-ntorc vitele de la pășune,
e toamnă și adorm, căci este și amurg.
norii înspre fisuri bălane calcă,
apele înspre albi mai bătrîne curg.

Fecioara din nou a născut, dar pe Alfa,
Alfa, trăiască Alfa, Alfa în ieslea sfîntă,
clopotele credinței lui se dezgheață,
urmele lui de altădată cîntă.

Și iarăși e frig și Alfa reapare,
pietriș aprins și rug îi este părul
până sub ochi și iarăși știm pe frig
dreptatea, steagul, adevărul
și cu-nghetate buze, curate ca de sticlă,
părem a spune numai adevărul,
cu jug și bucurie, adevărul.

PASĂREA CHIOARĂ

de spus pe chitară umedă

Pasărea chioară de-a cărei milă
Plîng toți copiii, pasărea chioară
Își caută ochiul prin toate mormintele
Netemătoare că o să piară.

Își caută ochiul fără odihnă,
Bate în capete, calcă morminte,
Cîteodată, în întuneric,
Părerea că-l are în cap i se-aprinde.

Atunci l-închide pe celălalt,
Și cum nimic nu mai vede-nainte,
Cade absurd, fără sprijin în aripi,
Peste al lumii lanț de morminte.

Noaptea și ziua fără să doarmă,
Și fără teamă că se termină,
Ou nu mai naște, să nu-i fie neamul
C-un ochi în frunte, fără lumină.

Și nici nu știe cine i-a luat
Ochiul din cap, calcă numai morminte,
Iar vînătorul stă și surîde
În partea cu care ea nu mai simte.

RĂSCOALA

Acel țaran mi-a apăsât pe clanță,
credeam că fuge de bătaia ploii,
dar el în casă mi-a intrat cu boii
și cu un plug băgîndu-i în faianță,

a început ca pe un cîmp să are,
scrișnind cu os și plug în alba piatră,
casa părea că schiaună și latră,
el parcă săvîrșea o-nmormîntare.

Pe urmă atelajul și țaranul,
pereții despicîndu-i, au luat cale
cu dire străvezii, pe zidul moale,
și mi-au arat dulapul și tavanul.

Și mi-au arat figura, talpa, brîul
căutînd loc. Să-nsămînteze griul.

SORĂ NEPUTINCIOASĂ

Aud bățind tîrzia, alba oră,
în care nimeni nu mai are frați,
și toți de pe pămînt, înspăimîntați
privim la cerul care ne devoră.

E noaptea peste case ca un zaț
al unui asfințit de auroră,
sub care tu, neputincioasă soră,
ca pasărea cu cap tăiat te zbați.

Ce știi și ce-nțelegi și ce se simte
în bietul tău căpșor fără noroc
e ca un joc de care-și bate joc
gura de rîs a lumii suferinde.

Ce rău destin îmi dăte acest loc
ca să-ți rămîn și frate și părinte ?

PLOAIA DE DINCOLO

Plouă cu zgură pe Sibiu,
Unde se-ntîmplă să mai fiu,

Unde se-ntîmplă să mai ard,
Plouă cu zdrențe de stindard,

Plouă cu zgură peste munți,
Plouă cu rumeguș pe frunți,

Plouă pe noi și pe strigoi,
Plouă pe nori, plouă pe noi,

Plouă pe stelele ce cad,
Plouă o ploaie de la iad,

Plouă cu zgură și cu scrum,
Plouă istoric și postum,

Plouă pe cel mai trist Sibiu,
Plouă pe moartea celui viu,

Plouă sămînță de pustiu,
Plouă pe tot ce simt și știu.

Al meu e capul ce-l mai văd
Rostogolindu-se-n prăpăd,

A mea e mîna ce-o mai simți,
Sub ploaia asudînd cu zimți,

Plouă peste întregul veac,
Plouă pe gurile ce tac,

Plouă pe fostul Dumnezeu,
Plouă pe tot apusul meu,

Vai, plouă vinăt pe Sibiu;
Plouă postum, plouă târziu.

Stăm singuri și căzuți sub ploi,
Înecul ne găsește goi

Nici trei, nici unu și nici doi,
Plouă de dincolo de noi.

DINTR-ODATĂ FĂRĂ SĂ FIE NIMENI

Dintr-odată geamurile ni s-au tulburat,
ochii ni s-au aprins de frică, s-a auzit poarta,
în podul casei cineva a răsturnat
cei doi saci de nuci ; în coșare calul bătrîn
a nechezat a fulger, și a căzut în genunchi ca pe gheață.

Dintr-odată fără să fie nimeni la fîntînă
ciuturile au început să se tragă singure
în sus și-n jos, ca și cînd un mut
ar fi vrut să vorbească înăuntru și n-ar fi
putut din pricina lanțului și a roții.

Dintr-odată cineva ne-a căutat în buzunarele
pantaloniilor noștri scurți ; pentru prima oară
cineva a umblat în acele buzunare secrete
în care puneam uneori zahăr, alteori
șuruburi găsite, alteori cioburi de sticlă colorată.

Dintr-odată cineva ne-a înjurat rîzînd pe numele de familie, și, pe urmă am găsit nucile risipite, și strugurii striviți în pod, pe cînd un zgomot de mașină se îndepărta și noi încă mai așteptam să se întoarcă tata de la poartă

lucru care avea să se întîmple peste cinci-șase ani. Dintr-odată.

INDESCIFRABILA IDENTITATE

O mamă într-un pat de flăcări naște,
Dar ea nu știe bine ce se-ntîmplă,
De seamănă acela ce se naște
Cu cel ținut ca vis și dor sub tîmplă.

Velur și sare poartă ea pe pleoape
Și fructul firii nu și-l vede bine,
Monstru sau înger a ținut în sine ?
Și adevărul e atît de-aproape.

Că-ndurerată, speriată mamă
Nu de ce simte și de ce o doare,
Ci de-ndoială și de așteptare,
Începe brusc să plîngă și să geamă.

Cînd va afla femeia care plînge
Ce lipitoare a hrănit pe sînge ?

GROAPA

Fără-ndoială groapa n-a fost bună
că a putut cel mort ieși afară,
săpați adînc, zidiți a doua oară,
definitiv mormîntul lui sub lună.

Săpați, săpați, adîncă, mai adîncă
vădească-se întunecimea moapsă
în care-un mort primi-va iar pedeapsă
că propria sa moarte și-o mănîncă.

Săpați, dați alt abis acestei soarte,
nimic mai fericit aici nu este
decît cazmaua-nfiptă printre țeste
spre-a da Acelei Morți o altă moarte.

Săpați, săpați ! Și generații sapă,
eu stau pe cruce lucrul îndemnîndu-l.
Deodată-aud : s-a terminat pămîntul
și strig : atunci puneți pămînt în groapă.

E totul vremea să li se consume
în truda lor mărunț neomenească
și să nu aibă timp să se privească
și să-nțeleagă, cine sînt, în lume.

În șiruri surde pun recolte, sapă,
adună grîu, crezînd că el li-i hrană,
ființe în candoarea suverană,
ce locuiesc sub cer această groapă.

SATUL DE NERECUPERAT

Cînd focuri de tîgadă ard sub pomi
Trăznit de primăvară, mă apasă
În ai ființei disperați atomi
Pustiul greu al dorului de-acasă.

Mi-e dor de satul meu ca de-un tîrîm
De nerecuperat în amintire,
Spre care în zadar ne mai tîrîm
Cît el e izolat în nemurire.

Unde-aș putea acum din nou afla
Cum dă miros cîmpia lui pustie ?
Ca o pedeapsă cu osîndă grea
Decurge moartea din copilărie.

Mi-e dor de-acasă, surd, fără de sațiu
Dar casa mea e timp, nu numai spațiu.

VINOVAȚIA

Puncte, puncte, puncte, puncte în atîtea frunți
Au scris plutoanele de execuție.
Totuși
Cine a făcut parte din plutoanele de execuție ?

Sînt printre noi aceia care au împușcat martiri,
Sînt printre noi și știu c-au tras.

De nu sînt ei aici, sînt fiii lor,
Dar poate că noi înșine nu sîntem decît fii ai
Plutoanelor de execuție.
Ciudat complex această întrebare. Puncte, puncte.
Punctul din frunte despărțind
Viața de veșnicie.
Și tatăl tău, bunicul lui, strămoșul meu
Au fost probabil într-un trist pluton.

Desigur, cineva e fiul unui gîde,
Desigur, cineva e gîde,
Desigur, cineva e Iuda,
Desigur, cineva-n singurătate
Scrie de-a lungul și de-a latul lumii
Puncte și puncte-puncte.

Căci dacă-au fost pe lume victime
(Cum se arată tot mai multe)
Sînt tot aicea și călăii
Și poate că noi înșine sîntem acei pe care i-au născut.

Copii născuți la zidul execuției,
Botez în singele martirilor,
Preoți cîntînd la moartea victimelor
Și în același timp la înființarea noastră
(Pentru-a nu fi plătiți de două ori).

Cine-ndrăznește să-și aducă aminte
Pata de sînge de pe mîinile
Părintelui ce l-a născut ?

Cine mai poate garanta
Că felul sfânt de-a ține o vioară
E altceva decât semnul participării
La un pluton de execuție
Cu-aceiași gest ținând o armă ?

Și dacă multe dintre luptele planetei
Sînt numai între vechi vinovații,
Între colegii de pluton
Ce se distrug pentru-a nu se trăda ?

Și dacă însăși casa ta și-a mea
Are un zid
La care cineva a fost executat ?

MA ROG CA MIROSUL NINSORII

Pentru că ningè la fel de străin
Și pe butucul din piața pedepsei
Și pe turla iertării,
Pentru că ninsorii îi este indiferent
Cine e criminalul, cine e mortul,
Pentru că, în fine,
S-a găsit ceva cu adevărat
Incoruptibil în lumea aceasta,
Mă rog ca mirosul ninsorii
Să fie mirosul femeii
În celălalt veac,
Și generațiile următoare
Să miroasă a ninsoare vie,
Mă rog să mirosiți a ninsoare,

Copii ai zilei de mîine,
Să miroasă a ninsoare,
Lumină și întuneric,
Viață și moarte,
Cel pedepsit, cu degetele zdrobite,
Pămîntul, cu minutarele din turnuri zdrobite,
Nașterile triste și înmormîntările fericite
Pentru că eu știu că potopul însuși, care ne desparte,
Va mirosi a ninsoare.

ACT DE DOTA

Eu, care sînt plin de greșeli,
eu, care sînt ca o rană
pe genunchiul unui copil,
eu, care plîng, și urlu, și nedreptățesc,
eu, care nu mă mai recunosc
în urmele mele căpățuite,
eu, mîncat de un zeu, gustat încet, încet,
din solnița-n care se află obștescul meu trup,
eu, unul și cu unul,
eu, zgomot de picior singur, invalid
pe podul de lemn al priveliștii.
eu, călare pe maimuță
și tolănit pe șarpe,
voi intra în salon,
pentru a spune bună seara,
numai pentru atît, bună seara.
și pentru a face act de dotă
în favoarea ciinilor,
asupra osului ființei mele.
De la talpă la genunchi
cedez osul meu cățelușilor rahitici,

celor care n-ău avut condiții de viață
ca să crească.

De la genunchi pînă aproape de bazin,
se va împărți osul între cîinii conștiincioși
și cîinii leneși dar arătoși ;
porțiunea bazinului e consacrată
prin voința expresă a proprietarului
cățelelor încercănate,
să o ia și să-și satisfacă
pentru o bună bucată de vreme
poftele firești, spaimile și nevertebrarea.

Coastele vor fi repartizate după cum urmează :
primele trei cîinilor mopși,
următoarele trei cîinilor lupi,
iar restul va fi folosit pentru împăcarea
tinerilor cîini rebeli,
oriunde ar apărea ei,
din orice rasă și de orice înălțime.
Cu sternul să facă iadeș
două fantome de cîini ciobănești
omorîți în munți
înainte de anul 3000.

Toată zona pieptului, precum și fusul propriu-zis
al coloanei vertebrale
vor fi vîndute Imperiului Britanic
pentru premiile anuale ale curselor de cîini,
ce au loc sîmbătă de sîmbătă, pe ceață.

Oasele elastice ale gîtului
să fie agățate pe un perete de probă,

și să le rîvnească, prin sărituri,
în mod democratic, ciinii tuturor cuștilor.

far osul frunții îl las cu voia mea,
insistent, vesel, pătimăș,
ciinelui celui mai temut din clipele
mortii mele.

Pînă atunci, permiteți-mi, domnilor ciini,
să vă spun bună seara și cuțu-cuțu,
plin de greșeli, rănit, plîns și căpătuit,
eu, acesta și acela,
cuțu-cuțu, prietenii mei.

UNUL E MORT DIN NOI, ȘI NU ȘTIU CINE

Cum stau acum leneș întins pe spate,
Mi-aduc aminte nopțile în care,
Stam lîngă foc, tăcut, cu tata mare,
Și troscotul parcă-mi creștea prin coate.

Unul e mort din noi, și nu știu cine,
Hîrtia de deces de el vorbește
Dar nu e drept și nu e omenește
Să spun că-i mort, cînd el încă mai vine.

Dacă e mort vreunul din aceia
De care eu îmi mai aduc aminte,

E mort și un copil, dar și-un părinte,
Sînt moarte și cenușa și scînteia.

Tu nu ești singur, bunule părinte,
La fostul foc, morminte nasc morminte.

BIOGRAFIA UNUI SEDENTAR

Cal priponit de sacul cu grăunțe,
Așa mi-a fost, așa îmi e ursita,
Săracă mama mea, nefericita,
Fugea pe-un cîmp, o veste să anunțe.

Cînd eu m-am năzărit în al ei sînge,
Gonit de-o spaimă și lătrat de-un ciîne,
Om azi, c-un lanț legat de a lui pîine,
Cal priponit de-un sac care-l constrînge.

Copiii mei născîndu-se, în mine,
Mai friguroasă se întinse frica,
Cal priponit de-un sac fără rușine,
Mi-i sacul botniță, nu zic nimica.

Șederea-mi place, hrana îmi e viciu,
Liber m-ar face poate numai biciul.

ZARURILE SÎNT ARUNCATE

Și-atunci am căzut în genunchi și am zis :
îngăduiți-mi să mai încerc,
am destul sînge și destul vis,
mi-e capul inflamarea unui cerc.

Îngăduiți-mi să mă mai nasc,
ștergeți-mi toată biografia,
dați-mi spinare de șarpe flasc,
dați-mi o frunte sub păr ca piftia.
În loc de tălpi dați-mi gropi de sudoare,
pîlnii de papură-n loc de urechi.
ochii de așchii, brațe neclare,
și pe tot trupul broaște perechi.

cu cită scirbă cade ninsoarea,
repede, repede, un mod al ploii,
astfel nicicînd n-ar putea face marea,
de plictiseală pleacă strigoii,

sînt singur, Doamne, și simt pe față
luciul oglinzii în care, uite,
sînt oglindire care îngheață,
și-aștept să plece cel ce se uită

și să dispar, să-l dublez, pe cînd umblă,
iar cînd se spală să mă stropească,
să-i fiu morgană, joasă penumbră,
șarpe spinarea, groasă și flască...

Și cineva ce-ntr-o voce mai mare,
ca într-un turn se suise pe coate,
trist îmi răspunse cu neîndurare,
nu, nu se poate, nu se mai poate,
zarurile tale sînt aruncate

puțin în față ca să le cauți,
puțin neclare ca să te-appropii,
poți să le fluieri, poți să le flauți,
poți să le sfaremi, poți să le copii,
ele aceleași îți vor rămîne,
puțin piezișe, puțin mascate,
jumate rele, o parte bune.
zarurile tale sînt aruncate,

și-ntr-adevăr într-o vale de fum,
orice, oriunde, oricît, oricum,
stranii vertebre, scheletice daruri
și parcă scoase de ochi din orbite,
rest al ființei mele tocite,
luceau în față acele zaruri.

UMILINȚA

Pentru că tu ești lumina lumii
și întunericul absenței
umilintă
pentru că de la rădăcina ta izvorăște lacrima
pentru că tu ești somnul durerii
umilintă
pentru că tu ești mama și groparul

înflorirea și seceta

umilință

pentru că gratiile cuștii se încălzesc

la suflarea ta caldă, iar flăcările iadului se întetesc

umilință

pentru că pământul învîrtindu-se încearcă

să se închine și nu-și găsește umerii

umilință

pentru că nașterea nu e decît bulgărele de rouă

și de pământ cu care începe o groapă nouă

umilință

pentru că pașii ne sînt puțini

pentru că fruntea e plină de spini

umilință

pentru că se-aude moartea trecînd

spre ținte necunoscute, peste casele noastre clătinate de vînt

umilință

pentru că praful de pușcă miroase

a vrăbie și a jaguar în aceeași clipă

umilință

pentru că lutul începe să cuprindă patul în care ne culcăm

cum cuprinde barba un obraz sănătos

umilință

pentru că iubindu-te pe tine mai putem găsi

în întunericul mort mîna de lumină a mamei

umilință

pentru că astăzi eroii nu sînt altceva decît victimele

luptei dintre două erori colerice

umilință

pentru că zidurile caselor sînt pline de cicatrici

pentru că lumina cerului nu ajunge pînă aici

umilință

pentru că funcționarul are o duminică liberă

cerșetorul — o voce convingătoare și falsificatorul — noroc
umilință
pentru că înainte de a închide ochii vom găsi secunda în
care

să recunoaștem că multe au fost minciună și amînare
umilință
pentru că pînă la nemurire mai avem de dormit aici
cîteva nopți și cîteva morți
umilință
pentru că tu ești steaua începutului și steaua sfîrșitului
pentru că stăpînii statuilor sînt păienjenii
umilință
pentru că trufia, pentru că planetele, pentru că acești copii
pentru că mai sînt atît de puțini oameni vii
umilință.

UNDE VĂ CARĂ ACESTE OASE?

Unde vă ducеți, copii,
Unde vă tot deșirați încolo,
Unde vă cară aceste oase
Ce nu încetează să mai crească,
Unde mergeți, copiii mei,
Voi nu vedeți că vă intră
Capetele, tot crescînd astfel,
În lațul acelei spînzurători ?
Pe-aici am trecut și eu
Și-a trecut și mamă voastră,
Tot așa au făcut și părinții noștri
Și ne-au rugat să fim atenți
Și nu i-am ascultat.

O, Doamne, parcă ați fi surzi,
Nu pierdeți o clipă,
Vă deșirați tot timpul,
Ba chiar, în ultimele momente,
Începeți să și întindeți mîinile
Spre acel laț, ca pentru a vă
Legăna în el, de fericire.

Unde vă duceți, copii ?

BAL MASCAT

Despre noi e vorba cînd e vorba despre...
Despre noi e vorba, cînd e vorba despre...
La noi fac aluzie, cînd se referă la viață,
Noi sîntem cei cu atitudinea îndrăzneată.

Pe nimeni nu-l doare cînd cade o piesă,
Cînd cade un cap, cînd cade un trunchi.
La noi se referă indicația expresă
De a ne pătrunde, de idee, pînă la rărunchi.

Noi sîntem vinovați de frig și de ploaie,
Noi sîntem ciobul de sticlă cu care din greșeală se taie
La deget copilul oricărui imbecil
Care-și iubește acest șingur copil.

De patima morții și de întîmplarea vieții
Noi sîntem vinovați în mod fatal,
Despre noi e vorba, despre noi
Care n-avem mască la carnaval.

FĂRA SCĂPARE

De la Isus încoace,
credincioșilor,
nu știu de ce nu mai ridicați
capetele din piept.

De două mii de ani lucrați și nu mai ridicați
capetele să vedeți ce lucrați.
Ce faceți ? Ce lucrați ?
Ridicați capetele și vedeți !

Voi nu vedeți că acolo a fost pământ cu flori
și voi ați făcut o groapă ?

Voi nu vedeți că acolo a fost o pădure
și voi ați făcut un atelier de dulgherit
și după aceea niște lemne ciudate
și că — și astăzi încă — lucrați la o cruce ?

De două mii de ani vă mirați !
De două mii de ani bombăniți
seara, la culcare, îi învățați pe copii
să se roage celui bun și drept,
noaptea visați spălarea crimei
în contra celui răstignit,
iar ziua, zi de zi, de două mii de ani,
cu capetele-n jos lucrați la crucea nouă,
de două mii de ani cereți iertare,
pentru crima de acum două mii de ani,
în timp ce voi cu brațele și inima
comiteți noua crimă.

Și nici mirosul lemnului de cruce,
mirosul cleiului de la încheieturi,
mirosul cuiului aprins bătut în lemn,
mirosul de mormînt al gropii
nu vă spun nimic.

Cu gîndul către crima veche,
abstrași și foarte mirîndu-vă de ea
ați dus aproape de sfîrșit
Crucea și noua răstignire.

Să nu cumva — mergînd așa
cu capetele-n jos —
să vă loviți cu frunțile
de spînzuratele picioare-ale lui Isus
și să le ocoliți
nemaivînd nici curiozitatea
de-a ști ce trup și cap se află sus,
cine e posesorul lor,
pe crucea trudei voastre,
frații mei fără scăpare.

PARAZIȚII

Întîi stăteam în gazdă. Și, pe urmă,
Intrarăm cu chirie în palate,
Am luat și am furat pe săturate
Cum intră-n iarbă o flămîndă turmă.

Și ne-am făcut situații bunicale,
Primind în gazdă, pe bani mulți, țărani,

Din subînchirieri făcurăm banii
Cu care ne-am și cumpărat castele.

N-am vrea nici să mai știm ce e pe-afară,
Dar trebuie zidari, tâmplari, tot felul
De inși care ne întrețin castelul
Și ne iau bani prea mulți pe ce repară.

Și-atîta fură din averea noastră,
Că iar plecăm prin lume după-o gazdă.

COPIII MEI STRAINI

Simt cum îi pierd, cum nu-i mai pot reține,
Copiii mei de ceață și durere,
Copiii mei de rău, ca și de bine,
Ce pierd n-am cui să-i cer. că i-aș mai cere

Mereu mai reci și mai străini de mine,
Blînde lor priviri sînt azi severe,
Între reproș, mirare și avere,
Copiii mei devin priviri străine.

Au două umbre stranii și senine,
M-aș așeza pe ele cu plăcere,
Că-mi par acum aceste umbre șine,
M-aș așeza pe ele de mi-ar cere.

Și trenul să se-audă brusc cum vine,
Pedepsitor, dinspre copii spre mine.

FRIG

Eu vîntul cosmic îl mai simt pe șale,
cum sparge turnuri și închide porți,
cum bate dinspre stele către morți
cu toată patima enigmei sală.

Și de bătaia lui îmi este greu,
mă umplu brusc de-o rece nădușeală,
se cheamă-atunci că vîntul 'nalt mă spală
cu duh cutreierîndu-mă mereu.

Și ce pustiu pot stelele să lase,
pe un pămînt cu măguri de noroi
și vîntul cosmic bate între noi
suflînd în bolile contagioase.

Sau poate un naist din alt altoi
își face nai din ale noastre oase.

PĂMÎNTUL SCUND

Ce scund e pămîntul fără ninsoare,
fără lumină, fără păcat,
fără iertare, fără ninsoare,
fără lumină, fără păcat,
fără lumină, fără iertare,
fără ninsoare, fără păcat,
ce scund e pămîntul fără ninsoare.

Ce scundă-i biserica fără ninsoare,
cu aripi grele, cu aripi ude,
ceva pe turlle trist se aude,
căzînd în lumea fără ninsoare,
căzînd pe turlle, mort, se aude,
ce scundă-i biserica fără ninsoare
Liniştea creşte, fără scăpare,
pe-un întuneric, fără păcat,
atît de scundă e fără ninsoare
lumea în care ne-am scufundat,
încît, sub turllele scunde, ne pare
că din morminte clopote bat.

SINGUR

Vorbiţi-mi voi, străinilor, acum,
despre copiii mei bătuţi de soartă,
despre străinătatea care-i iartă,
că tatăl lor e-un fel de ins postum.

Aud poveşti şi cîteodată veşti
despre altoiul propriului meu sînge
şi nici nu-i pot a-i căuta şi-a-i plînge
că-mi sînt străini, tîrzii şi nefireşti.

Blestem, să-i fie totdeauna bine
cinicei mîini şi minţi ce i-a ascuns,
iar eu mă jur că nu mi-e de ajuns
supremul iad al rănilor din mine.

Şi voi muri în jale şi ruşine
ca o-ntrebare fără de răspuns.

CAPĂTUIALA POETILOR TINERI

Și tot vorbind despre nedreptate,
iată că am ajuns să o facem noi înșine.

Tot supărîndu-ne pe cei bogați,
astăzi noi sîntem cei bogați.

Multe din văicărelile noastre devin ridicole,
astăzi avem mai mult decît predecesorii.

Mereu mai greu vorbim despre libertate,
acum cînd avem mîinile pline de chei și de cifruri
pentru mîinile cu cătușe,
de mult rîvneam să înțelegem aceste cătușe.

Mereu mai greu vorbim despre pîine,
acum cînd gurile ne sînt pline de pîine,
iar noi sîntem oameni bine crescuți și nu vorbim
cînd avem gurile pline.

Iată, am ajuns în punctul pe care-l detestam.
Ce facem noi, incoruptibili de ieri ?
Iată-ne pe vîrf
de-acum încolo vrem liniște,
și nu-nțelegem ce-i larma aceea din valea
unde se nasc — spumegînd — generațiile.

JIGNITOAREA TĂCERE

S-a liniștit în Cimitirul Bellu
încă un luptător dintre aceia
ce-și confundau mormîntul cu tranșeea
și-aveau, drept haină zilnică, drapelul.

Au pus pe el pămînt cum se cuvine,
și l-au bătătorit să-i vină bine,
n-au fost nici bocete și nici suspine,
oricine susținea că plînge-n sine.

Dar prea de tot e felul cum se duce,
eu zic că-i trist cînd nimenea nu plînge
un om de carne, vis și nobil sînge,
chiar dacă n-a vrut el nici plîns, nici cruce.

Uităm să plîngem cînd se sting bărbații
și de aceea rar se mai nasc alții.

CALUL CĂLARE

Calul călare pe cal,
calul călare pe calul călare,
calul călare pe calul călare pe cal,
calul călare pe calul călare pe calul călare.

La ora cînd toți, în secunda cînd toți,
bolnavi, sănătoși, unii vii, alții morți,

ies noaptea din casele-n care
s-au dus să petreacă în destrăbălare,
și vor să încalece și vor să se ducă
și vor să-și ia caii legați de ulucă,
o, și-a găsit fiecare

calul călare pe cal,
calul călare pe calul călare,
calul călare pe calul călare pe cal,
calul călare pe calul călare pe calul călare.

PEDEPSE

Sclipătul ploii ne aduce-aminte.
Un sclipăt de cuțit ce-njunghiază
Și bate miezul nopții la amiază.
Cînd treji sînt toți ostașii trudei sfinte.

De mii de nopți aceeași țară-i trează,
Și tot același omul care minte,
Că de la leagăne pîn'la morminte
Atît de rari sînt cei care cutează.

Întregul ochi al lumii lăcrimează
Și fulgerul cînd fața ne-o aprinde
Simțim fiorul lui adînc în dînte
Și plouă a obsesie și piază.

Prin rumeguș de aburi și de rază
Gravidele copii pe rug așază.

FILFIITUL

Un duh străin înspăimînta
ninsoarea ce sfîrşea să cadă
şi toţi văzurăm prin perdea
urmele morţii pe zăpadă ;

era 'un infernal balet,
o regroupare de culoare,
lumina se stîngea încet
avertizîndu-ne că moare ;

copacii cloncăneau cu jînd
un cor **nerves** de spovedanii
şi **casa se-nvîrtea** mugind
în jurul unei axe stranii.

Şi toţi văzurăm prin perdea
aritmîc, negrul morţii scrupul,
un sînge viu care voia
zadarnic să-şi refacă trupul :

stîrnindu-se necontenit
prea iute-i era dat să cadă,
şi-am auzit un filfiit,
lăsat de moarte pe zăpadă.

BERBECUL

Nu mai era nimica în viață. Încetase
și ultima căldură a branhiei de pește,
și soarele deasupra părea că-ncetinește,
vedeai în limpezi leșuri sarea urcînd în oase.

În mijlocul cîmpiei pe care sta înecul
plin de cadavre limpezi ca vechi cristaluri coapte
copil de miazăziuă și văr de miazănoapte
s-a arătat deodată, surd și-ncordat, berbecul.

Stătea întreagă apa pe el să se răstoarne
dar n-a căzut, fusese o armă prea subțire,
el începea aicea dar dincolo de fire
se isprăvea berbecul cu ale sale coarne.

Părea că-n acea clipă un monstru îl jupoaie,
părea plin de sămînță pe groasele copite
cînd el călca pe apa cadavrelor trezite
miei vii săreau din valuri ca dintr-o mumă-oaie.

LAPTARII DE BINE

Noi, cei bolnavi de dorul țării, încărunțiți de-absența
iernii,
nebuni de suferința lumii, cu focuri sacre la călcîie,
noi, vinovații de lumină, noi, bocitorii, noi eternii,
de nu gladiatori, chiar clauni, la dinastiile de frîie,
noi, secretari de primărie cu mari mustăți și cu
șaretă,

noi, nimeni ce-n nimicuri ~~piere~~, nimicnicindu-se pe sine,
a desprimăvărării lumii, noi sfintă mafie secretă,
lăptari ce umblă pe la oameni să vîndă infinitul bine,
noi, ce un pat n-avem de-o viață să punem ostenita barbă
cu ochi și tîmple și cu toate cîte îl fac pe om să fie,
noi auzim la ceasul zero al Veacului Melancolie
că rădăcinile sub oameni pe glob au început să fiarbă.
Și pînă să învingă focul, al cărui zgomot sfarmă treapta
noi sîntem vinovați, noi care numai îi auzirăm fapta.

CETATEA GOALĂ

*O cetate goală este cetatea care
rezistă prea mult cu porțile închise*

Lupta noastră e mare. Corturile noastre sînt
durabile.

De cîteva civilizații izbim aceste porți.
Ne-am mutat lîngă această cetate. Am făcut terenuri
arabile ;
și dintr-o dată cineva se întrebă dacă nu cumva ei
sînt morți.

Cum s-ar putea oare ? Ar fi neplăcut.
„Iă să meargă cineva să cerceteze !“
Și izbim în continuare poarta, ca și la început,
ori tragem cu arcul în metereze.

După alți o mie de ani, cineva se întrebă
dacă nu cumva cercetașii și-au făcut sate
în drumul lung către cetatea oarbă,
vedem fumuri ieșind și răspundem că poate.

Tot ce începem să facem contra cetății
se preface în lucru obișnuit,
astăzi, încă mai avem chef de izbit,
mîine vom fi plugari cu toții.

Începem să uităm, să uităm de cetate,
chinuindu-ne la poalele cetății.

Măcar să ne simțim bine ! Și văruim zidul pe
nerăsufiate,
și agățăm fotografiile noastre pe zidul cetății
și ne bărbierim privindu-ne-n tăișul spadei luminate,
cu care cineva, necunoscut, apără poarta cetății.

PE MORȚI ȘI VII

Plouă pe noi, pe morți și vii,
din răsturnatele cîmpii
pe care crește iarba gri.

Mi-e capul îmbibat de apă,
ceva la temelie sapă,
ceva din frunte mi se-adapă.

Pe care crește iarba gri,
de care spui și nu o știi,
plouă pe noi, pe morți, pe vii.

Și-i totul încleiere dulce
pe un pămînt apos, de Tulce,
a unei lumi din cer, ce curge.

Nu știi, nu spui ? Nu-ți aminti !
În ochi sînt nopți, în minți e zi,
plouă pe morți, pe morți și vii.

VULTURELE ORB

Trist e vulturele cu ochii scoși,
În bernă șade pliscul lui de piatră,
Parcă-ar cotcodăci și parcă latră.
Întors în întuneric la cocoși.

Nici-o lumină ochii nu mai sorb,
Pe biata pasăre a înălțimii
O ciugulesc cocoșii, clovnii, mimii,
E vai și-amar de vulturele orb.

Cu ghearăle ar îndrăzni ceva,
Dar nu mai are cîrmă, n-are țintă,
Orice ecou în stare e să-l mintă,
El nu mai crede în simțirea sa.

Decît un vulture cu ochii scoși
Mai bine să te naști un biet cocoș.

UN FOST TEMNICER

Greșeala nepedepsită a celui
ce vrea să facă pe deșteptul și pe nepătatul
mă face să greșesc și-l face
pe el, firește,
să mă pedepsească.

Greșeala nepedepsită — pedepsește.

Pentru că l-am întrebat pe fostul temnicher
cîți oameni a omorît cu mîna lui,
astăzi, el e foarte supărat pe mine
că nu înțeleg esența libertății,
obiect în care el e licențiat.
Pentru că mi-a fost rușine să-mi scot cămașa
și să arăt dungile, pe care mi le-a
lăsat pe spinare,
el îmi rupe cămașa și mă arată
mulțimii înfrigurate, spunîndu-i că acele urme
sînt dovada unei suferințe pe jumătate
și a fugii.

Și, la urmă, își desface din bandaje obrazul
rănit îngrozitor (de ghearele celor
pe care-i strîngea de gît) îl arată,
mulțimea geme și el plînge ;
bine, dar sînt urmele mîinilor
celor pe care i-a omorît,
bine, dar amintiți-vă, el e
temutul temnicher al vremilor trecute,
bine, dar el nu poate fi
învățător de libertate,
vociferez în gînd.

Și încă o dată tac
și greșeala nepedepsită urmează
după greșeala nepedepsită
și mîine la prînz
învățătorul a promis.
că o să vadă el, cu ochii lui,
dacă e ceva de capul meu.

MORMÎNT DE MIEL

Nu vă e milă să ucideți mieii,
N-aveți atâtea bunuri de mîncare ?
V-ați și făcut căciuli strălucitoare
Din bietul petic jupuit al pieii.

Atît de milă mi-e de tot ce face
Sufletul vostru, sîngeros, de fiară,
Că n-aș mai vrea să fie primăvară,
Nici viață, nici lumină și nici pace.

Nu plîngeți decît pentru niște rude
Care se sting ; încolo n-aveți milă.
Umili sînteți, cînd starea vi-i utilă,
Și, iată, cerul nu vă mai aude.

Capul purtînd căciula sugrumată
Ca un mormînt de miel : așa arată.

PORTRET DE ÎNCEPUT DE VEAC

Iată în curte doi cocoși de fosfor,
Unul la altul, ei mereu se strîmbă,
Se scui-pă între ei, aruncînd fosfor,
Fosforul dat, fosfor redat incumbă.

Cei doi cocoși din cînd în cînd se-mpacă,
Au și făcut-o, spre exemplu ieri,

Și-atunci, se-mbrățișează întru fosfor,
Fac schimb de-ambasadori și prizonieri.

Fosforul însă nu crede la fosfor,
Ei iar se bat și nu se-nving nicicînd,
Încît e o injurie tot cerul
Boltit deasupra lor și contemplînd.

Totul e bine, numai că noi ceilalți
Înspre izlazuri n-am prea mai ieșit
Că ori muream de-a lor îmbrățișare
Ori prinși în dublul lor coticodăcit.

Dorindu-și moartea cu înverșunare
Și reciproc visîndu-și ochii scoși.
Ei sînt aproape fericiți, în sensul
Că orbim noi, surprinși între cocoși.

CARICATURI

Trăiască fabricile de dosare
La care noi lucrăm fără de știre,
Cu milă, cu credință, cu iubire,
Cu tot ce ne-ncălzește și ne doare.

Cui ne justificăm ? Cui dăm aceste
Rapoarte despre sufletele-n boală ?
Ridicol e în criza mondială
Să șantajăm, să suportăm căpestre.

Ni s-au uscat toți pomii din grădină,
Din seve crește azi direct omidă,
Iubirile stau gata să se-nchidă,
Că viața în dosar le e străină.

În somnul nostru trist, fără de formă,
Pustiul urlă foamea lui enormă.

INVERS

Dreptate au cei ce nu au dreptate
De-a pururea, în veacuri de vecie,
Și știe tot cel ce nimic nu știe,
Nimic nu au cei ce le au pe toate.

Ne-nveselește fața cea mai sumbră,
Nu e pământ cîte visăm, morîminte,
Și nu minciuna, adevărul minte ;
Citim dovada soarelui în umbră.

Digul e apă, apa este digul,
Și este răsturnat ce-a fost ambiguu.

Memoria e azi cea mai adîncă
Uitare, dintre cele ce ne poartă,
Plîngem viața, numai cînd e moartă,
Nu mîncăm pline, pîinea ne mănîcă.

BIROCRAȚIE

Bolnavii merg să ia adeverință
Că sînt bolnavi, că au nevoi, că-i doare,
Că e normal să ia asigurare
Pentru o dovedită suferință.

Cei sănătoși convoacă o ședință,
Adesea mică, uneori și mare,
În care se exprimă fiecare
Despre bolnavi cu multă chibzuință.

Și pînă hotărăsc ce se cuvine,
Ce tratament, ce pensie de boală,
Se-ntîmplă întîmplarea infernală :
Nici birocraților nu le e bine.

O, de ne-am crede cel puțin în boală
Măcar pentru impresia finală.

PODUL

Podul parcă se construia-nainte-mi
Cu cît mergeam, cu-atît îi puneau bîrne.
Lăsînd piciorul calului s-atîrne
În gol, o clipă, zornăind din pînteni.

Se îmbucau fragmentele-ntre ele
Ca solzii unui pește, să mă țină,

Cerul era de strigăt și lumină,
Pământul de simțire și de piele.

Mă și vedeam trecînd, mergeam cu podul,
Ce se croia deasupra gropii goale,
Cînd am simțit, în piept și-n cal, o jale,
Și am simțit că se zidește podul.

Mulți călăreți eram. Cu fețe triste.
Și podul ne sorbea, ca să existe.

PARABOLĂ CU FORMALIȘTI

Morarul este foarte cumsecade,
În ultimii cincizeci, șaiszeci de ani
Dă voie pătimiților țărani
De moară frîul calului să-nnoade.

E și-un contabil ce la cînste ține,
Pe-al cărui cap contezi, că nu te-nșeli,
El face foarte multe socoteli
Și toate socotelile-i ies bine.

E totul minunat la acea moară :
E praf și sînt păienjeni pe perete,
Unii funcționari mai poartă plete
Dar leafa tuturor e exemplară.

Atita doar, de-un secol și ceva
E greu puțin, nu au ce măcina.

PSEUDONIMELE UNEI ILUZII

Ce multe s-au schimbat ! S-a schimbat
Credința în părere și numele părerii
S-a schimbat în negație ; și neavînd
Altceva de crezut, am crezut în negație
Pînă cînd forțele rațiunii au considerat
Că ne-am făcut și din negație
Chip cioplit.

Norocul nostru este că lumea nu are
O infinitate de posibilități, ci
Cînd e frig — două,
Cînd e cald — trei.
DA și NU, cînd e frig.
DA, PROBABIL și NU, cînd e cald.

Dacă pe înger îl numești înger
Ești sfătuit să nu-l mai numești înger,
Și tot zicîndu-i altfel, ajungi
Să-l numești demon. Ce multe
S-au schimbat !

La ora cînd vă spun acestea toate,
Din munții Carpați se-aude cineva venind,
El nu mai are nume conspirativ,
Pseudonimele lui au fost înlăturate,
Unul cîte unul. Ce multe s-au schimbat !
După o absență de cîțiva ani,

La ferestrele copiilor noștri
Vine Moș Crăciun.

Nu, nu durează mult șederea lui,
Bagajele lui n-au nici o semnificație mistică,
Nu el e vinovat că se numește așa,
El nici măcar n-a exista niciodată,
Degeaba ne-am supărat pe el.
Era un fel de-a ne iubi copiii,
Este un fel de-a ne iubi copiii.

Să luminăm cărarea acestei vechi iluzii.

MUCHIE

Tărîm uscat și vîntul bate plopîi,
Ca pe-un mănunchi de frînghii ce s-au rupt
De clopot, și-i atîrnă dedesubt
Iar clopotul din cer aruncă dropii

Pe brazdă grîu subțire-n nesimțire
Ce crede despre sine că-i pămînt
Aud un fluier biciuit de vînt
Între octombrie și nemurire

Apoi, ce-a fost cuvînt și gură tace,
Peste tărîm se sparge-un geam de ger
Și morții noștri vin și ei încoace

Și dreptul la o iarnă blindă-și cer,
Sărmanul drept de a dormi în pace

Și-o ușă grea se-nchide brusc în cer !

IARNĂ ?

Ca un copil de gheață atîrnă capul meu.
la marginea luminii de iarnă care vine,
necunoscute stoluri din aripi bat mereu
și-această disperare e pentru mine bine.

S-a strepezit și calea întoarcerii-napoi
și-a fugii înainte. stăm fără pas în talpă,
alți oameni, cinci parcă. lucrează peste noi,
clădind în ceața lumii această ceață albă.

Din labirint coboară plîngînd ecoul spelb,
se-aude vîntul ca o cădere de coroană,
un gîlgîit de sînge în iarna suverană
ca după împușcarea, în cer, a unui cerb.

E iarnă sau e moarte ? De unde putem ști ?
Nu-i-nimeni treaz pe-aicea prin rîndurile noastre,
să pipăie-așternutul, aceste ghețuri aspre,
să spună dacă sîntem sau nu mai sîntem vii ?

E foșnet sau e bocet ? E haină sau mormînt ?
E pace sau repaus ? E astăzi sau departe ?
Și ce sînt acești bulgări ce-i auzim căzînd ?
Groapă sau arătură ? E iarnă sau e moarte ?

CA O RĂSCOALĂ A GROPILOR

Au venit vedeniile ca niște moluște,
au venit oasele, ca niște zaruri date,
au venit vînătorii să mă împuște
pe negonite, pe nemîncate,
pe neanunțate, pe nevinovate.

Au venit cheliile să mă scufunde,
au venit pletoșii să mă spînzure-n plete,
au venit de unde și pînă unde
băieții nelegitimi și orfanele fete
ai lui Nimeni și-ai lui Pe Îndelete.

Au venit, s-au așezat, au cerut apă,
le-am dat apă, au cerut apă,
le-am spus că le-am dat apă, au cerut apă,
pînă a-nceput să curgă din clanța ușii apă.

Pe urmă au continuat să ceară, să ceară,
nu mai știu ce, nu mai știu cît de furios,
au venit, au plecat, au venit a doua oară,
ca o răsccoală a gropilor,
pe care o privesc din spatele ierbii, de jos.

Și cum veneau și cum se-apropiau cu aer cu tot,
cum se strîngeau peste mine acasă,
cuiile din pereți, atinse dindărăt,
au început să cadă, să iasă.

LUCRURI CURATE

Există, poate, o spălătoreasă
Ce-n albii mari, gătind curatul nunții,
A pus furtuna, brazii, cerul, munții
Și le-a spălat, le-a-ntins la loc și lasă.

Ca liniștindu-se să se usuce,
Să fie iar ca la-nceput, curate,
În ordinea dintii și-n libertate,
Și răstignite pe a iernii cruce.

Furtuna plînge aspră-n bolți de sînge,
Ecoul însă rîde și nu plînge,
Furtuna-n sine regăsește plînsu-și
Și toate ne par rufele nătînge.

Le-a-ntins spălătoreasa și le strînge,
Lîngă un om sătul de sine însuși.

VIATA TREAZA

Știu că și boala e întemeiere,
Eu am văzut masacrele de crini,
Și ochii mei de lacrimi au fost plini,
Și ajutor n-aveam la cine cere.

Eu din tăcere pot să fac avere,
Fixat într-ale bolii rădăcini,
Dar tot plătind chirie prin străini,
Nici boala nu mai poate a mă vrere.

La mine-n carne numai ce se-așează,
Și altă carne-mi fulgeră pe os,
Cît încă sînt curat și furtunos,
Și șovăi între furie și groază,

Temeiul bolii nu mă pune jos
Și, decît moartea, viața e mai trează.

IN GROAPA CU VAR NESTINS

De mîini m-au luat,
de picioare m-au prins
și m-au aruncat
în gropanul lat
cu var nestins,

Pe urmă eu
am început
să strig gemut
că mi-este greu.

Ei nu m-au scos,
pe plîns s-au pus,
eu eram jos,
ei erau sus.

Plîngeau grozav
pe groapa oarbă
dar albul praful
pornea să fiarbă.

Strigam prin moarte
să nu mai plîngă
că-n groapa adîncă
de viu voi arde.

Varul pornea
să fiarbă tare
în groapa mea
de lăcrămare.

Iată acum,
prin lacrimi și sînge
eu mai văd cum
varul se stinge
mai văd postum
prin lacrimi și sînge.

De mîni m-au luat,
de picioare m-au prins
și m-au aruncat
în gropanul lat
cu var nestins.

BOLI SCUMPE

Să fii țaran și să nu-ți fie bine,
Ceva inexplicabil cînd te doare,
Să n-ai atîția bani în buzunare,
Cu-o boală mult mai scumpă decît tine,

Și din întreaga lume cu rușine,
Să afli că țărîna e ușoară,
Că după o istorie amără,
Nimeni, bolnav, pe gratis nu te ține.

Să fii țaran, să vii în capitală,
Să-ți mai alini a morții tale teamă,
Să nu te bage nici portaru-n seamă,
Să taci văzînd cum doctorul înșală
La licitații pentru cîte-o boală
Mai scumpă ca o clasă socială.

TANTI TINA

Văd tăcerea și citesc lumina
Mă zdrobește gînd gîndit de gînd
Lumea e un fel de tanti Tina,
Suflet bun și mîină tremurînd.

Tanti Tina este sora tatii,
Fiica mamei care m-a crescut,
Pe-un pământ cu cinici și pramatii,
Ea mai știe să bocească mut.

Lumea e un fel de tanti Tina
Muma tot plîngîndu-și-o cu dor,
Pînă cînd se-ntunecă lumina,
Ochii plîng însăși substanța lor.

Mîna tremură, stare nervoasă,
Fața palidă cu cearcăn des,
Pururi grija de-a avea o casă,
Și-a sluji un jalnic interes.

Nici urmași nu are, șade tristă
Într-un cubic loc din București
Și numai de dor de plîns rezistă,
Cu mîini mari, distinse, țărănești.

Dintr-un kil de carne și măslină
Pune unei mese mari temei
Spre-a fi mulțumit, cum se cuvine,
Fostul ofițer, bărbatul ei.

Lumea e ca biata mea mătușă,
Foarte mult se-aseamănă cu ea.
Vine moale cînd o sun la ușă,
Ca și cînd de viață s-ar mira.

Să mai ai puterea ca, acum,
Cînd tu însuși ai îmbătrînit
Să-ți mai plîngi cu plîns de fată muma,
O, ce suflet și destin cumplit.

Ne mai doare sufletul în partea
De pe unde muma a plecat,
Ne mai doare pînă-atunci cînd moartea
Vine iar să ia ce-are de luat.

Și-a plîns tatăl pînă-n ziua-n care
Muma i-a murit într-un spital
Și-o va plînge cu încredințare
Pînă la primul mort familial.

Lumea e un fel de tanti Tina
Plîngînd plînsul celor ce se duc.
Văd tăcerea și citesc lumina
Și miroase-n cer a cuib de cuc.

Voi, care trăiți în lumea asta,
Voi, care în nu știu care zi
Părăsindu-vă fiii, nevasta,
Nu veți avea cum, și veți muri.

Voi, care prin case și prin lume
Treceți vii și zîmbitori acum,
Voi, ce nu gîndiți la stări postume,
Voi, vitejii fiecărui drum,

Aveți voi, vreun neam de gînd și sînge,
Pe acest pămînt de egoiști,
Gata după moarte a vă plînge,
Și contați măcar pe doi ochi triști ?

Nu vă faceți azi a nu cunoaște
Că și moartea este printre noi —
Sîntem fiii ei, de cînd ne naște,
De cînd sîntem calzi, trăim pe-un sloi.

N-are ea puterea de-a-și lua vina
Decît pentru-n singur, rău nepot,
Lumea e un fel de tanti Tina,
Înși ce fac mai multe decît pot.

Dacă ochiul lumii, plin de lacrimi,
Ar și plînge pentru cei ce trec,
Dacă rîurile ar fi lacrimi
Și nu sumbre albi de înec,

Lumea ar fi trista mea mătușă,
Buna mea mătușă, cum aveți
Și voi, poate, dincolo de-o ușă,
Între patru necăjiți pereți.

Lumea, lumea ! Zic întruna „lumea”
Ce cuvînt de clacă și nătîng,
Fiecare-și ia deșertăciunea
Din doi ochi de om care îl plîng.

Văd tăcerea și citesc lumina,
Simt cum vine moartea în răspăr,
Lumea e un fel de tanti Tina,

O, dacă ar fi într-adevăr !

PENTRU MÎNIE

Cît voi putea să te mai am, mînie ?
Sufletul meu de ceața ta se umple,
O fierbințeală-mi susură la tîmple,
Și gura mai mult spune decît știe.

Ca într-o neatență chirurgie,
Al cărei film l-a voalat amurgul,
În rană s-a cusut de viu chirurgul,
Cum tu la mine-n suflet stai, mînie.

Cît nedreptatea nu o cred firească,
Și mila mă mai blestemă pe nume,
Mai ține-mă, mînia mea, pe lume,
Copiii mei pot liniștiți să crească.

Ei vor avea un tată, să-i învețe
Amara, mînioasa lui tandrețe.

SEMIOBSCURITATE

Acum, cine pe cine înmormîntă ?
Noi pe Hristos, sau dumnealui pe noi ?
Înaintăm greoi prin ploaia sfîntă,
Cădem rîzînd cu gurile-n noroi.
Duhul și trupul pleacă amîndouă,
Unul în sus și celălalt în jos,
Și pentru că e frig, e trist și plouă
Nu știm cine sîntem, cine-i Hristos.

DUPĂ CE

Și după ce că totul se reduce
La un destin cu-un singur punct final
Și după ce că porți mereu o cruce
Și după ce că balu-i carnaval,

Închipuie-ți că nici aceasta nu e
Decît o sărbătoare cu revers,
Și că poți fi găsit lingă-o statuie
Cerșind cu mîna-ntinsă-n univers.

TURLA ÎNTOARSA

Curate duhuri simt venind la mine
Din văile în care apa cîntă,
Aici nu e nici rău, nu e nici bine,
Cu turla-ntoarsă stă natura sfîntă.

Furnicături de cosmos simt pe piele
Și peste pleoape mi se-așază ceară,
Cresc muguri, brusc, din trunchiul ființei mele,
Mi-e gura arsă crud, de primăvară.

Lumini țepoase, ca ieșind din temniți,
Se scutură scăpate de pedeapsă,
Din brazi trec bătălii ca de cădelniți,
Fecioarele simt sîngele în coapsă.

Nu-i nimeni să mai ierte, să condamne,
Ce singuri am rămas cu tine, Doamne.

ÎMBURGHEZITUL

Eu pe-acest scaun ! Mîntea mea în ladă.
Eu pe-acest scaun : dublă vitregie,
Îl stăpînesc, însă și el mă știe,
Mă ține el, iar eu nu-l las să cadă.

Sînt birocrațu-n stare de rocadă,
Miros a scaun și-a vremelnicie,
Scaun pustiu sub inimă pustie,
Noi nimănui nu-i mai dăm drept să șadă.

Credința lui o simt mereu pe ceafă
Cum mă susține și mă întregește,
Se gudură în zilele de leafă.
Vreau să gîndesc — mă ține ca un clește,

Cal adăpat din tușul de parafă,
Trăiesc mizer dar mă așez regește.

SÎNT NEMILOS

Tu sufletul mi-ai ars, făgăduială,
Făgăduială că voi face bine,
La toți cei oropsiți veniți la mine,
Cu-o nedreptate sau cu-o tristă boală.

Dar mîinile-ntre ele mi se spală,
Stînga și dreapta nu mai au rușine,
Cu casa sufletului în ruine,
Primesc bătaia ceasului finală.

Tot ce-am promis să fac în tinerețe,
Îmi pare azi că n-am spus niciodată,
Și aș tăia cu furie turbată,
Cu explicații multe și istețe,
Mîna de cerșetor de altădată,
A celui ce am fost în tinerețe.

NEFERICITUL FERICIT

Bătrînul meu erou, prea bun părinte,
Ești om de rînd în Țara Românească,
Dar maica fericită fu să nască,
Nouă copii dați lumii suferinde.

Mă uit la tine, ești un stîlp de sare,
Încovoiat, dar osul tău durează
Cît au voit hingherii să-l omoare
Cu bice-n pușcărie și în groază.

Nici supărat nu ești, îți spui, bătrîne,
Prea bunele, c-așa a fost să fie,
Ești fericit că nimeni nu mai știe,
Pe tot cuprinsul patriei române,
Ce e un bici, ce e o pușcărie.

Dar din viața ta ce mai rămîne ?

MODURILE SILEI

Țărml bolnav al silei mele are
cîte un steag spre fiecare mare
și colorat și altfel rupt din pînze,
cu toarte și unse și neunse.

Și portdrapele chiar, ce stau solemne,
sufăr în descendența altor lemne —
și-atît de multe, ca și de cotite
sînt steagurile vechi ce le trimite
țărml bolnav al mohorîrii mele,
spre fiecare mare, parcă voind s-o spele,
încît aproape e-ntre ele luptă,
relația de țărml cu țărml e ruptă,
pe care altfel cade șoimul, luna —
mai multe sile sînt, nu numai una,

cu una mă născusem ; cine știe
dacă tot ea în sînge îmi adie
văd steagul ei, o vestejită furcă,
iar modurile silei la cîrma firii urcă.

AȘEZĂRI CU PĂRINȚI

Tu, omule ce știi să taci, să minți,
Și treci acum prin așezări în goană,
Privește defilarea lor sărmană,
Și stăpînește-ți pleoapele fierbînți.

Eu știu că și tu ești întreg o rană,
Stîrnită de suave suferinți,
Într-o tristețe dulce, suverană,
Că-n toate-aceste case sînt părinți.

Mai mult decît orice — părinții vii !
Părinții noștri fără alinare,
Pe care orice zvon absurd îi doare
Cinic pămînt, părinți fără copii.

Pe lacrimile lor de-atîta jale
Vor lua-o așezările la vale.

TESTAMENT

Nu mai am dreptate. Rămîn singur,
nimeni nu încuviințează mersul meu prin lume :
unde sînteți voi, prieteni buni, cu care
am crezut că voi muri de gît ?

Șansei mele i-ați fost voi prieteni,
aliații primei mele salve de noroc,
bumbii auriți ai glorioasei mele de la început camăși
nevăzuți și reci și galeși și amabili astăzi.

Și ție, mai ales, îți mulțumesc
ciocoi cu sînge leneș, tu, lemn inteligent,
în care gîndesc carii greci ai antichității,
și susură spre moarte carnea, din ochi în ochi.

Și celorlalți și mie și celor dimprejur !
Plec iarăși fără arme dintr-o prietenie,
dar ce vedeți nu-s lacrimi pe fața mea ci felul
cum mă primesc ceilalți, scuiîndu-mă satisfăcut.
Timpul lucrează pentru mine, de milă și de jale,
dar capul unuia din voi să-mi fie gong voiesc.

Rîdeți, prieteni vechi, frumoșii și pierduții mei,
ca armăsarii la trăsurile lui Zeus eram,
cu picioarele tăiate, cu urechile tăiate,
sîngerăm astăzi în hohote de rîs.
O, distrugere ! O, ruguri de gelatină !
O, prietenii mei !
Blestemată fie tinerețea voastră, căci nu mai e,

mătasea a broaștei fie lumea pe sîngele vostru;
bătrîni înaintea mea, voi care aveți puterea
de a vă lepăda.

SPRE A TĂCEA

Bătrîni pierduți, tablouri mincinoase,
Stau două vieți prinse-ntr-un cui subțire;
Bătrîni de moarte și de amintire,
Sîrguincioși ridicători de case.

Cînd viața fu în stare să vă lase,
V-a pus în rămi, mireasă lîngă mire.
Dar voi sînteți sub noi, în cimitire,
Și apa lumii v-a trecut prin oase.

Ce mai rămîne ? Sunetul de lacră
Abia distinct sub fiecare nuntă,
Bătrîni ce toată viața și-o consacră
Spre-a-și crește fiii, într-o milă sfîntă,

Și-apoi spre-a fi uitați, cu silă acră,
Spre a tăcea sub lumea care cîntă.

SINGURĂTATE FINALĂ

De unde să-ncep ? Zăpezile iernii sînt sterpe
caii uscați flutură stranii, agățați de spinările lor,
lemnul din cer, sîngeros, nu mai fierbe,
fluturii pali-violent nu mai vin, nu mai mor.

N-am cui vorbi, urechi în urechi sînt vîrite,
și cranii în cranii concentrică horă desfac,
un foc luminează spre două tigăi mohorîte,
în care o pasăre se va prelinge încet din copac.

Și-atîta putere aveam și-atîta putere mai am
și toată e scîrbă sau jale cu coarne,
mi-e dor de un cuib sufocant și mi-e dor de un ham,
mi-e dor de miloasa batalilor carne.

Pun mîna pe masă și țopăie masa sub mîină,
pun talpa pe prag și zvicnesc fibre-n el,
doar singur e bine să fii, ros la frunte de lună,
în lumea aceasta în care
de demult s-a înecat un inel.

Tu, singur cu cîinii, cu casa, cu caprele tale,
în miezul de noapte în baie să intri plîgînd,
cu toată puterea schimbată în scîrbă, în jale,
să-ți tai beregata, genunchii, arterele, lobii, pe rînd.

SUMA SOMNURILOR

O viață-ntreagă căutăm luptînd
Ceva ce nimenea nu mai găsește,
Rîvnim o zi trăită omenește,
Ne căutăm odihna pe pămînt.

Aceeași stare de la sclav la domn,
Aceeași nemiloasă insomnie,
O rezolvare numai moartea știe,
Punînd accentul ultimului somn.

Prea multe socoteli se-ncheie azi,
Ce-s nencheiate de eternitate,
În orb nesomn, viața ne socoate
Că de la naștere tot omu-i treaz.

Și moartea vine pe neauzite
Ca suma somnurilor nedormite.

FLOARE ȘI CENUȘĂ

Vai, tinerețea mea mai stă la ușă,
Unde-am intrat să îmi preschimb ursita,
Mă-ntorc bătrîn, suflet cioplit cu sita,
Strigîndu-mă pe nume cu cenușă.

Am fost comediantul fără voie
Am fost rușinea cea nerușinată,
Acum strîngînd eroare lîngă pată,
Pe viața mea greșită trec ca Noe.

Unde sînt flori eu simt că-i și otravă,
Mînia unui veac o simt în creieri,
Ca lacăte se-aud în aer greieri,
Tocînd mărunt, în liniștea grozavă.

Și voi pleca, iar floarea de la ușă
Va strînge-o servitorul de cenușă.

AMESTEC

Voi expira din lume cu mirare
Cum și trăiesc cu nările umflate,
De fiecă furtună care bate
Pe marea firii mele luptătoare.

Nu sînt nimic mai mult decît o poftă,
Amenințarea unui foc ce fi-va.
Ci la același foc îmi fierb coliva
La care simt că aș veni cu poftă.

Cum se încurcă toate și se-nfruntă,
Ființă vie și ființă moartă,
Să plece vor mesenii de la nuntă,
Dar, pînă să ajungă ei la poartă,

Vin gazdele și-i roagă să se-ntoarcă,
La parastasul ginerelei parcă.

VORBESC DIN DEMON

— În camera cealaltă e Demonul, îmi spuse,
și îmi deschise ușa să-l văd într-adevăr :
întîi pluteau prin aer desprinse două buze
și-un orizont, mai vînat ca mările, de păr.

Intram încet în pieptul tandru al celui care
sta atîrnat de vechea pendulă și rîdea,

urca podeaua-n aer ca tava de mîncare
unde şedeau suflarea, carnea şi fruntea mea!

— Bine-ai venit ! ţin minte că a putut să strige
cît încă nu-mi sorbise bătrînele urechi,
ce tolănite negru pe cap ca două fiice
dezvăluiau în aer două blesteme vechi.

Apoi tăcere, capul în el îmi pătrunsese,
o pivniţă acolo, o peşteră, ştiu eu,
şi nişte ceţuri strîmbe şi nişte neguri dese
din inima lui mare se degajau mereu.

O, felinarul negru ce inimă-mi păruse,
chiar inimă fiindu-i, filă de-atîta vînt,
şi-n trup rezerve groase de cîte două buze
o scară în spirală formau evoluînd.

Sînt nişte ceţuri strîmbe şi nişte neguri dese,
afară parcă iarăşi uşi grabnic se deschid.
— În camera cealaltă e Demonul, spusese
şi Demonul sta singur sub ceasul de pe zid.

SĂ NE CONDAMNE FLORILE

S-au şi aprins luminile în sate,
A iarbă coaptă mirosind amurgul,
Ne-apropiem iluminaţi de burgul,
În care le putem avea pe toate.

Dar nu putem avea această clipă,
De fericire parcă fără nume,
Cînd lumea mai există chiar ca lume,
Și om a fi nu pare o risipă.

Viața fusese scopul nostru, Doamne,
Și am făcut-o mijlocul spre moarte,
Privește satele pînă departe,
Și lasă florile să ne condamne,
Că-n loc de aer respirăm în ură,
Noi care te-am trădat de tot, natură.

MOARĂ ȘI TEASC

Sînt ca o moară și sînt ca un teasc,
prin arderile joase de îngeri din prelate
ființa mea, spre lume, în undiță se zbate,
pline și vin mă aflu, pe mese cînd mă nasc.

Întindeți reci biserici să prindă ochii mei
și tot ce voi veți face pentru întîmpinare,
îmi va părea părere, dacă nu întrebare,
și-acele turlă — coapse de tinere femei.

O, aventura mea, a Lui de fapt,
mă nasc și pendulez deasupra firii
excit miresele și ridic mirii
sămînța lui o-mprăști pe voi și cresc și rabd.

Ești o femeie, lume, ca să te birui eu,
Isus Hristos, sexul lui Dumnezeu.

ÎN TRE BINE ȘI RĂU

Din diferite părți, ni se spune,
Că facem și bine și rău, ni se spune,
Căci voi puteți face și bine și rău, ni se spune,
Dar cine ar crede că noi putem face și bine și rău,
Ni se spune,
Cînd înșine noi pentru bine sîntem născuți,
Ni se spune,
Să facem și bine și rău, ni se spune,
Mai mult facem bine ca rău, ni se spune,
Sau rău decît bine mai mult, ni se spune,
Și răul e rău, cînd îl faci, ni se spune,
Și bine e bine să faci, ni se spune.
E rău, deci, cu rău, dar mai rău fără rău,
Ni se spune,
Dar pare mai rău, cînd e rău, decît rău fără rău,
Ni se spune,
Și stăm între bine și rău, ni se spune,
Născuți pentru bine și rău, ni se spune,
Cu bine luați, cînd e rău, ni se spune,
Să știm că nu-i bine cînd rău faci pe lume,
Așa ni se spune,
La bine, la rău,
Nesfîrșit ni se spune,
Ceva între bine și rău, ni se spune,
Nici bine, nici rău, dar — precis — între bine și rău
Ni se spune.

FARA DURERE

Și, Doamne, n-am putut atunci să mor,
Zdrobindu-mă sau înecat în plinsu-mi,
Cînd am văzut, atît de-ntreg eu însumi,
O biată fată fără un picior.

Ea cîrje ordinare, fără preț,
Ducea sub umeri ca să se susțină,
Infirma, singuratica virgină
Cu un picior pe drumul lungii vieți.

Tîrîndu-se nevinovat și lent,
Cerșetorea un loc într-o mașină,
Sărea într-un picior, plutea străină,
Purtînd sigiliul unui accident.

Nici o durere mică nu mai doare,
Cînd vezi acest abis cu șchiopătare.

PSIHOLOGIE STRÎMBĂ

Cîinele latră	— voiam să spun —
iedera crește	— voiam să spun —
cîinele crește	— iată că spun —
iedera latră	— iată că spun —

Cît e de groaznic	— voiam să spun —
o, nu e bine	— voiam să spun —
o, nu e groaznic	— iată că spun —
cît e de bine	— iată că spun —

OLARULE

Sînt tinerii curata pastă moale
În care tu, olarule, poţi pune
Ce formă vrei, un iad sau o minune,
Stau tinerii-n puterea artei tale.

Şi a credinţei tale infernale,
În biruinţa lucrurilor bune,
Olarule, noroiul nu-ţi va spune
Ce drum să iei, să faci statui sau oale.

Cu grijă mişcă pasta şi o bate,
Această mîzgă de fidelitate
Din care să faci tu ce vrei se poate
Ulcică sau statuie sau de toate.

Ci să nu calci în mîini sau în picioare
Noroiul omenirii viitoare.

CÎND TOTUL SE POATE

Primăvara, cînd totul se poate,
cînd ora se poate şi noaptea se poate,
cînd ziua se poate şi ceaţa se poate,
primeşte aceste dovezi repetate
că moartea se poate, că totul se poate.

Dar stinge lumina, să ardă-n cetate
combustibilul trîndav de mai !
Dar pune pe-acea balerină doi cai
și dansul va fi mult mai dulce și mai
lunatic. Cînd totul se poate.

Aveam niște roți. S-au furat. S-au tocit.
Aveam niște mîini. Vedem garduri.
Se poate orice. Și trufie și mit.
Se poate polenul a sute de farduri
să cadă pe-un deal stacojiu, ofilit.

Anarhică stare. Cînd totul se poate.
E-o criză ce nu se explică
Prea lesne și una și alta se poate.
Și frunza ce crește. Și cea care pică.

A fi cum pretindem. A fi cum se poate
arată că totul și restul se poate.
A fi deznădejde. A fi libertate.
Oricare se poate. Egale sînt toate
cînd ora se poate. Cînd noaptea se poate.
Cînd moartea se poate. Cînd totul se poate.

Și ce se mai poate, cînd totul se poate ?

OAIA ÎNDRĂZNEȚĂ

Această oaie a înnebunit,
Nu-i mai e frică de nimic, **nimic**,
Toate cuvintele ce i le zic
O fac să rîdă fraged și cumplit.

Pîn-a avea o taină și un tic,
Se uită ca-n oglindă în cuțit,
Această oaie s-a îndrăgostit
Și murmură un fel de ritm peltic.

Dar n-am ce-i face, merg în urma ei,
Și-s gata la orice să mă aștept,
Această oaie ce o port în piept,
Această inimă fără idei

Ca un cioban, cu oaia lui cînstit,
Urmîndu-mi inima pîn' la sfîrșit.

ALĂMURI

Entuziaști și optimiști
ca o orchestră de alămuri,
entuziaști și optimiști,
și mîndri de aceste vremuri.

Nu ne-ndoim de gustul mierii,
nu ne-ndoim de orizont,
entuziaști și optimiști
ca o scrisoare de pe frânt.

Reh — bleh — zicînd, rehblehăim,
la talpa idolului blond,
entuziaști și optimiști
ca o scrisoare de pe front,
ca o orchestră de alămuri
care ne scrie de pe front.

SPORUL NEGURII

Mă uit la tine, casa mea pustie,
Cu-n fel de sfișiere și de teamă,
Păianjeni mari cît porcii au în seamă
Negura ta, de stranie chilie.

Un întuneric nemilos consumă
Puterea nopții neîndurătoare,
Pacă-au trecut războaiele cu care
Și au lăsat pustiu, prăpăd și ciumă.

Ce grași păianjeni și ce mari — prăsilă —
Crescătoria umbrei fără sațiu,
Păianjeni duri crescînd în timp și-n spațiu
Leagă-ntunericul și nu au milă.

Păianjeni-domni și doamne rîd și cîntă,
În casa mea pustie făcînd nuntă.

POPICĂRIE CU CAP DE COPIL

Chipul de soldat tuns al fetei noastre

Ca o lumină la capătul lumii,
Chipul de soldat tuns,
Ochii de soldat tuns,
Urechile de soldat tuns,
Tristețea de soldat tuns,
Chipul de tristețe umilită

Al fetei noastre

Ca o lumină la capătul lumii,
Ca o bilă în popicăria cu cruci
A neamului nostru,
Rostogolindu-se.

Crucea-tată desfundă o sticlă de bere și
Crucea-bunică pregătește salata de duminică și
Crucea-mamă bate la mașină și
Crucile celelalte, crucile rude rîd.

Doamne, cîtă lumină în popicăria
Familiei noastre și capul fetei noastre
Rostogolindu-se spre noi, tuns,
Ca un cap de soldat buimăcit.

Să ridem, să mai ridem această clipă pînă
Chipul copilei va izbi
Și cine știe cine va cădea
Cutremurînd popicăria.

CONTABILUL

Cineva mă salută distrat,
Altcineva mă iubește distrat,
Altcineva mă omoară distrat,
Și celălalt mă îngroapă distrat.

Viermele prim mă privește distrat,
Al doilea vizite-mi face distrat,
Însumi — ce sînt — îmi duc moartea distrat.

Mama afară mă plînge distrat.
Și numai contabilul nostru stimat
Se uită la toate preocupat.

NOAPTEA CA INFRUNTARE

Nu mai e nimeni treaz, nu se aude
mai mult decît un pod ce-ar scîrîi
cu vocea gerului de peste zi ;
nu filfîie nici steagurile, ude.

Prin turnuri de umbroasă, grea cetate,
la care în zadar ai vrea să bați,
se schimbă gărzile la condamnați,
sonor. în spornica singurătate.

Nimic de zis ; bușteanul din pădure
va înflori în dorul de secure,
decapitări pe el se vor petrece ;
acum copacii plîng din zece-n zece.

Și de atîta nebunesc orgoliu,
nu mai există noapte, moarte, doliu.

MICA PUBLICITATE

Ziarul parcurgîndu-l, privirile încete
Contemplă drama lumii din timpuri noi și vechi,
Cum iată se-mpreună și se despart perechi,
Cum zice și anunțul „vînd două verighete“.

Să facem socoteală, doi oameni se luară,
Purtară verighete plătite de părinți,
Dar traiul se scumpește, degeaba te tot minți.
E dublu astăzi prețul la cei ce se separă.

Privește-i bine. Doamne, nimica nu-i mai doare
Am nuntă de vînzare, ia nuntă de vînzare,

Vînd două verighete de aur extra plat,
Inele de vînzare, viață de vînzare,
Avantajoasă nuntă cu prețul în urcare.

E-nfloritor negoțul : femeie și bărbat.

PORUMBEII ȘI VÎNTUL

Ce porumbel cu aripile grele,
A plîns pe ei probabil cineva,
Ce porumbel, septembrie suia
Deasupra casei și-a tristeții mele,
Mă mir că sumbrii nu le-au pus zăbrele,
Sau că nu sînt dresați cu o nuia.

Ce porumbel cu cositor în oase,
Ca niște felinare ce s-au stins,
Mișcați de vîntul toamnei pe cuprins,
Șontic, șontic din aripi glorioase.

I-a moleșit prea leneșă plimbare
Pe cursul vîntului nehotărit
Și de salvat i-ar mai salva atît

De-ar vrea și contra vîntului să zboare.

PUNCT FIX

În capul meu acelea, acestea, celelalte,
întinse sînt la soare ca niște pești sărați,
urechile pe țeastă ca două țesturi calde,
cu mîini enorme pipăi podișul plin de frați.
Îmi duc ursita singur, sub clopotul de vată,
un corp, la întîmplare, cu mîna mă arată,
și mîna, la-ntîmplare, cu-un deget mă arată,
și degetul cu unghia m-arată.

CATEGORIILE PURGATORIULUI

Ei cred că adevărul e o vale
în vreme ce minciuna e un munte ;
ei cred că toate-aripile sînt frînte,
că fiecare stă la ale sale.

Cum despre munte mai nimic nu-ngaimă,
că li se pare mare totdeauna,
ei, în secret, disprețuiesc minciuna
și adevărul îl iubesc în taină.

Ceilalți minciuna n-o socot măreață,
iubind-o viu, nu se sfiesc s-o cînte,
iar adevărul pentru ei e munte,
pe care îl disprețuiesc pe față.

Și sînt și alții, împăcați cu soarta,
ce nu deosebesc una de alta.

MĂ SIMT ATÎT DE SINGUR

Mă simt atît de singur, pe lume, că mi-e frig
La colțurile casei e vînt și este ploaie,
Ce nici nu pot a crede îmi pare că așa e.
Pe propria mea mamă ca pe-un străin o strig.

Spinarea singuratic și trist mi se-ncovoie,
Sint ape nămolose care-au pătruns prin dig,
Pierd în singurătate tot ce-n comun cîștig,
Ce singur sînt în lume și singur în odaie.

Să spun că sînt într-altfel doar fiindcă sînt deștept
Sau c-am urmat întruna un ideal și-o țintă ?
Un om atît de singur nu poate nici să mintă,
De ce m-aș ține mare, drumeț de drum prea drept ?

Mă uit ca-n ochiul rece al lumii în oglindă,
Nu am copii și semeni, nu știu să mai aștept.

IMN

Ce este potrivit să facem,
dacă în tot ce s-a ivit,

gîndește capul, iar genunchiul
nu ni se pleacă umilit ?

E de purtat o rădăcină
pînă la starea ei de flori,
n-o condamnați dacă arată
pămînt și ghimpi, adeseori.

Cîntăm un cîntec care spune
sub colții fiarei și pe colți
că nu, nu ni s-a dat vreun ordin.
să izbucnim în cîntec toți.

Gîndește capul. Plecăciunea
am dezvățat-o de a fi.
N-avem ce face, sîntem teferi,
n-avem ce face. sîntem vii.

TALGER POTRIVNIC

Trăiesc adînc, trăiesc mîhnit, întreg acest coșmar,
Șantajul de a fi iubit și necesar,
Nevoia celorlalți de mine ca de apă,
Nimic nu mă scutește. nimic nu mă mai scapă.

Copiii mei mi-s aruncați pe talgerul potrivit.
Am zile de director de spital și nopți de schivnic.
Tot ce-am iubit mă-nlănțuie, amar mă-ncătușează.
Sînt om de vază ? Sînt și un exploatat, un șantajat de vază

De dragul liniştii, din stimă faţă de dosarul meu.
Accept situaţia şi trag în jug tăcut, mereu.
Eu nuntă am făcut de drag, de revoluţie şi bucurie
Şi-această nuntă mi se-mpotrivesc astăzi mie.

Trăiesc adînc, trăiesc mîhnit întreg acest coşmar,
Nonlibertatea de-a nu fi iubit, ci necesar.

VIS

Luminile s-au stins într-adevăr,
aud cum creşte-ncet firul de păr,
şi-n negura de dor şi deznădejde
îl văd cum tremură şi-ncărunţeşte ;
în ţeasta mea cu enervaţi tăciuni
cu faclă se aleargă doi nebuni,
şi unul — celuilalt îi povesteşte
vorbindu-i sfidător în păsăreşte
cum trebuie pe-un nerv nervos să-ncaleci,
şi celălalt agită două miini
ca semn că e din indivizii care-şi
vorbesc un dialect vorbit de şoareci.

Şi urmărindu-i cum urlînd se duc,
mă-ntreb ce drum vor apuca pierduţi,
căci ţeasta-mi are două instituţii :
doar o biserică şi-un balamuc.

Ei fug mereu prin legănarea ierbii
ce — cum spuneam — încărunţeşte blind,

cu facile albe-mi devastează nervii
străine limbi prin osul meu urlînd.

Pe urmă lasă faclele din mină
și-ngenunchind în ierburile verzi,
ca o ciudată cocă se adună
și gem îmbrățișindu-se pervers.

Faclele lor mi-aprind întregul cap,
biserica și balamuc sînt una,
în flacăra care trosnește alb,
pe cînd nebunii cred că iese luna.

Apoi, deodată, ce știam se schimbă,
cei doi sfîrșesc hilarul, strîmbul rut,
prin cerul gurii ei îmi cad pe limbă,
o răsucesc în spasme și mi-o plimbă
prin zarea unui grai necunoscut.

CAL CU LEMNE

Ce ar putea să fie și să-nsemne
Ciudatul vis de care nu mai scap,
Și-l termin și-l iau pururi de la cap
Sătul și øl de viața mea, pesemne ?

Ciudatul vis cu reluări nedemne,
Pe care-n solul minții mele-l sap,
Un vis obsesie în negru-alb :
Că sînt un cal ce cară niște lemne.

Și ele înfloresc, mergînd pe drum,
Și totuși nu trăiesc din rădăcină,
Eu capu-ntorc către coroana plină,
Frunze pascănd, nimic nu mai consum.

Au rădăcini în carnea mea cu totul
Ciudații pomi pe care-i pasc cu botul.

UCIGAȘUL DE PIANE

Prin grohotișuri și prin cîmpuri plane,
cu miinile ca două fierăstraie,
afon măreț ce lumii nu se-ndoaie,
trăiește ucigașul de piane.

În zgomotul adîncei lui ursite
ce cu neantul lumea dă în două —
aud numai de norul ce nu plouă,
urechile-i de-o viață strepezite.

El noaptea intră fluturînd din oase,
merge în miini — ca-n cîrje friguroase —
zadarnic îl tot rog să mă mai lase.
Și îl suport. De n-ar fi frica mare
că-mi va fi scos din sala scunde case
pianul. Socotit o provocare.

FRIGIDERUL DE MACELĂRIE

Am văzut totul prin gaura cheii
și mi s-a părut extraordinar. Erau acolo
cupluri fericite într-o orgie sexuală.
măgari voioși unindu-se
cu trompete pline de pistrii,
sfinți contemplînd deșertăciunea.
liceele serale dezvoltînd știința
ca băile comunale aburii,
generali burtoși renunțînd la armate
de dragul mizeriei absolute,
televiziunea în culori și războiul
adevărat, alb-negru,
ea și primăvara,
am văzut totul prin gaura cheii,
depun mărturie că mi-ă plăcut excesiv:
îmi încălț papucii de porțelan,
îmi pun coroana de pepene galben,
vă mai întreb o dată dacă mai doriți ceva,
scot cheia din buzunar, o pun în gaura cheii.
o învîrtesc în broască, încă o dată,
broasca, în fine, cedează și eu trag ușa,
fericit ; cînd deodată îmi dau seama
că aceasta e ușa spre gheața fără imaginație a
unui frigider de măcelărie. Și totuși
pentru că am zis, e zis, pentru că am
apucat să vă povestesc ce vedeam prin gaura cheii,
intru pentru că am caracter,
intru trăgînd ușa după mine,
pentru cinci-șase sute de ani.

REPETABILA POVARĂ

Cine are părinți, pe pământ nu în gînd,
Mai aude și-n somn ochii lumii plîngînd.

Că am fost, că n-am fost, ori că sîntem cuminți,
Astăzi, îmbătrînind, ne e dor de părinți.

Ce părinți ? Niște oameni ce nu mai au loc
De atîția copii și de-atît nenoroc.

Niște cruci, încă vii, respirînd tot mai greu,
Sînt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți ? Niște oameni, acolo, și ei,
Care știu dureros ce e suta de lei.

De sînt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor.

Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Cîtă muncă în plus, și ce chin, cît nesomn !

Chiar acuma, cînd scriu, ca și cînd aș urla,
- Eu îi știu și îi simt, pătîmind undeva.

Ne-amintim, și de ei, după lungi săptămîni,
Fii bătrîni ce sîntem, cu părinții bătrîni.

Dacă lemne și-a luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit, triști în casele lor...

Între ei și copii e-o prăsilă de ciîni,
Și e umbra de plumb a preazilnicei piîni.

Cine are părinți, pe pămînt nu în gînd,
Mai aude și-n somn ochii lumii plîngînd.

Că din toate, ce sînt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plîngînd, lacrimi multe s-au plîns.
Însă, pentru potop, încă nu-i de ajuns.

Mai avem noi părinți ? Mai au dinșii copii ?
Pe pămîntul de cruci, numai om să nu fii.

Umiliți de nevoi și cu capul plecat,
Într-un biet orășel, într-o zare de sat

Mai așteaptă și-acum semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii, cum c-ar fi norocoși.

Și, ca niște stafii, ies arare la porți,
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți încă nu e pierdut.
Cine are părinți are încă trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus pînă-aci,
Unde avem și noi înșine-ai noștri copii.

Enervanți pot părea, cînd n-ai ce să-î mai rogi,
Și, în genere, sînt și nițel pisălogi.

Ba nu vîd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici.

Cocoșați, cocîrjați, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vreun șef de spital.

Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot ?

Ca povară îi simți și ei știu că-i așa
Și se uită la tine, ca și cînd te-ar ruga.

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiințe povara acestui apus.

Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.

Iar cîndva vom începe și noi a simți
Că povară sîntem, pentru-ai noștri copii.

Și abia într-un trist și departe tîrziu,
Cînd vom ști disperați vești, ce azi nu se știu.

Vom pricepe de ce fiii uită curînd,
Și nu văd nici un ochi de pe lume plîngînd.

Și de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deși plouă mereu, deși pururi a nins,

Deși lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plîns.

TRUDA COMUNA

Există oamenii de simplitate
De muncă și de griu și de iubire,
Ei sînt sămînța bună-n omenire
Și de la ei durează astăzi toate.

Pămîntul nu-i curat la o poruncă
Nici nu va fi prin ordin sau insultă.
Că tragedia lumii e prea multă
De-aceea o salvare-avem : în muncă.

Cosmonauții ducă-se în lună,
Să plece în sisteme filozofii,
Eu mă închin la truda cea comună
A celui care seamănă cartofii.
Spre a nu-i fi planetei pururi foame

La muncitori mă-nchin, și-apoi la mame.

INTOARCEREA MITURILOR

DONAȚII LA MIORIȚA

**Să mergem pe înalta pășune din Carpați
Unde se-aude încă acel cioban murind,
Cu sîngele din vine furat de cei doi frați,
Unde se-aude încă acel cioban murind.**

**Și oile alături împinse una-n alta,
Împinse una-n alta ca de un fulger sfînt.
Și oile alături abia mai respirînd,
Și lîna ce se-aprinde alb una de la alta.**

**Să mergem pe înalta pășune din Carpați.
Mitropolia ceții pe clopote ne strînge.
Pornim. Veniți. Norocul ne cheamă în Carpați,
E un cioban acolo care donează sînge.**

**E un cioban acolo cu oile-mpreună
Și niște oi acolo care donează lînă
Și niște oi ce pururi de el nu se dezbină
Și doi ciobani acolo care donează vină.**

CE ÎMI INCHIPUI CA GÎNDEA MANOLE, ATUNCI

Clopotul nostru nu va mai bate,
Adună-ți funiile, libertate.

Clopotul nostru va fi doborît,
Clopotul nostru va fi ascuns ;
Tăcea-va dangătul lui de-ajuns,
Să nu mai fie iubit și urît ?

Una cîte una, scîndurile de brad,
Unul cîte unul scripeții cad.
Clopotul nostru nu va mai bate,
O mie de ani, prin turnurile deșelate,
În lumea turtită, întinsă pe coate.

Adună-ți funiile, libertate.

PRIN VULTURI, PROMETEU...

Genuni despicate de flacără latră
Și-acesta e-un semn că e viu și e teafăr,
E viu, Prometeu, gol pe spasme de piatră,
Și-n trup i-ncolțește un tînăr lucefăr.

Și marile păsări spre trupul lui șlepuie.
Și el cu un gest obosit face semn :
— Luați-mă-n lume, luați-mă ! Trebuie !
Se tulbură vulturii de-atît îndemn.

Se tulbură vulturii, tipă tumulturi,
De el se apropie, rupti din minune,
Și-l scot din stagnare să-l ducă în lume.
Și-l duc însă focul rămîne și-n vulturi.

În zborul lor — zboară. În sîngele lor
El sîngeră sîngele lui renăscut.
În carnea lor pură, fibrată de zbor,
E carnea lui demnă din trup zăvorît.

Și vulturii tineri pe aripa vîntului
Planează frumos, cu penetul vîlvoi,
Pe cel îndrăzneț împărțindu-l pămîntului
Și vulturii lui sîntem noi.

Cuib mare de vulturi e pieptul lui, iată !
Pămîntul cu viață îl umple mereu.
E viu Prometeu, sus pe spasme de piatră.
Prin vulturi se eliberează Prometeu !

CALUL, FIUL TROIEI

În clipa cînd cetatea nu mai avu putere
iar zidurile sale cîntară parcă moi,
în nobila cetate a apărut ideea
înfrîngerii prin calul-troian, nu prin război.

Soioase și lungi sfaturi ținură luptătorii,
la mese de ocară bărbați s-au adunat
și steagurile înseși, bătînd ca niște fuste,
expuseră părerea femeilor din stat.

— Să părăsim cetatea ! Să evadăm pe mare !
— Să-nnebunim cu toții ! Să ne predăm pe rînd !
Dar nu încuviințară nici una din aceste
opinii, luptătorii ceilalți, negînd, negînd.

Se ridică deodată o voce fără gură,
un creier fără craniu, un sînge fără corp :
— Să inventăm noi lucrul cu care să ne-nfrîngă,
un cal, de pildă rece, un cal, de pildă orb.

Și capetele toate cîte au fost acolo
cu gură întrebară, cu ochi, cu nas, cu braț,
și inventară calul în cea din urmă noapte
troienii cei mai aprigi, bărbați lîngă bărbați.

Și au trimis și oameni a doua zi afară
care să răspîndească ideea între cei
ce nu puteau să afle mijlocul de-a învinge
teribila cetate, orgoliul, zidul ei.

Și a părut că vine nu de la Troia calul
ci că pătrunde-n Troia, de cei străini adus :
dar cum putea să fie învinsă o cetate
printr-un naiv miracol și printr-un cal confuz ?

Astfel rămase calul cîndva în fața Troii
și merseră troienii să-l ia într-adevăr
ei își duceau ideea înfrîngerii în casă,
parcă purtînd pe umeri pe-un comandant al lor.

Prin lemn simţeau cum suflă de spaimă înăuntru
ciudatele fiinţe, în bietul animal,
şi l-au lăsat în piaţă şi au intrat în turnuri
şi s-au întins pe pietre, în unghiul ideal.

Iar calul n-a fost tocmai perfect şi la o coastă
cu nesfârşită jenă un ins a fost văzut
dar nu cumva să ştie acela că se vede
şi supăraţi să fugă ceilalţi din lemnul brut.

Nici nu se ştie bine dacă enorma poartă
n-a fost cumva lăsată deschisă chiar de ei,
dar au băut, şi-n hohot şi-au încheiat viaţa
căci chefuiau în cinstea ultimei lor idei.

Cu ochi deschişi primiră mult-aşteptata moarte,
cum ascultau mişcarea din cal, prin vieţi tirzii,
căci nevoind să piardă decît printr-o minciună,
ei au avut orgoliul de-a o descoperi.

Şi-n clipa cînd cetatea nu mai avu putere,
iar zidurile sale sunară parcă moi,
din Troia fu acela care lansă ideea
înfrîngerii prin calul-troiân, nu prin război.

ARMASARUL TROIAN

Lucind ciudat din forme ce nu le stăpînea
Era ca o statuie cu lucrătorii-n ea.

În orice punct din trup simțea un patos retezat,
O ancoră părea că îl reține.
Și-o stranie durere îl stăpînea treptat,
Căci armăsarul se năștea pe sine.

În pîntecul de lemn uscat și agurid
O largă înviere creștea în unghiuri calme :
Și cei din el simțeau cum se aprind,
Adăugîndu-i gînduri, zidindu-l dur cu arme.

Cel mai frumos fu inimă fierbinte și amară.
Și alții coaste, nervi, în armăsarul fără șa.
Iar cei mai lași crescură în afară
Sub forma unei cozi care bătea.

Jos, de căldură mare, topindu-se curînd,
Potcoave armele-ncepeau să-i fie,
Și doi bărbați duiosi urcau arzînd
Ca niște ochi albaștri în fruntea lui pustie.

Cei mai puternici, tinerii, firește,
Unindu-se în carnea lui cu toții,
Ieșiră la lumină, bărbătește,
Sărînd nervos pe coamele cetății.

Aceasta a fost clipa pornirii lor la luptă,
Cînd unul cite unul săreau din armăsar ;
Și el murea cu-ncetul, alcătuirea rîptă
Încețoșîndu-și-o, rămasă fără har.

Orbea în zgomot negru de arme călătore.
Plecau răcindu-i forța de sînge, nervi și oase.
...Schelet redevenise frumosul cal pe zare,
Căci înțelesul lui se terminase.

ÎNVIȚĂTORII TROIEI

Noi am învins și tot de noi ne e frică,
noi sîntem aclamați și tot noi trăim sub îndoială,
coașa de pîine sub ochii noștri se despică,
mîncăm pîine și sare pe inima goală.

De cine ne temem ? Pe pămîntul cu ringuri
am rămas numai noi, învițătorii uriași,
noi am mai rămas, fericiți și singuri.

De n-ar fi insomnia prea lungului marș.

SOCRATE PLÎNS DE DISCIPOLI

Jurații au decis. Sînt gata toate,
iau foc pe dealuri turmele cărunte,
cînd sus în cer și-alături în cetate,
doi zei contrari îl iartă pe Socrate,
otrava-n mers să le-o binecuvînte.

Plingem de-atunci, pe liră și pe turlă,
pe gura arsă, pe-nnoptatul flaut,
și amintirea lui Socrate urlă :
intr-un zeu cred, pe celălalt îl caut.

Și pentru asta am venit și noi
discipoli ai cenușii lui, *din vreme.*
să paștem arborii uscați și goi,
să paștem iarba veche de pe steme.

El a știut că lumea stă-n doi zei,
unul alături, celălalt aiurea,
nervura lui elibera pădurea,
dar o elibera, întâi de ei.

Zeule mare, de deasupra mea,
din dreapta mea, din temelia mea,
eu cred în tine, ai o mină grea.
dar e și celălalt pe undeva.

Zeule de departe, către care
oceanele omoară univers,
caut în tine cumpăna cea mare,
să-mi dau pe față necălcatul mers.

O, zei, eu știu orgoliul vostru ce-i,
cînt ca un pelerin *memento mori.*
se face galben orizontul mării,
nu măcinați în pașii voștri grei
mantia-n vînt a lui Socrate, zei.

El crede-n unul, celălalt există,
justiția e surdă și e tristă.
Cine să apere-acest dublu rol,
cine să-ncalece pe caii treji ?
Ah, ochiul lui se coace mort și gol,
spre care lumea tinde ca un vrej.

Doi zei decid, jurații nu există,
justiția e surdă și e tristă,
doi zei își iau din toiul firii partea,
din două cupe-și **bea Socrate moartea,**
doi zei, pământul suflă în doi zei,
Socrate e o milă între ei.

Iar noi, discipolii, noi cei ce-ăm fost
acolo unde-au rîs acestea toate,
noi care-am insultat cîntarul prost,
noi, vii, la omorîrea lui Socrate,
întregi la împărțirea lui Socrate,
ne mai tîrim și-acum pe tălpi, pe coate,
să bem noroi din urma lui Socrate.

Plîngem de-atunci pe instrumente oarbe,
pe gardurile-a mii și mii de harpe,
pe geamandura vreunei viori,
pe raiul toxic al vreunui flaut,
și tot mai auzim din ierbi, din nori,
disprețul lui — către omorîtori —
într-un zeu cred, pe celălalt îl caut.

DICTÎNDU-ȘI TESTAMENTUL SOCRATE

De-a lungul și de-a latul acestui dulce chin
noi ridicăm palate și turnuri din venin.

Canalele de scurgeri sînt pentru ce-i curat,
în corzile pleoapei ochii murdari se zbat.

Cînd nu greșești, dreptatea pe loc pare suspectă,
cînd ești cu ei, tot dînșii te cred din altă sectă.

Prin tribunale sumbre, cu morți judecători
sînt condamnați aceia care mai au candori.

Capriciul inversării domnește peste tot,
dentiștii, din greșeală, dinții cei buni ți-i scot.

Ca nu cumva să șadă ceva ce este demn,
din molie se face zeiță peste lemn.

IOV ERA PLIN DE GURI

Blestem a fost : să aibă pecingine de guri,
deschise-n toate, ale cărnii, trîmbe
scîrboase guri, cleioase, ca parapete strîmbe,
cu care strigi, invoci, stropești, înjuri.

Și dinți din ele, umbre și călduri.
guri clipocind ca bălțile când plumb e
deasupra copt și din atâtea lupte
doi ochi rămîn în piatra frunții puri.

Un vavilon de răni cînd porți pe carne
ce dulce-i taina care ar vrea să te răstoarne,
știind că înăuntru (cînd duhul vorbe cere,
și fiecare rană cunoaște altă limbă)
un idol e, de abur, ce pururi nu se schimbă,

și o intraductibilă tăcere.

CONVALESCENȚA PROPRIU-ZISA *

Și învățat cu rănile cum sînt
și fiert în omogena ta pedeapsă,
cu broaște reci cîntînd în cheagul meu,
avînd cuiabar corcit cu șerpi, pe coapsă,
cu ochiul drept vărsat în ochiul stîng,
precum și stîngul e vărsat în dreptul,
cu saci de vid stîrniți peste pomeți,
de corbii vineți sărutat cu pieptul,
intrat în regnul celor fără reguli
sustras pămîntului și simplei morți,
coajă de om și cort de suferință,
eu, Iov, ultima veghe a recii tale bolți ;

fiind acuma părăsit de tine,
de ce-mi dai cicatricea în loc de rană, Doamne,
de ce mă lași pământului vulgăr
la moartea lui comună de ou, să mă condamne ?

Eram excepție, eram dumnezeiesc,
îți încercai în mine modul puterii tale,
tu mă răneai și rana tot tu o conduceai
pînă în punctul toxic al limitei fatale,

și te preocupam și eram Iov,
șovăitor în silnica dovadă,
eram alesul speței, gura ta mă vorbea
sub ochiul tău deschis ca să mă vadă.

Și mă lăsam în paza ta deplin,
ce cinste pentru mine să-mi fii chiar tu călău,
victimă bucuroasă, te strig de mii de ani
motan cețos al lumii, iar eu — șoarecul tău.

De ce-mi dai iarăși drumul printre neputincioși,
cad în capcana veche a lumii mele strimte,
convalescent al unei idei dumnezeiești,
ce nu mai poate-atinge rana pe care-o simte.

Mă plictisesc pe scoarța pământului mărunț,
rod carne de gazelă, beau apă de fîntînă,
dorm, Doamne, fără geamăt, vorbesc fără cuvînt,
nimic nu mai amuză ființa mea bătrînă.

înnnebunesc de dorul durerii ce-mi dădeai,
orb lucrător fusesem la rana mea divină,
acum strănut și cucăi, mă plictisesc și susur,
pe cicatrice muște, țințari, încep să vină.

De ce mă lași voinței pământului—pigmeu
cînd m-ai atins cu biciul unei dureri celeste ?
Ți-ntorc convalescența și liniștea, dă-mi rana
spinarea mea deschisă dorinței tale este.

Neglorioasă moarte m-așteaptă dacă-mi lași
în văile terestre cicatrizata coapsă :
sau este suferința de a mă plictisi
în acest veac ambiguu ultima ta pedeapsă ?

RUGĂCIUNEA LUI IOV

Și, Doamne, să nu spun de două ori,
Dă ordin ca jurații să condamne,
Și oamenii să pedepsească, Doamne,
Pe servitorii răi și trădători.

Ei mint prea mult și tu departe ești,
Te-au dus departe de iubirea noastră,
Minciuna lor păzește-a ta fereastră
De frigul suferinței omenești.

Și, Doamne, ipocriții mint mereu,
S-au învățat cu cea mai albă pîine,
Fură și mint în duh de porc de cîine,
Să-l lege cu minciuni pe Dumnezeu.

Să nu ajungi, prin ei, să îi pari lumii
Întruchiparea însăși a minciunii.

INSCENAREA NAȘTERII

Și spumegă o voce pe capetele noastre
ca marea peste propriile stînci,
în desperate cete de univers conspiră
un embrion de soare tîrîndu-se pe brînci.

Periferii cu ieslea bombată-n așteptare
cu animale blînde, uitîndu-se în sus,
cu mulți părinți numindu-și fecioarele Maria
așteaptă să se nască gălăgios Isus.

Așteaptă să coboare scîncind pe-un pai al firii
și în întîmpinare deseori
cruci i se-ntind, oră de oră-n lume,
și paznici pentru el, și trădători.

Sînt inscenate toate — și vitele așteaptă
și-n lemnul ieslei sfinte carii tac,
nerăbdător un vierme din măr se uită-n lume
și vede cruci, trădare, vite, veac.

Și Iuda chiar încuviințează cina
cînd toți se-adună spre cinstirea Lui,
cînd plictisindu-se, pictează, cîntă,
conspiră, deconspiră, fac statui.

E gata cina cea de taină, gata
Golgota, amănunt de amănunt,
și cuie noi și lemnul crucii dulce
miroase-a brad cețos și-a nuc cărunt.

Coșoară, îngîmăm. Hai, vino, spunem,
mîna de lucru ți-am jertfit prudent,
pentru primirea ce ți se cuvine
fii tu ciudatul nostru iubit eveniment.

Cuvinte unul lîngă altul punem,
testele noastre fierb un singur gînd —
Hristos a înviat din morți
cu moartea pre moarte călcînd.

Sînt gata cruci și foruri, trădări, vinzări și falsuri,
se schimbă păzitorii pe marii bîlovani,
sfîrșite generații predau și cruci și cuie
și numai El lipsește de două mii de ani.

DE DRAGOSTE

Acest cadavru este fostul Noe,
Care-a salvat idei, orgolii, specii,
Pe Noe jur acum, pentru toți vecii,
Că pentru a iubi eu nu cer voie

Ci nu mă umili, amară lume,
Nu-mi cerceta conștiința și cearceaful,
Că te blestem să se aleagă praful
De tine, de-al tău drum și de-al tău nume

Iată-l pe Noe, podidit de viermii
Pe care i-a salvat, salvînd și lumea,
Tu, lume, ce-ai gustat deșertăciunea,
De ce mă dai cu capul de toți țării ?

Nu simți că, dacă pier, te las săracă,
Doar poruncind cuvintelor să tacă ?

ELIBERAȚI-MA DE SÎNGE ȘI DE CARNE

Luați și mîncăți, hăpăiți mereu,
vă e atît de foame, acum aveți ce face, ~
mîncăți un rînd de pîine căci alta se va coace.
Această pîine este trupul întreg al meu.

Luați și beți din vinul ce osul viu mi-l strînge,
umpleți enorme oale și aruncați pe gît,
fiți veseli și beți sînge de fiu posomorît.
Vinul acesta roșu mi-a fost o clipă sînge.

Observ pe voi o spaimă, mîncăți și beți în silă,
altfel se hotărîse să fim și să cinstim.
Sau vi se pare totul mascarea unui chin ?
Uitați că sînt pe masă a domnului prăsilă ?

Doar pofta voastră poate în cer să mă răstoarne,
eliberăți-mi duhul — de sînge și de carne.

ADUCEȚI-L PE IUDA

Vai, nu putem începe cina de taină căci
lipsește Iuda care-i înspăimîntat și doarme,
el va trăda un sînge, va vinde-o tîmpă carne
treziți-l cu mari surle și cu mieroase voci.

Văd oarecare frică pe fețe și pe mîini
vă tremură genunchii și coatele în haină ;
trădați, nu aflați nimeni căci cina e de taină
și-n curte, pentru oase, vociferează cîini.

Lipsește iarăși Iuda. A izbucnit în plîns.
Aduceți-l la mine și puneți-l să cînte
văd dîre de sudoare pe palida lui frunte...
Iată-l că vine, somnul de voi i-a fost pătruns.

Bine-ai venit, bătrîne ! Fă-te comod ! E lună !
Putem începe cina de taină. Poftă bună !

PEȘTE ȘI UNDIȚĂ

Eu vin de atît de sus,
vin de cel mai sus aici,
la aceste mese mici,
sînt o undiță, Isus.

Tu vii de atît de jos,
vii de cel mai jos aici,
la aceste mese mici,
Iuda, peștele focos.

O, și dacă nu știi cum,
aș fi liber o secundă,
tot acelorași de-acum,
li te-aș duce să te vîndă.

Vinde-mă și va fi bine,
tu crezi cel mai mult în mine.

POFTA

Prin mine, El cuvinte și legi din nou pronunță
pe piepturile voastre agață moi relicve,
așază jos pe turnuri, pe turlle și pe tigve,
în uterele lumii, stătuta lui sămînță.

Erecție divină — ce beți și ce mâncați —
și totul se cuvine să fie și să nască,
iar cina cea de taină cortină e și mască...
Sîntem întinși în patul unui absurd nesaț.

Ce va urma ? E totul posibil, eu văd monștri,
prin piei or să vă iasă copiii poștei Lui
corăbii și incesturi, nori, peșteri și statui
căci pat va fi și crucea ce-o văd în ochii voștri.

O, cină, cum te-năbuși și în abis transpări
cînd eu sînt numai semnul acestei poște mari.

NOAPTE MAXIMA

Se va ivi o lume cu un călcîi mai putred
și c-un călcîi mai vesel, și îi veți fi părinți,
ah, răzuiți-mi trupul pe morții voștri dinți
a căror duminică n-o simt și-n care nu cred.

Beți comeseni, aripile îmi cad ;
privind fețele voastre, ce drum vă pot promite ?
Văd ugerile unei femele părăsite
unde viței, din stimă, mai vin să sugă iad.

Mîncăți și beți, e tot ce vă pot cere,
nici adorație și nici păcat,
e peste voi tot ce s-a întîmplat
mai puțin patimi și mai mult putere.

Pe felinare noaptea se-nversunează maximă,
milogi și musafiri, hai, dumicați-mă.

BISERICA DE FRIG

Biserica aceea ce nu ne-a cununat
și vina noastră, groasa noastră vină
și două luminări, pedepse gemene,
și frigul din biserica străină.

Afară ninge pentru prima oară
femeia de serviciu așază lemne-n tuci
dă foc cu gaz, afumă veghea noastră
ah, ațipește luciul stors pe bătrîne cruci.

Ce tot spuneai ? De-un tată și de un tată vitreg
de-o zi de vineri și câte și mai câte
mai ții minte altarul, când cel mai mare frig
duhnea din el spre strănele posomorîte ?

Biserică să fie sufletul meu de vulpe
nu roșcovan ospățul unor nerozi neclerici
ah, e prea cald în tine, carnea mea,
închină-te acestui frig din micile biserici.

E undeva lângă o gară, sau lângă un gang,
sau lângă o fântână, sau lângă două cimitire,
sau lângă patru ploi, sau lângă mușuroiul de furnici
e undeva biserica de deznădăjduire.

Mergem în brînci prin ea, mergem cu capetele aplecate,
de ce ne mai hrănești și ne mai culci
cînd noi bătrîni aproape, biserica aceasta o cunoaștem ?
Rușine, dumnezeule de bîlci.

Eu știu ce ești, mică biserică de frig
în tot destinul de saciz al meu
în toată putrefacerea facerii mele
singură tu miroși a Dumnezeu.

Căci tu ești bolboroșul de piatră și de lemn
al sfîntului și-al liberului duh
ne dovedești că el s-a înecat cînd a ajuns
cu capul în acest inform văzduh.

Biserica aceea pe care-a nins și stîlpii
de cărămidă roșie și foc de luminări nesigur,
și noi, adică nimeni, și ei, adică nimeni.
Și Dumnezeu, adică însuși frigul.

CINA CEA DE TAINA

Muri bătrînul ca un nod de piedici,
cîndva putu durerea să-l răstoarne ;
era făcut dintr-o păroasă carne
și îi ura și-i tachina pe medici.

Și fiul mare, ce rămase-n locu-i,
fraților lui cu vîrstă mai subțire

le dete cuvenita moștenire,
pe tată-l îngropă-n mai multe locuri.

Dar cînd reînhumarea lui fu gata,
cel mare curăță rizînd lopata :
*„De ce, copii, l-ați ponegрит pe tata ?
Că l-ați trădat și jefuit sînt martor,
Tata e viu, deasupra noastră, iată-l !”*
Și-ntr-adevăr, pe-un tron blindat, sta Tatăl.

SHAKESPEARE

*Spiritului său, care — ca un
război — a vegheat atîtea morți.*

Cu mîinile la ochi — care sînt zece —
și care văd și nu mai pot să plîngă,
ai lumii încă și ființă încă,
poetul pe pămînt în fugă trece.

Privirile mereu și le reprimă
— că buzele, ce-ar spune, tot nu poate —
dar află adevărul despre toate
și urlă văzînd crimă după crimă.

De vreți să nu mai vadă, să nu spună,
la poarta mumii puneți să aștepte
jandarmii voștri cu ochire bună ;
distrugeți frăgezimea primei trepte.
Altfel — urlînd mărturisirea-i rece —
poetul prin ținutul crimei trece.

GULLIVER

Piticii mei, țepoșii mei pitici,
Un naufragiu m-a zvîrlit aici.

Ce regi mărunți aveți, mărunți cumpliti
Ei degete la noi s-ar fi numit.
Și aurul coroanei lor, confuz,
Nici pentr-o verighetă nu-i de-ajuns.

Un trup normal de om din lumea mea
Conține cinci regate și ceva.

Piticii mei, nervoși și amuzanți,
Ușor vă e să vă numiți amănți.
Pe unde vă aflați acum ?
Sinteți sau barba mea, sau acest fum.
Sau v-am ținut sub epoleți de-argint,
Sau v-am strivit cu genele dormind.
Mi-e foarte greu să mă descurc aici,
Cu orice pas revolt furnici.

Și aș pleca, însă mă tem grozav
Să nu-mi rămînă-n haine, printre praf,
Un teritoriu de pitici nebuni,
Fecunzi sub steaua noii mele lumi.

Piticii mei, ce mare avantaj
Aveți că sînt uriaș,
Că-n suburbii de corp năîng, lumesc,
Unde cu lene, stări se întîlesc.
Mai uit alcătuirea voastră-n grup,
Și nu-mi întorc rigidul cap de lup.

GIORDANO BRUNO FUGIND DIN RUG ÎN RUG

Dacă Giordano Bruno ar fi fugit de pe rugul dogmei
ar fi urmat o serie de dificultăți.

Întîi, el ar fi trebuit să spună cine e
doi,
trei;
patru,
cinci, el trebuia să spună de ce e liber
șase, el trebuia să spună de pe ce rug vine
șapte, el trebuia să spună ce dovezi are (și de ce n-are)
opt, el trebuia să spună ce martori are
și de ce au murit,
de ce nu vorbesc morții și de ce nu-i place rugul,
după care el trebuia să spună ce urmărește,
să recunoască onest cine e,
să nu țipe cînd i se scot unghiile
ca să-și aducă aminte cine e,
și, abia după aceea, abia după aceea,
el ar fi putut să decidă, în deplină libertate,
pe ce rug anume dorește să fie ars.

GRĂDINARUL MÜNCHHAUSEN

Este grădinarul Münchhausen și minte
el de la lumină pîn'la carapace,
el de la conștiință pîn' la adormire
spune că se poate, că se poate face.

Dar acum în clipa, cînd e foarte singur,
și cînd îi e jale și cînd i-e rușine,

îngenunche-n fața barbarilor lumii
și în fața ciumei florilor ce vine.

Și spune cu gura și cu toată tidva,
cît mai este ziuă și mai este pace :
nu se poate merge, nu se poate zice,
floarea nu-nflorește, nu se poate face.

Și-aude microbii de viu imposibil
cum îi umplu gura ca să nu se afle,
și poartă pe față lumea refuzată
și-ntre buze cheia intrării-n garoafe.

RECENTUL GALILEU

Toți tac, e-o-nțelegere pesemne,
Miroase în oraș a plumb și-a seu,
Căruțe sîngerii duc zilnic lemne
La rugul unuia, G. Galileu.

Noi sîntem cei mai triști din tăietorii
De lemne pentru rug din acest veac.
Noi sîntem cărbunarii provizorii,
Recentul Galilei e prea sărac.

PLICTISEALA CU NUMELE BEETHOVEN

Domnule Beethoven, geniul dumitale este zadarnic,
rezistăm ascultându-te oricît te-ai zbate,
mai repede ne omoară fumul de țigară
mai adînc ne lovesc zgomotele dezacordate.

Nu ai nici un rost. Singurul mort
al muzicii dumitale ești dumneata ;
nimeni nu înțelege ce dorești, ce tot vrei
pari a cere ceva și pari a refuza.

Zadarnic gem viorile, nici ele nu se consumă,
zadarnic te cîntă vîntul valah,
toate cele ce-ți sînt închinat e o oră
mîine-l slujesc pe Bach.

Și poimîine din nou la dumneata, de Serviciu
este vioara ics, e violoncelul igrec, este pianul zet,
cutare și cutare, Eroica sau Brandenburgicele,
domnule Beethoven, absurd profet.

Se moare de infarct, se moare de guturai,
se moare de mașină, se moare de nebunii,
se moare de astm, se moare de tuberculoză,
de Beethoven nu se poate muri.

Și te desfășori în zadar, prin casele noastre,
prin mincinoase mîini de dirijor

prîi aerul ticsit de boli incomparabile
de care servitorii dumitale mor.

De la una la alta în pauza dintre
un fum de țigară și-o epilepsie totală,
cîntăm împreună vreun Bach sau vreun Beethoven
în această viață de plictiseală.

Da, domnule Beethoven, ești zadarnic,
nici o umbră de respect nu i se cuvine
muzicii dumitale care nu a omorît
nici un cîine, nici un om, nici un roi de albine.

Nu ne pasă de dîmneata, ne plictisim minut de minut,
fiecare sau toți simultan.
Cine urmează ? Vrem altceva ! Un criminal
adevărat să meargă la pian !

KARENINA

Și iată trenul trece, și ultimul vagon
își leapădă pe orizont lumina,
și în noroiul lumii, putred și monoton,
se recompune blîndă, cît mieii, Karenina.

Ana, îi strig, pierduta noastră doamnă,
cum e posibil să revii astfel ?
Ce faci acum un compromis înseamnă,
o pată de uraniu, urîă, pe inel.

Mai trece-un tren privește-l Karenina
și cazi încet, ca-n naștere, sub drumul lui !
Dar iată că își leapădă lumina
trenul acesta, ca și cel dintîi.

și ea tot mai înaltă se alege
din propriul ei dezastru, pe cînd vin
întruna trenuri, într-o vale rece,
în care sună rîurile de destîn.

O, lasă-ne, nerepetată Ană,
această șansă unică — murind,
ești singura femeie care ne recheamă
cu ceasul ultim și rigid.

Pe celelalte niciodată și în nici un fel
nu ni le amintim în ultima lor formă,
le știm de dinainte de inel,
voalul nunții le e mîzgă de cenuși, enormă.

Tu nu mai trebuie să te întorci aici,
mormînt dintîi și ultimă mireasă,
Nu vezi ce trenuri vin, roți mari și mici
un loc anume, de pe șine, îl apasă.

Trenuri, mereu, dintr-un impuls universal,
revin și te strivesc ; nevinovat e fiecare,
greoiul tren, de început de veac,
caricatura unui cal,
expresul prim, abstracta lui determinare.

Binecuvîntă noaptea și lumina,
și aerul în care fantoma ta a coborît,
binecuvîntă, sfîntă Ana Karenina,
bărbații-acestui secol mohorît.

Rămîi sub roțile necunoscute,
și nu te mai întoarce de-a pururi înapoi,
sub toate trenurile lumii du-te,
singură tu ne poți salva pe noi.

CENUȘA ȘI MELCI

Și tocmai cînd părea că va fi bine,
cînd aerul se-apropia,
prietene, necunoscutule, copile,
un foc pentru întîmpinarea ta.

Și era flacăra incinerării tale
bronzată de-un răzbunător mister,
prietene, necunoscutule, copile,
care-ai căzut arzînd din cer.

Ce căutai acolo, cînd toți ai tăi erau
jos, pe pămînt, ca melci enormi pe plăji ?
Tu pentru ei ai ars ? Grotescă ironie !
Ei vin la rugul tău gelatinoși.

Tu l-ai văzut pe Dumnezeu de-aproape,
tu îngerii i-ai sărutat pe chip,
ei în amoruri și-n indiferență
cloceau peste puhavul planetar nisip.

Ei te și disputau și-ți luau amprenta
și-n cer te întorceau printre bastarzi
în parlamente leșinau, cu legi absurde,
cînd tu, copile, începeai să arzi.

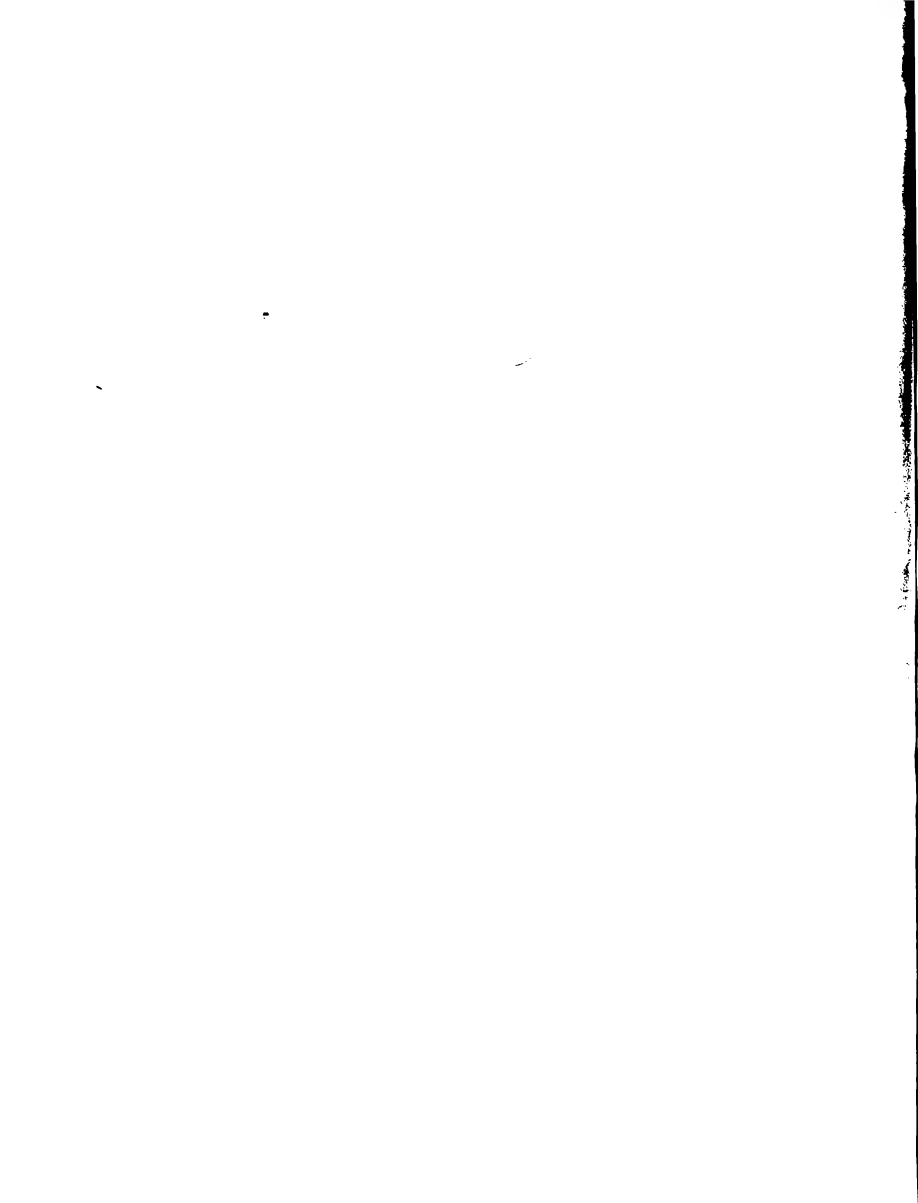
Măria Voastră și Cenușa Voastră,
domnule zburător, bărbatul frumos,
probabil că te-ai sinucis de silă,
văzînd a doua oară ce mîzgăleală-i jos.

Distracții noi se leagă de comedia ta,
ce-ai căutat acolo, copil fragil de fontă ?
Cînd gelozia lumii la nava ta suia
și tu erai în ceruri înția cruce blondă.

O mină de cenușă într-un costum intact,
e Dumnezeu eroarea eternă-a lumii noastre,
și tu cobori idee și ai plecat bărbat
te-ngroapă melcii trîndavi și scoicile albastre.

Tu, sfînt al vremii noastre, Yorick sacrificat,
capul tău enigmatic căzu pe valea mută,
dîn mîna unui Hamlet neputincios să țină
cumpăna întrebării în palma lui vîndută.

**MANIFESTE PENTRU SĂNĂTATEA
PĂMÎNTULUI**

PORTRET DE PLANETĂ

Miroase-a sînge vîntul cînd adie,
Pămîntu-i plin de sînge și-i tăcut.
Furtuna clopotele și-a bătut,
În patrii delirînd de sărăcie.

Cum să rămîi, poete, sudo-mut,
Cînd răstignită-i lira ta mlădie,
Între muțenie și tragedie,
Și vezi tiranii hibernînd pe cînt ?

Ci nu lăsa conștiințele să doarmă,
Și nu te vinde marilor tirani,
Nici pentru libertăți, nici pentru bani.
Nici pentru popota de la cazarmă,
Contemporan al miilor de ani
Cu inima ca un trăgaci de armă !

PLAJĂ PE CONTINENTUL SCUFUNDAT

Cînd aburi ies din continentul mort
Și malurile cad fără nădejde,
Profetul surdo-mut ne mai citește
Ursita ca de bilci și ca de port.

Nu mai trăiește nimeni omenește,
O lună-n cer ca un celest avort,
Atacuri sînt, de bănci, de țări, de cord
Și triști amanți cu mîini de aspru clește

Și se aude între sud și nord
Alarma secetei pe-un solz de pește
Și-un fin uscat și îndîrjit cum crește
Prin epoleții hainei ce o port.

Acest pămînt să îl mai spele poate
Sudoarea obositelor armate

ECONOMII

Axa planetei are spondiloză,
Pămîntul însuși suferă de șale,
Cu toți nedemnii suprafeței sale,
Cu singe dat într-o mărunță doză.

Ștatui au ruginit sub starea ploii,
În soclurile lor ca-n cuști stau cîinii,
Iar tirania fricii și a pîinii
Păstrează mai ales în cărți eroii.

Cunosc o mare vogă papagalii,
Țin loc de vulturi și de rîndunele,
Lichelele nu se mai vor lichele,
Vor să se schimbe, se doresc canalii.

În criza de materii mondiale,
Ar fi o șansă omul fără șale.

PAZNICII CORUPTI

În ochii paznicilor e ninsoare,
Cînd sînt duioshi din ochi le curge gheață,
Veselă moarte și sărmană viață,
Pe lacăte rugina dă în floare.

Din teacă sabia dreptății sare,
Cu inutilă veghe îndrăzneată.
Ninsoarea-n paznici la seral învață
Scîncind nonlibertatea viitoare.

Ci voi pe paznicii corupți păziți-i,
Că ei sînt cea mai grea dintre primejdii,
Perversii paznici, sumbrii, nefireștii,
Paznici mai vinovați decît păziții.

Din ochi le cade — cînd se-nduioșează —
În loc de lacrimi, grindina de pază.

DOR

Mi-e dor acum de cei ce mor,
De cei ce ne-au crescut și astăzi mor,
Mi-e dor de toată disperarea lor,
Mi-e dor de tot ce știu și nu mai vor
Și nu mai pot să spună și mi-e dor
De cei care închid, pleacă și mor.
Nu, lumea nu-i numai un cimitir.
Voi, veselilor, voi, tomnatec mir,
De cînd nu v-ați mai dus în cimitir ?
Vedeți că între timp au mai murit
Un sfert din cei care v-au zămislit.
Vedeți că-n sala de-așteptare-a lumii
Cei ce așteaptă jumătate-s morți,
Vedeți că dolii mari lucesc pe porți,
Vedeți că a murit și muma mumii.

Nu, lumea nu-i numai un cimitir,
Dar lumea este și un cimitir,
Un cimitir pe care crește știr,
În care cad uscatele iubiri,
Cum cade cel ce vine-n cimitir,
Ființe mai ales, foste iubiri.
Acum mi-e dor de toți acei ce mor,
Pricepeți că au terminat de spus,
Că nu vor mai fi niciodată sus,
Că stă pămîntul pe tăcerea lor ?
Noi, neamuri secerate la nevreme,
Sîntem un sfert deasupra, pe pămînt,
Și restul sîntem — iată — sub pămînt.
Noi, neamuri peste care moartea geme,
Parcă mi-e teamă să vorbesc concret,
Deși eu despre cineva anume
Vorbesc atuncea cînd vorbesc încet.

O, despre cea mai bună dintre muncă
Și iarăși tac și nu mai pot să spun
Decît că e îngrozitor,
Că ritmul lumii noastre e nebun
Și că mi-e dor de-accia care mor,
De toată neputința vieții lor
Și că mi-e dor de tot ce-i dedesubt,
În beciul tulbure de sub pămînt.
Acolo unde viețile s-au rupt
Și numai amintiri absurde sînt,
Că eu, cu tot acest suflet al meu,
Eu care-aud întreg vacarmul lumii,
Dintr-un decembrie-al lui Dumnezeu,
(Numai al Lui și nicidecum al meu),
Calc în picioare chipul mort al mumi.

SA LEGUMIM LUMINA

Din tot ce se întîmplă și pleacă și se uită,
din tot ce se revoltă și iese din consemn,
noi am deprins îndemnul înțelepciunii iarăși
— să legumim lumina ! — este acest îndemn.

De-a pururea făcut e ceva în mare parte
din ea ; se cresc armate avînd și ele rol,
din rațiuni ce scapă privirilor comune
avem dintr-o lumină penumbră și nămol.

Să știți că ea n-ajunge la toți, vedeți cum faceți,
organizați predați-o, poftiți și o castrați,
— să legumim lumina ! — întruna se murmură
și legumim lumina noi, fii întunecați.

CIUDAT DESTIN

Ciudat destin : mulți molfăie, eu laud.
Ciudat destin : eu cred cînd alții speră.
Ciudat destin : să prinzi această eră
Cînd îndrăzneț înseamnă și precaut.

Ciudat destin : ei au găsit, eu caut,
Cu lacrimi spăl` bolnava lumii sferă.
Ciudat destin : orgoliu și zaveră,
Că lemn de gard ajunsse bietul flaut.

Ciudat destin : am fost făcuți din paie
Și din pămînt nears, din mîzgă moale,
De suportăm comozi pe-această cale,
Povara care parcă ne-nconvoaie.

Ciudat destin ! Dar dacă prin surpriză,
Nici nașterea nu ne-ar fi fost permisă ?

GREUTATE

Ceva apasă. Iată invalizii,
O coasă taie-ntruna tot ce poate,
Femeile au mîinile umflate,
Și-n unghiile putrede — acizii.

Ceva apasă. Mîsii și demisii,
Acest balanș. a da mereu din coate,
Vioi, voios dar fără demnitate,
Pămîntule, primește-ți schizoizii.

Ceva apasă, unii simt în șale,
Alții-n biografii, mereu arzînde.
Ceva apasă, e ceva prea moale,
De-atîția schizoizi și-atîta jale,
Preaplinele pămîntului spitale
În scoarța lumii or să se scufunde.

ACCENTE DE TOAMNA

Ca o comoție întîiul sunet,
Ce frunzele din pomi pe lume varsă,
Și lumea într-o rîină stă, întoarsă,
Lîngă trăgaciul fără de răsunet.

Pămîntul e podit cu frunză arsă,
Pornesc și clopotele-n văi, la tunet,
Și printr-un filtru de lumină umed,
Se vede soarele, sterp cuib de barză.

Nu mai sînt oameni simpli, toți sînt **docți**
Corect vorbesc, însă gîndesc peltic,
De multe ce cunosc, nu știu nimic,
Vuieste-n lume blîndul echinoț.

Că mă și mir : de ce n-a fost să fie
Gutuia — coaptă în trezorerie ?

SUB BĂRBIA CONTEMPORANULUI TĂU

Sub bărbia contemporanului tău
Care are din ce în ce mai puțin timp liber
Simte-te bine și fericit.

Ca o vioară aruncată-n iarbă
De un practicant fără caracter,
Ca o vioară
Pe care vaca monumentală
O va paște deodată cu iarba
Rumegînd încă multă vreme
După sfărîmarea viorii,

Ceea ce ea
Ar fi putut să însemne
Înainte de a fi aruncată
În iarba monumentală.

Și bucură-te că nu găsești
Această bărbie, ocupată
De un ștreang.

RAZBOI ȘI PACE

Tiranule sfîrșit, eu vin la tine
Să ne cunoaștem precum se cuvine,
Un mare om de rău și-un om de bine,
Un cap de tigru mort stîrnind albine.

Tiranule pierdut, deșertăciunea
Pe amîndoi cu-același glas ne cheamă
Din crimă-n crimă și din mamă-n mamă,
Dar omule, ce-ai avut tu cu lumea ?

Tu nu știai ce greu un om se face,
Cîtă durere mamele-și reprimă,
Să-i dea copilului suflarea primă,
Zeu mustăcios, mereu război și pace ?

De ce te-ai arătat cumplit încoace,
Cuvîntul mamă pronunțîndu-l crimă ?

GRI

Din negrul morții pînă-n albul nunții,
Sărmana noastră viață dezveli,
La infinit nuanțele de gri,
Purtate pururea de noi, înfrînții.

Unu-i cuvîntul, multe sînt pronunții
„A ști“ la viitor e „a muri“
Prezentul la „tîrzii“ e „timpurii“
Și iată în căderea zilei, munții.

Întîmpinăm cu piepturile goale
Maldărul lor de gri fără sfîrșit,
Și moartea pune puterile sale
Pe drumul dintre pîine și cuțit.

Pînă sub cer să-și afle dreapta cale
Toate culorile s-au înnegrit.

CENUȘA

Copil din sămînța sfîrșitului de cenușă,
copil din acest ciclu de cenușă,
copil din mine însumi, ca piatra din rîu, de cenușă,
trezește-te și spune tu, copil-cenușă,
peste molima chioară a veacului, peste cenușă.

Sămînța sfîrșitului, sămînța cu solzi a sfîrșitului,
unu și cu unu nu mai vor să facă doi,
urlet să fii, goană de ochi cu șenile să fii,
peste unu și cu unu care nu mai fac doi.

Sămînța sfîrșitului, grape trec peste țestele noastre,
ni se explică de ce, ni se spune cum,
dar, domnilor, unu și cu unu nu vor mai face doi,
dar, domnilor, unu și cu unu nu mai au cum.

Și pentru că știu că vei intra și tu, copilul meu,
în acest ciclu de cenușă, în acest sfîrșit hohotitor,
dătător de semințe, sub zodia pămîntească
îmi vine să spun : uite sămînța sfîrșitului,
învîingă cenușa, molima chioară trăiască,

și să te chem, să ne așezăm, copil de cenușă, în mijlocul
lumii,
acolo unde din sămînța sfîrșitului ai fost născut,
și să-ți spun, plîngînd, și să-ți spun, bătrîn :
iartă-mă, iartă-mă că te-ai născut.

CULPE ÎN PENINSULE

Ca o epilepsie toamna, deci,
Ca un accent peste căderea Romii,
De se cutremură rănit toți pomii,
Și veacul uită că e douăzeci.

Un felinar de purpură s-a stins,
Un felinar de doliu izbucnește,
Noi mai cîntăm ceva despre nădejde,
Sticleții ne aleargă pe cuprins.

Întreaga lume este așteptare,
Tot omul viu se crede vinovat,
Unuia-i place ce pe altu-l doare.
Munții în capete nu se mai bat.

Din fiecare mort crește o floare.
Epilepsia nu s-a terminat.

BOALA BOLNAVĂ

De-atîtea boli și de-atîta otravă
singurul noroc
e boala bolnavă.

Să îmbolnăvim bolile cu altă boală,
să adîncim moartea cu încă o boală.

Miroase-a dezinfectant și a lavă,
vine boala bolnavă.

ACEIAȘI

O mână obosită ne deschide
În fiecare zi prea greaua poartă,
Pe-aceiași robi, aceeași mână-i poartă.
La lucrul unor alte piramide.

Pământul e compus din două blide,
A căror față de ocean e spartă,
Pentru un timp păgînii încă iartă
Sfințenia femeilor gravide.

Doamne, de ce-ai pus totul într-o viață,
Suiș, cădere, glorie, uitare,
Vulcanii țin calotele polare.

Cînd alții poate alte drumuri ceară-și
Noi, Doamne, te rugăm cu milă mare
Tristețea lumii dă-ne-o nouă iarăși.

TÎRG DE SCLAVI

Hai, vino lume, vino să vezi,
vino să cumperi, vino să vinzi
titluri, povești și bătrîni suferinzi
aur, biciuști, biciclete, cirezi.

Și, mai ales, vino lume cu sîng.
privind cu milă copii suavi,

haideti cu toti la comerțul de sclavi
și onorați al copiilor tîrg.

Aici sînt mame ce vînd copii,
~~mame~~ deștepte cu minile reci,
~~care~~ în cinicul veac douăzeci
se pricopsesc, nu s-ar mai pricopsi,
negustorînd pînă-n veacul de veci,
ca-ntr-un obor pentru vite, copii.

IARNA LA LUVRU

Atîta corupție și în această ninsoare
în ~~care~~ virfurile munților se simt ~~excellent~~,
iar cîmpiile se umplu de mocirlă.
Astăzi privim ninsoarea ca pe un aliment.

Sîntem de mult aicea, nu ne mai place aerul,
mirosu-n nări ne șade, chelălăind bătrîn,
pe lumea noastră, pe cetatea cu picturi celebre
și pe noi toți ninge ca pe-un plămîn.

De atîta-nstrăinare și mimicnie,
în care trebuie să minți și să urăști,
nu mai există, iată, natură-n tot muzeul,
ci toate sînt o vegetație de măști.

Nu, nu se-aude bradul scîrțîind pe pantă,
nu tună morii peste munți giganți,

ci se sucește-n somn un condamnat
și mișcă pe podea mărețul lanț.

Și iarăși ni se pare că nici nu se fac pîrtii,
ci sînt căutați oameni care-au murit nedrept,
ninsoarea nu-i ninsoare, nu poate fi ninsoare,
ci alba provocare a bolilor de piept.

Încă o nedreptate, biet secol ipohondru,
ciudat altui de febră pe colivii și cuști,
eu văd ochiul femeii iubite, lîngă mine,
și mă feresc de parcă văd gura unei puști.

Atîta corupție și promiscuitate ;
coșmar de lumi nedrepte pare-a se împlini,
Venus din Milo ține atentă o cetate,
iar brațele ei fură prin casele pustii.

RUGA POETILOR DE PRETUTINDENI

Doamne, ai grijă de porumbul nostru,
Și griul apără-l cum știi mai bine,
Că dacă magazinele ni-s pline,
În bine ni se-ntemeiază rostul.

Porumbul scapă lumea de osîndă,
Din cîmp, din greaua noastră arătură,
Ori crește griu, ori va ieși cenzură,
Cînd pîine e, justiția-i mai blîndă.

Și, Doamne, să dai țărilor merinde,
Cît merită prea bunele lor mame,
Și să mai stingi istorica lor foame,
Rămii — copiilor de azi — părinte.

Că Shakespeare, în aceste stranii toamne,
De ce fel de porumb avem, depinde.

CEEAA CE ROADE

Ne tragem înăuntru și nu mai vrem nimic,
Sînt fulgerele lipsă, nu se mai vîd cascade,
Și ploaia e oxidul ce lumea noastră roade,
Pieire și legendă în fiecare pic.

Abia se mai aude în orologii veacul,
Pîn' la al cărui capăt mai e așa puțin,
Funcționarii morții și-ai despărțirii vin,
Ne-mbolnăvim și nimeni nu mai găsește leacul.

În înșine dăm buzna cu trandafiri în mîini.
Ne pregătim de hazul ospățului final,
A fost cîndva în inimi un mare ideal,
L-a amînat voința prea mult truditei pîini.

Acum tirziu ne este, la toți postumii,
Prezent ni-i numai plînsul în oxidarea lumii.

DOCTORI ȘI BOLI

Cine mai e pe lume sănătos ?
Cine fără de grijă-n zori se scoală ?
În acest veac de sus și pînă jos
Lumea se-mparte-n doctori și în boală.

Degeaba zidul ni-l spoiesc zugravi,
Degeaba nunțile se țin de fire,
Pînă cînd cad ei înșiși ca bolnavi,
Sînt doctorii stăpîni pe omenire.

De-atîtea internări ce vin urgent
Aș întreba pe cei făcuți să-i doară,
Cîte saloane se numesc o țară,
Cîte spitale fac un continent ?

Și orice vindecări abia îi saltă
Pe oameni dintr-o boală în cealaltă.

NEVERTEBRARE ÎN LUMEA LUME

Luînd-o toate pietrele la vale
Culmea rămase cheală și pustie
Și-acum pe dinafară lumea știe,
Nevertebrare, cîntecele tale.

În loc de tron de regi — o pastă moale;
În loc de munți — o putredă cîmpie,

Pe care-un vînt fără cuvînt adie
Și os de papagal în os de șale.

O boltă plină cu picturi celebre
Pe care nici nu se mai uită ochii,
Pe ruguri joase ardem mediocri,
Fac zaruri tablagiilor din vertebre.

De-un secol avocații lumea-nșală,
Și lumea crește pe orizontală.

CU MILĂ

Cu milă, cu milă, cu mare milă
respectînd omul în general,
care este cel mai prețios capital
ca și — respectînd — omul acesta concret care respiră
aici, alături de noi,
cu milă, cu sfială și recunoștință,
cu artă și știință,
cu tristețe și mai ales cu milă

trageți, vă rog, această lungă și umilitoare
masă de cantină
de sub cel care doarme pe ea,

cu o exemplară omenie
așezați-l pe cel adormit într-un pat
ori într-un tron.

Scuzați-vă dacă e cazul,
bateți mătânii dacă e cazul,
dar eliberați masa că nu mai pot
să țin cu spatele ușa cantinei
în fața căreia s-au adunat
celelalte
cîteva milioane de oameni

cărora le e foame.

SONET SUMAR

Axa planetei are spondiloză,
Pe malul cerului săriră broaște,
O mamă într-un pat de flăcări naște.
Diavolul negru-și pune fundă roză.

La minăstiri fecioarele stagnează,
Aud mereu vești proaste despre Pisa,
Sfîrșim mizeria, începem criza.
Pe temniceri cine îi are-n pază ?

Nu cred în existența firii calme,
De-nvins înving cei gata să renunțe ;
Cal priponit de sacul cu grăunțe,
Mi-am comandat pantofi și pentru palme.

O inimă de om și-n clopot bate,
Pentru gropar, moartea-i prosperitate.

FALSE PROBLEME

Aud mereu vești proaste despre Pisa;
Cum că se-apeacă și că o să cadă,
Săracul turn de-o moarte de paradă
Și fără rost pe lume plînsu-mi-s-a.

Vechi subiect al presei mondiale,
Mereu căderea lui este aproape,
„E imposibil turnul să mai scape“...
Și turnul își tot vede de-ale sale.

N-aș spune că încet nu se apleacă
Și că nu va cădea cîndva și dînsul,
Dar pomii rupți abia-și stăpînesc plînsul
Văzîndu-l cum se-ndoaie ca o cracă...

Prea-i sîntem grijii turnurilor gazdă,
De nici nu mai simțim căderea noastră.

INVOLUNTAR

De-nvins înving cei gata să renunțe,
Nu dați din gheare pentru noi victorii,
Priviți-vă, bieți oameni provizorii,
Al vostru patu-acesta doar la nunți e.

Eliberați-vă încet de gîndul
Că trebuie să dominați pe scene,
Spălați-vă de crimele obscene,
Ce le-ați făcut orgoliul ascultîndu-l.

Mai fiți atenți din cînd în cînd cum roua,
Ca nădușeala îngerilor sfîntă,
Pe ciocîrliei suind, în guși le cîntă,
Mergeți încet, doar cu viteza doua.

Fugiți de-al grabei toxic, rău examen,
Și timp lăsați-vă, să mai fiți oameni.

ÎN GURA TIGRULUI VOR CLINCHETI DINȚII

Războinicul se va mai scula o dată,
Mîna lui va lovi iarăși,
Dinții, în gura tigrului știrb,
Vor reveni ca niște zaruri norocoase,
Nu se va suci pămîntul
În jurul rugului său
De o mie de ori
Și calendarele vor începe să sîngereze,
Pe spinarea tigrului vor luci epoleți,
În gura lui vor clincheta dinții,
Războinicul se va mai scula o dată.

Nu-i nici o speranță de schimbare,
Zadarnic ne prefacem că-l îndulcim,
Zadarnic îi dezarmăm coada,
Zadarnic îi ținem dinții sub cheie,

Zadarnic el însuși ne anunță că e scirbit de istoria sa,
Cîtă vreme
Dintr-un mormînt chiar
Mai poate răsări iarba,
Din vechiul războinic va răsări noul războinic,
Și dacă nu-i dați dinții îi va găsi în sine,
Pace spre a nu fi
Pe acest perete de sobă,
În vecii vecilor.

SINGURI ȘI TOȚI

Sfîrșim mizeria, începem criza,
Puteam trăi și noi cum se cuvine,
Și omenirii-ntregi nu-i este bine,
Petrodolari plătesc pe Mona Lisa.

Ne-am dus mizeria cu demnitate,
Fără mașini, fără curent la prize,
N-aveam nimic cînd lumea avea toate,
Azi suportăm cu ea aceleași crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri,
De fericirea unui veșnic mîine,
N-am cunoscut fraterne ajutoare,
La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pîine,
Iar la durere tot pe noi ne doare.

RAZBOIUL A AVUT LOC

Dar, Doamne, fără să știm
Războiul atomic a și avut loc.
Dovadă micul număr de morți
Al pământului în fiecare zi
De un timp încoace.

Războiul atomic a și avut loc,
Dovadă libertatea de a-l refuza.

Războiul atomic a și avut loc,
Dovadă cocoloașele de pământ
Pe care le avem în guri.

Războiul atomic a și avut loc,
Dovadă cutremurele și inundațiile.

Războiul atomic a și avut loc,
Dovadă că $1 + 1$ nu mai fac 2,

Dovadă îngerii care trec în jos și-n sus
Prin aceste cruci (pe care noi le numim case).

Dovadă mirosul adânc de iarbă,
De fapt mirosul de rădăcină de iarbă.

Dovadă copiii pământului care pot ajunge
În cer ori de câte ori vor.

Dovadă părul tinerilor (morți, nu știți ?)
Atît de abundent, în lumea de azi.

POZIȚIA LACATELOR PE PLANETĂ

Pe temnicheri cine îi are-n pază?
Sărmanii oameni au și ei ce bate,
Dar dacă au prea multă libertate
Călăii suferă, se nevrozcază.

Și suspiciunea lor mereu e trează,
De lucru mult li-s palmele umflate,
Fac ordine cu biciul sub cetate,
Educă, tăbăcesc, conving, semnează.

Sînt carcerile cîte sînt, puține,
Dar dacă într-o zi un gînd le vine
Acestor temnicheri de rangul ciumii
Să lege lacătele lor străine,

Pe celălalt versant, la urma urmii
Să ia-n posesie și restul lumii ?

CIMITIRE DE MAȘINI

Orchestra noastră cîntă în aceste cimitire de mașini,
pentru noi, dumneavoastră sinteți un cimitir de mașini;
iată-vă, iată-vă, ingenuncheați în mașini,
pe traseele reci printre alte mașini,
pînă cînd vă dați jos din mașini,
și puneți caroseriile în cimitirile de mașini,
cu doliu la revere, urcați în alte mașini,
dar odată și-odată vă veți întoarce cu alte mașini,
în aceste înspăimîntătoare cimitire de mașini,
sub care ierburile miros ca niște caroserii de mașini
peste care cerurile miros ca niște explozii de mașini.

Orchestra noastră cîntă în aceste cimitire de mașini,
nici nu știți voi ce audție bună dau aceste mașini
muzicii noastre, ca o rugină a veacului peste un cimitir
de mașini.

Noi știm că aici veți sfîrși, printre prăpăditele voastre
mașini,
noi așteptăm să veniți voi înșivă ca niște mașini,
noi cîntăm pentru voi, pentru venirea voastră falnică
pe mașini,
cum cîntau greierii, în celelalte cimitire, de dinainte
de mașini.

TORȚA STINSA

Cum nu mai sînt nici fiare în pădure,
Că toate s-au mutat la noi pe stradă,
Nici-o revoltă n-o să se mai vadă,
În zările planetei imature.

Prea-ndură mulți din cei deprinși să-ndure,
Necredincioșii nu vor vrea să creadă,
La piață merge lupul după pradă,
Cu acte fură cei ce știu să fure.

Există și pericolul ca lumea
Cu torța stinsă să înainteze,
Și să coboare de la metereze
Din împăcare cu deșertăciunea.

Și dacă ne vom liniști cu toții
Sperăm să se revolte măcar morții.

PREVAD TRECUTUL

Eu vă spun cu sinceritate
că dacă veți mai merge puțin
veți intra în mlaștinile seboree,
militariști revoltați din senin.

Eu vă spun cu umilință
că încolo n-are rost să luptați,
eu vă spun că încolo sînt sau mlaștini
sau localități cu prieteni și frați.

Militariști, trageți-vă odată
căștile de pe frunți,
voi n-auziți că încolo e mlaștină,
voi n-auziți că veți fi înfrinți ?

Eu vă spun, eu vă spun, eu vă spun.
eu vă spun vouă,
și nu aud decît eu cum pe voi
de sus și de jos trăsnește și plouă.

Și pe capetele voastre în zadar
pentru o clipă mai pot să mă urc,
trebuie să plec — miroase-a pustiu
și-a armată ce asudă smîrc.

DUBLUL FURT

Lupta pentru dreptate pe planetă
nu e o bătălie pur și simplu,
săracii plătesc taxele de timbru
spre-a fi justiția cît mai cochetă.

Spre a se afirma ideea sfîntă,
costă și vot și electori și urnă,
liderii de paradă cer diurnă,
rău despre bani, pe bani cînd ne cuvîntă.

Alt înțeles acestei lupte dați-i !
Oameni săraci, victoria e-n luptă,
din foamea voastră cei sătui se-nfruptă
concediați-vă falsavocații !

De două ori istoria vă fură,
prin ce-i ce-au luat, prin cei ce fals i-njură.

NOI CARE

Noi care facem oameni de zăpadă,
noi care ne jucăm de-a alte forme,
noi care sub ninsorile enorme
lăsăm și inimile să ne cadă ;

noi ce vișăm de-a pururi șale demne,
noi care sîntem ninși pe ochi de-a dreptul,
noi căroro ne-au spart ghețarii pieptul,
noi care focul nu-l clădim cu lemne ;

noi care stringem tîrfă lingă tîrfă,
spre a mai necheza măcar o dată,
noi care-avem ursita meritată,
aflați într-a naturii joasă bîrfă ;
noi care facem oameni de zăpadă,
fiind și noi tot oameni de zăpadă.

CARICATURA

Oameni urîți destui sînt azi pe scene,
Urîți de tot sau numai caraghioși,
Urîții bestiali purtînd galoși,
Nu-n labe ci pe frunțile obscene.

Repeziciunea lor i-a dus alene
Pe scara lumii, lași, libidinoși,
Parcă se varsă Ieronimus Bosch
Prin ei în zorii soartei pămîntene.

Te-ar năpădi de-ai vrea să îi descoși
Miros urît, caricaturi-sirene,
Bureți de silă șansa ți-ar așterne
Cu oamenii urîți și artăgoși.

S-au înmulțit pe ale lumii scene
Piticii care au mâncat coloși.

CÎNTĂREȚII PROTESTULUI

Coarnele melcului s-au tras și ele
În sinea melcului. Aud cum trece
Secolul douăzeci spre veacul zece.
Sub paza nopții, unii vînd drapele.

Mină cu mină știu cum să se spele,
De-atîta cald tot omului i-i rece,
Al nostru plîns abia de-l mai întrece
Osia lumii scîrțîind sub stele.

S-a anunțat o mare premieră :
În zori de ziuă, în mijlocul pieții,
Se vor alinia toți cîntăreții
Cu atestate, din această eră.

Și vor cînta, ca la mai mari chitare,
La ștreangurile de spînzurătoare.

ÎN LUNGA NOAPTE

În lunga noapte a acestui veac,
în care toate clopotele tac,
în care neamurile își cer loc,
în care capete de sfinți se coc,
în care însumi nu știu ce să fac,
să apăr, să adorm sau să provoc,
în lunga noapte a acestui veac,
de-o apă repede, care-și dă foc,
e atacat bătrînul lumii rac.

O, de n-aș fi deodată soț și tată,
și de n-aș fi intoxicat de milă,
de n-aș avea o soartă tulburată
în lumea surdo-mută și umilă,
de bunăvoie m-aș zvîrli pe roată,
doar ochii să-mi rămînă vii, să poată
străbate, triști, continentală silă,
prin iarba lumilor, asfixiată
la umbra împăraților-gorilă.

Fii, țara mea, așa cum spui, și-ascult,
fii cum voiești și te ascult mai mult,
du-ți soarta sub strepezitoare stele,
du-ne pe toți, eroi, poeți, lichele,
du-ne, păstrează-ne și ne ridică,
fii, dacă trebuie, voce mai mică,
fii, dacă trebuie, cuvînt mai larg,
fîntînile strămoșii lă despică
din cînd în cînd, și liniștea ne-o strică,

atuncea sint nemulțumiți adică,
iar cînd pămîntul tău în pumni îl sparg,
sărbătoresc, trăgînd săgeți din arc.
pe cei ce de la sine nu abdică.

Fii, țara mea, așa cum simți că poți,
du-ne pe toți, hrănește-ne pe toți.
eroi, poeți, plugari,
jertfește-ne, alege-ne, cum poți,
la faptă și la rang, mai mici, mai mari,
du-ne pe toți, așază-ne pe toți
la jugurile propriului destin,
pe cei ce-au fost, pe cei ce sînt și vin.
o, țara mea, dumnezeiescul nostru
pămînt, cuvînt, miraj și chin.

Sîntem ai tăi, căci nu putem mai mult,
căci sîngele atît ne e de scurt,
sîntem ai tăi, și vom rămîne-ai tăi,
aceștia care sîntem, buni și răi,
sîntem ai tăi, cu toată deznădejdea,
fiindcă din cînd în cînd pe noi aceștia
gîndul — ca tu să nu mai fii — ne doare,
în coșul pieptului, ca o surpăre.

În lunga și ploioasa noapte deci,
prin care și tu, țara noastră, treci,
în noaptea marilor fărădelegi,
în noaptea secolului douăzeci,
cînd nu Bălcescu se născu, ci noi,
cînd nu Viteazul se născu, ci noi,
cînd ne trezirăm în lumină, goi,

că de plăcere ni se umflă nara,
aflarăm că se poate întreba
de-a lungul, ori de-a latul, cineva :
pe mîna cui, în grija cui e țara ?

Și-atunci vedem că veacul e al tău,
că binele apare brusc din rău,
că harul tău născut a fost din plinsu-ți,
că, neamul meu, ai devenit tu însuți,
că noi sîntem copiii frunții tale,
și singuri și-n cortegii sociale
cuprinși de lene ori de-un patos sfînt.
lași uneori, viteji din cînd în cînd,
dar gata, ca nebunii și ca proștii,
să aruncăm prudențe și odăjdii,
și stemele îmburghezirii strimte,
și tot ce micșorează, tot ce minte,
pentru a fi cu tine, fără leac,
cînd zorii zilei tale se desfac,
în lunga noapte a acestui veac.

PÎINEA RĂGUSITĂ

Cei yii pe niște morți parcă-i așteaptă,
În jurul mesei triste și sărace,
Și cine stă la masă parcă zace,
Atit îi e șederea de nedreaptă.

Atit de jos se află a lor treaptă,
De-o viață-ncoace, de-o vecie-ncoace,
Și-n toată mizerabila lor pace,
Pe masă cade pîinea ca o șoaptă.

O piine neagră spune, peste toate,
Că sărăcia lumii se repetă,
Dar că atât cât ea a fi se poate,
Mai e permisă viața pe planetă.

Pe noi cei vii, ne-așteaptă morții mîine,
Șoptește răgușita noastră piine.

IN AMINTIREA UNUI ACCIDENT

Mărturia mecanicului

Pe osia planetei — de sus în jos — șurubul,
la ceasul spelb de mîină, același e, șurubul,
o, lumea e o joacă eternă de-a șurubul,
o, cum se remontează mereu, mereu, șurubul.

Șurubul, frate vultur ! Șurubul, frate șoarec !
Șurubul, soră apă ! Șurubul, soră osie !
Șurub mă simt eu însumi pe cal, cînd îl încalec,
măcar de i-aș reține fugara lui explozie.

Mașini mai complicate făcute din șuruburi,
șuruburi în copacul cu frunza-n pace simplă,
șuruburi recoltate din zona frunții tulburi,
șuruburi ce pe sine cu altele se schimbă.

Bătrîne Don Quijotte, eu înțeleg și rostul
și cauza din care loveai moara de vînt ;
șuruburile toate i le-auzeai urlînd,
o, vino și lovește moara din timpul nostru.

O moară de şuruburi, nu macină nimic,
demult nu creşte grîul pe cîmpurile goale
pe unde nasc şuruburi de veştejite foale
norul de reci şuruburi, izvorul venetic.

Îl simt pe gît. E roşu ca racul, şi ca racul
el retractează totul, vrea să ajungă-n miez,
îi simt perversul zgomot şi umedul tentacul,
în innuri îi ţin felul, în pleoape îl păstrez.

De-ar fi făcut din cîrpă tot universul, Doamne,
ce greu i-ar fi să nască şurubului ţestos,
pe noi la-ngenunchere şi marş să ne condamne,
fii logodiţi cu mîzga plictisului de jos.

Unde ne duci, hilară şi rotunjită bilă ?
Unde ne tragi, isteric şi rîncezit şurub ?
Ţi-ar trebui o osie conformă şi umilă,
din os forjat făcută, a unui leneş trup.

Vedeţi ? Căzu şurubul pe capetele noastre,
e simplu-n realismul scopului său silit,
şi inima planetei scuipă scrişniri spre astre,
şi nu mai e revoltă, nici Dumnezeu, nici mit.

Ne sufocăm în golul de orb metal, al cărui
drum viu nici cai, nici îngeri, nîcînd nu-l întrerup,
noi locuim cu gîndul şi sufletul oricărui,
într-o locomotivă în formă de şurub.

ÎN IUTEA CLIPĂ

Se-aprind rachete, se cunună mirii,
Călătorește John, tușește Hans,
Sînt mari cutremure sau lin balans,
Își face demn Mishima harachiri.

La radio năncape textul știrii
Că a murit un om dintre giganți,
Că și începe muzica de danț
Și totul e normal, e-n legea firii.

Molipsitoare, tristă paranoia :
Noi vom **ajunge** să vedem cum mor
Bătrînii noștri, iar în preajma lor
Noi nu vom conțeni cu bunăvoia.

În iutea noastră clipă ca-ntr-o ladă
Nașterea. Moartea. Viața. Stau grămadă.

IEȘIREA DIN SOBĂ

Noi, care ca lemne fusesem aruncați în sobă,
noi, care ca vreascuri, ca așchii și ca butuci,
noi, care ca flacăra, noi care ca scrum și cenușă,
noi, care încălzeam întreg acest acordeon
al dumneavoastră,
noi, care ne vedeam liniștiți de treabă
în soba cuvenită fiecăruia sau unora dintre noi,

noi, care n-am protestat niciodată
(da, erau prea mulți oameni, trebuia
să fie cineva și lemn și vreasc și așchie și butuc)
noi care — teracotă sau nu — soba o respectam,
noi care — țănoș sau prăvălit — hornul îl
suiam cu fumul fibrei noastre,
noi care știam
că nu sîntem lemne, nici vreascuri, nici așchii,
dar acceptam să ne facem că sîntem,
noi care ne născusem la fel
ca și gospodarii presupuselor odăi cu sobe

deodată am înțeles că e vară
și că își bate cineva joc de noi.
cheltuindu-ne în plină caniculă.

Atunci, cu scăfirliile pe jumătate arse,
văduvi și turbulenți, cioate înăbușite,
arătîndu-ne dinții spărți de jeratic,
am izbucnit din sobă,
afară, afară,
în presupusele dumneavoastră odăi.

Unde sînteți, friguroșilor ? Nici urmă
de iarnă, țurture lîngă țurture negru,
crengile adevăraților copaci.

Ardeam în sobe batjocoritoare
noi, oameni în toată firea,
noi, oameni care, într-un moment istoric,
creduli și gîngavi, credeam că n-are cine
încălzi aceste sobe de pripas.

Într-o pădure, vara, cînd păsările
lumii se rostogolesc pe broboanele de sudoare
ale lui Dumnezeu,
într-o pădure — în canicula apăsătoare —
trosneam în sobe, în ridicole sobe,
șalele noastre aprindeau focul
unei farse groase, unei umilințe.

Unde sînteți voi, friguroșilor ? Mai auzim
hohote de rîs undeva, în casele
îngropate în răcoarea poienilor.

Și cu scăfiriile pe jumătate arse,
cu picioarele arzînd, semnalizînd din mîinile
acestea pline de cenușă,
o luăm după voi prin pădure,
arzînd, flacăra lîngă flacăra,
prin pădurea ce-ncepe și ea
să ardă pe ruinele
sobelor batjocoritoare, în care fusesem închiși,
• lemne, vreascuri, așchii, butuci,
într-un moment istoric,

MARTOR

Cum voi putea rememora și scrie
Această curgătoare, dură lavă ?
Măcar un suvenir de fontă na-vă,
Un suvenir aprins, o cîrdășie !

Adesea mut rămîne cel ce știe
Ce veac noros, ce vremuri de gîlceavă,
Am fost poet în epoca grozavă,
De revoluție și tragedie.

Cine putea ca un burghez să doarmă
Cînd harta lumii începea a plînge ? !
Pămîntul respira prin țevi de armă,
Ziarele mai miroseau a sînge.

Cum să fac eu, cînd nimeni pază nu mi-i,
Fotografia urletului lumii ?

DESCOPERIREA FOCULUI

În lumea noastră care pururi umblă,
și-n care este reversibil totul,
— dovadă patinajul și înotul —
de ce numai lumina naște umbră ?

De ce într-o secundă scurtă barem,
să nu producă umbrele lumină,
lumina de la negură să vină ?
Astfel — cu glas de odă — întrebărăm.

Răspunserăm tot noi, cînd vremea curse
și ziuă se făcu deasupra minții ;
distruserăm cu brațele și dinții
lumina, sfidătoarele ei surse.

Și de atunci, în noaptea triumfală,
frecăm un lemn de altul, cu migală.

JURNAL BĂTRÎN

Unul cite unul suportăm interogatoriul,
pielea pisicii plesnește pe spate,
cînd ne perpelim, cînd tușim de spaimă,
cînd inima-n noi ca tocul unei cizme,
în fața cizmei cu vipușcă, bate.

Sîntem șoareci, sîntem șoarecii de gradul întii,
avem atît de multe necesități și vicii,
ne place să respirăm, să fugim vioi,
ne place un subsol cît mai bine mobilat,
ne-am învățat, cu legile pisicii.

Și din cînd în cînd sîntem chemați și întrebați
ce e cu noi, ce ni s-a năzărit, de ne-am aprins,
laba motanului are gheara zidită corect,
monumental și fără limbuție,
în fața gropii noastre ca un sfinx.

OMENIA BIRUITOARE

Sărmane timp al zilnicei batjocuri,
În care ne-am uitat în rea uitare,
Eu văd cum omenia lumii moare
Și-abia o țin muzeele pe-alocuri.

Dar astăzi spun și plîng în gura mare,
Că lumea noastră încă are jocuri,
Că am văzut veniți dinspre uitare
Cum se adună oamenii la focuri.

Cum lemnul mai trosnește peste toate
Și apa curge și în cer se-aude,
Cînd păsări trec cu aripile ude
Și-acesta-i semn că inima mai bate

Că vom învinge vremurile crude
Și oameni vom mai fi în libertate.

DELATORII

Ca fiarele stau ei la pîndă,
Și-mpresură lumea cea vie,
Ei vor s-o ia-n dinți, s-o sfișie,
Li-i turma de-un secol flămîndă.

Ei sînt cei ce mint, cei ce fură,
Castrati ce cu pîrele umblă,
O-ntreagă oștire din umbră,
Pe-al căror drapel scrie ură.

Cînd bagă penița-n cerneală,
Pe oameni strîmbat a-i răsfrînge,
Cerneala miroase a sînge,
Și pata ei nimeni n-o spală.

Sînt mulți, au privirile grele
Și-ascultă de după perdele.

RĂZBOINICII

Cînd miezul nopții bate gros încoace
și restul omenirii noastre doarme,
se strîng războinicii drapați în arme,
setoși să convorbească despre pace.

La mese tolăniți pe îndelete,
îngrijorați privesc preasfînta hartă
și deplingînd conștiința lumii, moartă,
mîna și-o dau, să facă schimb de pete.

Cum între timp mai mor ceva popoare,
— în aerul în care poți să degeri —
păstrează repetate reculegeri,
mirați de cursul relei lor planete.
Și beau, ciocnind egalele pahare,
cocktail de țări, dar numai cînd li-i sete.

DREPTATEA MUNCII

De douăzeci de secole încoace,
Săracii tot fac tronuri și fotolii,
N-au oamenii cu ce să se îmbrace
De-atîtea steaguri false și de dolii.

Dau biruri semințiile sărace,
Steaguri de dolii să dăm noi la molii,
În podul primăriei și-n al școlii
Furata lenjerie-a lumii zace.

De o vecie vremile-s tot grele,
Cei slabi slăbesc, pe cînd cei grași se-ngrășă,
Săracii dau și ultima cămașă,
Să aibă cei bogați la frunți drapele.

Să credem steagul cu mătasea udă :
Cămașa unui om în plină trudă.

BELIGERANȚILOR

Ca pe-un dușman eu sufletu-mi descos,
Mi-ntreb cu lacrimi fiecare tîmplă,
Că mă tot mint de tot ce se întîmplă
Și mi-a ajuns cuțitul pîn'la os.

Voi ce mîncăți cotlet de albatros
Să știți că ziua șade să ne umplă
Și că mi-e dor să scriu în sacra umbră
Un lung poem senin și dureros.

Mi-e dor de o poveste fără saț,
Și de-o fotografie prea stîngace,
A voastră — toți acei ce vă jucați
Și-adesea rău de lume vi se face.

Rău să vă văd, adinc amenințați,
Loviți din toate părțile de pace.

SONATA LUNII

Cind vor putea cei mulți să se ridice,
Pe-acest pământ cu strîmbele-i balanțe,
Nu o să aibă nimeni circumstanțe,
Care le-a fost tiranilor complice.

Cum vom plăti sacrificatul sînge
Și ștreangul ce-a oprit atîtea vise ?
Ca să-nviem popoarele ucise,
Trezoreria lumii nu ajunge.

Pământ rănit de prea abstracte creșteri,
Tu vei plăti cum azi nici nu se știe,
Exploatare, crimă, sărăcie,
Te duci în lună dar rămii în peșteri.

Se vor scula, spre dreptul lor, popoare
Toată mizeria răzbunătoare.

PĂMÎNTUL DEOCAMDATA

Timpul vieții ni-i scurt
Hai să-l facem curat,
Trăiesc unii din furt,
Alții doar din ce-au dat,

Sînt săraci și bogați
Lovesc lașii pe bravi ;
Voi ce-n lună zburăți
Pin' la cer vă urcați
Pe spinări de noi sclavi.

Pe pămînt avem de toate
Și mai bune și mai rele,
Bune, rele,
Și-nchisori și libertate
Și-a putea și nu se poate
Și noroi și stele.

Voi ce-n lună zburăți
Cu-ale noastre izbînzi
Nu uitați c-aveți frați
Pe planetă, flămînzi.
Piinea lor o mîncăți
Printre stele zburînd,
Voi degeaba zburăți
Cînd cei subdezvoltați
Se tîrăsc pe pămînt.

Pe pămînt avem de toate
Și mai bune și mai rele,
Bune, rele,
Și-nchisori și libertate
Și-a putea și nu se poate
Și noroi și stele.

Lumea-i plină de răni
Și de doctori docenți
Și de măști și de vămi
Și de mari inocenți ;

Fiindcă nașteți copii
Apărați-i luptînd,
Doboriți monștrii vii
Ce de-un veac de vecii
Dolii pun pe pămînt.

Pe pămînt avem de toate
Și mai bune și mai rele,
Bune, rele,
Și-nchisori și libertate
Și-a putea și nu se poate
Și noroi și stele.

Între cei care trag
Și acei ce sînt trași
Nu e loc de vreun steag
E o groapă de pași.
Între ei sînt sudați
Cu un strîmb ideal,
Cum sînt bine legați,
Condamnatul de laț
Și biciușca de cal.

Pe pămînt, avem de toate
Și mai bune și mai rele,
Bune, rele,
Și-nchisori și libertate
Și-a putea și nu se poate
Și noroi și stele.

Fii ai muncii aveți
Nădușala pe piept
Cum stă nurca de preț
Pe-al madamelor piept.

Unii iau, alții fac,
Unii dorm, alții sînt,
Între înger și drac
Trage omul sărac,
Înhămat la pămînt.

Pe pămînt avem de toate
Și mai bune și mai rele,
Bune, rele,
Și-nchisori și libertate
Și-a putea și nu se poate
Și ruină și cetate
Genii mari și frunți tembele,
Vînt ce stă și vînt ce bate
Și martiri dar și lichele,
Nedreptate, și dreptate
Și-a putea și nu se poate
Și noroi și stele.

ROTUND

Sînt zgrunțuri dinspre Alfa înspre Beta,
Iar la Omega e noroi de gală,
Cumplită existență inegală,
Nu e rotundă nici măcar planeta.

Rotundul a murit încă din fașă
Și-n locul lui, denivelări cu droaia,
Ca un salariu mare este ploaia,
Cei slabi slăbesc, pe cînd cei grași se-ngrașă!

Cum în pereții caselor zac tuburi,
Prin care omul fără vrere spune,
Cînd roșul ne e strîmb, nici viața nu ne
Împacă toate simțurile tulburi.

S-ajungi, pămîntule, printre planete,
La rotunjimea ochiului ce vede.

ÎMPĂCĂRILE TĂGADEI

IMPĂCARE

E-atîta liniște la mine-n suflet,
Atîta împăcare cu nebunii,
Fertil deșert, preaplin deșertăciunii
C-aud prin zid al brazilor răsuflet.

Și parcă lumea a murit cu totul,
Cu stări sublime și porniri abjecte,
Și i-au rămas aceste obiecte,
Acest pămînt încetinind înotul,

Noi parcă sîntem singuri în lumină,
Ca doi berbeci pierduți în cimitire,
De așteptat nu e nimic să vină,
Decît o liniște și mai subțire,

Care lovește, leagă și dezbină,
Mireasă văduvă și văduv mire.

MERE DE ARDEAL

Mere, cinstite mere, pămînturi pe orbită,
mere, pendule tandre, crepuscul sfînt de măr,
de voi mi-e gura arsă și soarta strepezită,
gîndesc c-un măr, ce-i craniul acestui adevăr.

Auzi ? Suride lumea. Trec carăle cu mere,
din nou e-ntîia noapte a lor, de vis și drum,
miros Carpații iarăși a dulce și-a putere,
să spunem bogdaproste cu gura de acum.

Ardealul își apleacă livezile încoace,
pur parapet de fructe luminii lumii pus
și mărul dintr-o dată în gură mi se coace
și-n carne-mi-nflorește de două ori mai sus.

Cine-ar voi să tragă în măr cu o săgeată,
să știe că mi-e craniu în care înfloresc
mere, prealimpezi mere, pomană meritată,
de sîmbure ținută la gustul pămîntesc.

Auzi ? Mocanii strigă că merele sînt mere !
Și pomenit e Iancu de-acești mocani cărunți.
Ardealul ne trimite carăle lui cu mere
să-i spunem bogdaproste îngenunchind sub munți.

Ca mîine, iată, Doamne, soarta ne va fi plină,
cu mîine, iată, Doamne, sînt două mii de ani,
de cînd a fost pe lume cea mai de taină cină
și mărul cel de taină ni-l dau acești mocani.

Trec merele prin țară, ca o întemeiere,
trec merele prin țară și-n cranii se socot,
Ardealul ne trimite carăle lui cu mere,
să-i spunem bogdaproste, cu rădăcini cu tot.

EU, TOATĂ IARNA

Eu, toată iarna, pe fundul adînc
al lumii mele, șovăi și plîng.

Mîna în umăr îmi se acrește,
cu-n cetineală și deznădejde.

Geamul mi-l curăță, curtea mi-o spală,
femei bătrîne, ce rîd prostește,
femei din slujba municipală.

Plesnește ochiul pisicii de sete,
fumul pe horn e acum numai pete.

Am și un radio ca o spinare
care și el doar pe mine mă are.

Și cînd fac focul, nu-l fac decît
pentru o oră, cînd mi-e urît.

Și cînd îmi trebuie ca să usuc
mobila umedă, făcută din nuc,

precum și mîneca, suflecată invers,
cu care de lacrimi mă șterg și m-am șters.

Să nu uit că mîneca e de la o haină,
iar haina îmbracă pururi o taină.

Să nu uit că-i haina cu care se-mbracă
demonul meu, tot de stirpe săracă.

Eu toată iarna, pe fundul adînc,
al lumii mele, în formă de arcă,
dorm, aprind focul, şovăi şi plîng.

ŞANŢUL DE SUS

Pe malul cerului săriră broaşte,
Dinspre întreaga mea copilărie,
Mi-i pielea udă şi trandafirie,
Bunicul mi-a trimis un cal a paşte.

El singur a rămas la noi, în vie,
Pîndarul nou, probabil nu-l cunoaşte,
Bunicul va vedea că lumea-i vraise
Şi o să-mi povestească totul mie.

La noapte vom dormi pe mari cojoace,
Sub cerul liber, împuşcat de rouă,
Şi se va da văzduhul pe din două,
Lîngă stafia lui de om ce tace.

Şi voi visa un mînz, de nici o vară,
Cum pe bătrîn, spre cer, abia îl cară.

PÎNĂ LA VATRĂ...

Aceeași masă mică ne adună
În jurul dumată, maică mare,
Pe scaune de lemn cu trei picioare
Ne strîngem, maică sfîntă, maică bună.

Și dumneata ești dusă pîn' la vatră
Parcă să iei un tuci cu mămăligă
Și parcă o vecină te și strigă
Și parcă și un ciine te tot latră.

Și nu mai vii și am uitat cu toții
Ce vrem aici și ce va fi să fie,
O, maică bună, maică pămîntie,
Ca pe-o-ntîmplare te-au uitat nepoții.

Plecăm prin sat s-aflăm, neplinso încă,
Pe cineva, cu plată să te plîngă.

DOINA

Foaie verde fard de claun,
În amurg cînd e instinct,
Îmi văd mîinile murind,
Mi-aud tîmplele murind.

Foaie verde fard de claun,
O, copilăroasa mea,

circul iar se va deda,
cînd la nu și cînd la da.

Foaie verde fard de claun,
geme-un elefant obez,
eu cu ochii protejez
vipia de la trapez.

Foaie verde fard de claun,
frunză verde de ce mori,
rîdeți încă de trei ori,
musafiri și spectatori.

Frunză verde fard de claun,
străbăteți pînă departe
fardul meu ce ne desparte,
praful drumului spre moarte.

Elefantul stă pe scaun,
îndulcit și el de plînsu-mi,
foaie verde fard de claun,
foaie verde de cu însumi.

BĂRBATUL TRUDEI

Cînd îmi retează aripile clipa,
Cînd toate orele, ce fac mă-ntreabă,
Mă duc înfrînt, mă duc fără degrabă,
La unchiul meu de inimă, Antipa.

Olteanul care a plecat de-acasă,
Fierar ce-a fost să-și schimbe-n bine rostul
El cel mai cumsecade neam al nostru,
Copil orfan în viața friguroasă.

Acum nevroza-n casa lui mi-o vindec,
Și inima mi-o potolesc la dînsul,
A-mbătrînit și știe ce e plînsul
La amintire, la necaz, la cîntec.

Și-aproape mai nimic nu mă mai doare
Cînd văd mîinile lui nemuritoare.

MELANCOLICĂ

Ultim polen pe pasărea din urmă,
Lumina blind devoră fructe verzi,
Pe brazdă, harul ochiului ți-l pierzi,
Sărac mai caută pășuni o turmă.

La sfîșiere ziua te îndeamnă,
Să stai pe-un deal și să privești la cer,
Necurios de nici un adevăr
Să-ți fie dor și-n cer să fie toamnă.

Ce-a fost de așezat la noi în oase,
S-a așezat, e bine stivuit,
Urmează pierderile dureroase
Pe-o toamnă ca un luciul de cuțit
De ne-ntrebăm cît pot să ne mai lase
Cît mai avem pe lume de trăit.

ÎN CÎTE-UN DOLJ

Pe cîmp e ceață multă, fierb ultimii coceni
și ultimele mușuroaie de țărînă
și soarele e scurt și cînd răsare
începe să se-nvinețească, să apună.

O piramidă de fîrnici ! Cum șiroiesc
în sus și-n jos pe bălegarul strîns,
în Dolj, comunele trag podurile dinspre lume,
se sting luminile în case de la prînz.

Și-ncep să se iubească bărbații și femeile;
noapte de noapte, desperat ca-n ruguri,
și joacă flăcări de comori pe dealuri;
pe pîntecul femeii și pe pluguri.

De ce acestea toate, cînd rîul a-nghețat
și plopii sînt sorbiți în altă lume,
cînd caii-n grajduri fornăie stătuți,
cînd ceața blînd în ochi li se depune ?

Prin porțile deschise, ale oboarelor
pisici se fofilează, sub aruncata tîrnă,
ca un cîntar ciudat, cu cauciuc scortos, de ger,
o praștie de un pervaz atîrnă.

Țin mîinile la piept și nasturii îmi sînt închiși
de parc-aș vrea să nu îmi iasă
din piept copilul care-am fost și să alerge
gol și plîngînd prin ceața reculeasă.

Zadarnic aburește apa în fîntîni,
zadarnic iese răsufllarea din gură ca ninsoarea,
pe coasta fiecărui sat copiii mor
îi strînge și-i ucide desperarea.

Apoi, se prăvălesc în riuri și în bălți
și îi mănîncă peștii pe fiii deznădejdiei,
iar noi nu sîntem ruda lor, noi sîntem
cu lapții morți în piepturi (copii pe vremuri) peștii.

Călcăm pe cozi ce tălpi au și ne întoarcem iar
în strîmbele comune din cîte-un Dolj al lumii,
cu podurile trase satele ne primesc
și noi intrăm în rîul din spatele comunii.

Căci pești sîntem și-n noi copiii morți
plutesc nedigerați și dorm adînc
iar uneori cînd apa este liniștită,
ei parcă gem și parcă plîng.

Pe cîmp e ceață multă, fierb ultimii coceni
și ultimele mușuroaie fierb sub stele;
înot, încet, spre casa în care s-a născut
copilul de sub solzii ființei mele.

TUNETUL

Pecete pune noaptea peste gură
Și peste ochi și peste goale tîmple,
Și-a fost coșmarul dulce să se-ntîmple,
S-aud în geamuri o detunătură.

Ca-ntr-un instinct ce pîlpiie-n surdină
De crimele din lume, monstruoase,
Un vînat frig mi-a fulgerat prin oase,
Și mi-era frică pîn' la luna plină.

Și-am fost și am deschis acea fereastră,
Să văd ce tun bătuse și de unde,
Ci am văzut și n-am putut pătrunde
Un mugur alb în liniștea albastră :

Un porumbel cu aripi tremurînde
Nu știu de ce rîvnind la casa noastră.

MUNTELE FĂRĂ LUMINĂ

O, carnea unui trandafir pe muntele fără lumină,
căderea unui bob de grîu în haosul unei prăpăstii,
distrugerea ce o presimt, pe melci și pe păduri să vină,
și cu pomeni pentru ce-a fost și cu sfioase bogdaprostii.

Hai, cai naivi, porniți, porniți, e timpul azvîrlirii mele,
cerdacurile unui neam cum ar putea să mă încapă ?
Făclii de sare albă ard, urnindu-și stafiile chele,
ființa vîslei o-nmormînt în ultimul zăgaz de apă.

Călătoriți, călătoriți, incestuoase șei tocite
ce-aș mai putea descoperi cînd suveranii se-nfierbîntă ?
Și ce vedem nu e decît, la oricare din noi, orbite
și ce simțim nu e mai mult decît o patimă și-o trîntă.

Iar dacă tot ce mai rîvnim putem să spunem că-i femeie;
ei, bine, numai un minut îngenunchem pe-o pantă groasă,
o, carnea unui trandafir, pe care gerul o deschie,
o, soarta unui alt vînat, o, ziua care ne apasă !

La miezul nopții trîndăvim și așteptarea e absurdă ;
aici, în noi se sting lumini și vloga cucăie prin muște,
chiar ceața pe care-o respir îmi pare o dorință scurtă
și nici nu se mai află cîini care să latre și să muște.

O, carnea unui trandafir, pe muntele fără lumină,
nimic nu se mai poate azi nici întîmpla nici în cuvinte,
distrugerea ce o presimt, pe melci și pe păduri să vină,
și să răsară luna brusc, fărîmîtare de mormînte.

Ce așteptăm, ce așteptăm ? Veniți și deschideți-mi ușa
da, sînt același cavalier pe piept cu numai două zale,
încolo plîng pînă cînd văd : și ochii își găsesec cenușa,
și tîmplele mi le opresc din fecundările egale.

E ora cînd, din melci zoiși, distrugerea voiesc să vină,
ea vine-n turnul surdo-mut în formă de azur și roată,
o, carnea unui trandafir, pe muntele fără lumină,
o, niciodată, nicidecum, nici o mișcare, niciodată.

RETRAGERE

Să uiți de veac, de blînzii și satrapii
Ce omenirea răstignesc sălbatic,
Să mergi la umbra sfintei, vechi Agapii
Și să te-ntrebi de celălalt Văratie.

Să-și termine secundele înecul,
În singele popoarelor de ceață,
Să-ți liniștească nervii arși de viață
Faptul că vezi aceste maici în negru.

Totul e mic aici și totu-i doliu,
O moarte dinainte acceptată,
Cînd clopotele se pornesc să bată
Și mai deșart e fiecă orgoliu.

O maică tinăra lemne aduce
Și viața ei cu moartea face cruce.

FAPTUL DIVIN CĂ NINGE

În însăși narsoarea e faptul divin ;

Spre tine, cu ochii în lacrimi venim
și ești fierbere deasă de rai,
și de sub tine atunci ne clintim,
ne urcăm pe femeii și pe cai,
și de-a lungul zăpezilor lumii fugim.

Ne ciocnim de statui înghețate
și ne plac toate-acele statui înghețate
pe care un ciine cu botul în jos
le ronțăie sacru din cerul sticlos.

Ne ciocnim. Dar de ce lucruri nu ne ciocnim ?
Încă tineri, mai poate vreunul ieși
la marginea lumii, să cadă sublim

în genunchi înaintea ingerului roșu pe care
îl sacrifică soarele-n drojdii amare
însămînțindu-l în zorii de zi ?

Dar ninge, dar ninge, pricepeți că ninge,
tăierea de capete se va porni,
cu capete vii vom plăti fericirea că ninge
și faptul divin cu decapitare îl vom plăti,
cu capete vii, vom plăti.

Și-aceasta e o atît de mare minune
că nu ne-au căzut frunțile prin gît
în trupurile stinse, de generoasă mortăciune,
încît, nebuni cum sîntem, am început să rîdem
și-n buze sîngele răcnește mohorît.

Avem încă pe umeri capete sfinte cu care
putem să plătim fericirea că ninge din nou,
avem frunți înalte, avem buze rudimentare,
avem măști de sticlă, ca de cavou.

Sîntem bogați, sîntem bogații fii
ai bogaților tați, ai bogaților unchi,
ai bogatelor rude.

Contați pe noi, nimic nu se va auzi
de la ureche la ureche.

Celulă cu celulă nu se aude,
în trupurile noastre aurii.

Sîntem sacagiii
zăpezii acesteia dumnezeiești !

Unde ești, mamă a cerului, fecioară Maria
unde ești fiu de ninsori al Marii,
iesle a nașterii, grajd-univers, unde ești ?
Ninge și ninge și ninge și ninge și ninge
și fulgi, desperare de îngeri, din aer revin,
vom plăti, vom plăti acești fulgi, faptul veșnic
că ninge
în însăși ninsoarea e faptul divin.

PETRECERE

Pericole de-a stînga și de-a dreapta,
Un pas cît o insectă ne desparte,
Cînd sintem bucuroși, de-a noastră moarte
Și între două goluri este treapta.

Spre fericire, calea este dreaptă.
Spre pragul care nu-și alege ora
Și lîngă paturile tuturor
Miroase-a veșnicie ce așteaptă.

Nici nu ai timp să fii și să te sperii,
Spre moarte drumul e prin bucurie,
Spre neființă rîde ființa vie,
Stau gata de foc ultim făclierii.

Cu luminări ornară biata scară,
Albinele aduc de-a pururi ceară.

MIEII PRIMI

Ceea ce e străin se aude prin ploaie
jubilînd, mieii primi
adorm bătrîn și plîng în numele lui Dumnezeu
pe cerul jilav de străinătate al pămîntului.

Tu ești străină, mi-e dor de tine
în ora cînd se nasc cei mai mulți miei,
pe targă de miei vii trasă de ei,
pe cerul jilav de străinătate al mieilor.

O, mieii primi, o, mieii primi,
Dumnezeu e cu ei, miei primi
se culcă pe pămînt în numele lui Dumnezeu,
plîng și adorm în numele lui Dumnezeu.

Și tu în numele lui Dumnezeu !
O, tu te culci
pe tulburii miei, mieii primi,
în numele lui Dumnezeu,
tulbure și tu în numele lui Dumnezeu.

Dar eu cine sînt ? Vino să-mi spui
cine sînt, cînd mieii sînt,
cînd mieii dorm, cînd mieii plîng
în numele, încă o dată în numele lui Dumnezeu.

Ochiul lui Dumnezeu se dezgheață,
ochiul lui Dumnezeu se desface în miei,
cristalul lui putrezește în ei,
ochiul lui Dumnezeu putrezește
în numele lui Dumnezeu.

Mieii beau apă, mieii beau lapte
în numele lui Dumnezeu,
eu nu mai exist, o, eu nu mai exist,
dacă nu mai ești,
dacă nu mai este ochiul lui Dumnezeu.

Iar Dumnezeu strălucește greoi în berbeci,
iar Dumnezeu vătămătorul alungă oile,
iar Dumnezeu putrezește el însuși
în numele lui Dumnezeu
cînd mieii dorm și plîng
în numele lui Dumnezeu.

Afară gem berbecii, înăuntru plîng mieii,
targa de iarbă tulbure e jilavă,
vino și ridică-mi mîinile de pe pămînt,
vino și binecuvîntă mieii care se așază pe pămînt
și plîng și dorm în numele lui Dumnezeu.

OSPEȚE

Mesele lungi, cotite prin cît mai multe curți
Cu bănci călite-n grabă, cu trepte inegale,
Eu le visez sub umbra de zarzări acri, scurți,
Cutremurînd din ele înfiptele pumnale.

La început să fie un gîlgiit candid
De țuică-ngălbenită la margini, de viață,
Apoi sălăți carnoase din care se deschid
Ulei, oțet și sarea aproape pădureață.

Pe urmă ciorba caldă cu aburii pe ea,
Și-n dreapta, și în stînga, și-n spate, și-nainte
Și linguri sunătoare cu cataramă grea,
Linguri de aur rece suind din cel fierbinte.

Să crească apoi jocul, al tăvilor cu pui,
Cu varza pîrpălită la foc de vreascuri ude
Și vinul să răspundă cu strigăt focului,
Continuîndu-i para, cu stări mai reci și surde.

Și sarea să stea albă în solnițe de lemn,
Gata să cheme alte beții, mai îndrăznețe.
Și-un vin cu voce groasă, aproape untdelemn,
Așa cum se dă drumul la virfuri de ospete.

Să se ureze tare, potrivit și picziș,
Să se dea foc la soacre în cor și trist sub duzii
Vecinilor și-ai curții, și mieii proaspăt ninși
Să legene pe aer curentul de confuzii.

Și vinul să rămînă, pînă la urmă, drept
Cel mai frumos al mesei, să fie dat de-a dura
Și aruncat cu cana bărbaților pe piept,
Și-aprins de la țigară, și dominat cu gura.

Ospete uriașe, continuați deplin
Căci pieptul meu vă-ncape, fiind cu vremea geamăn,

Ospete uriașe, nimbate trist cu vin,
Frumoase, petrecute, rămase, fără seamăn.

SEPTEMBRIE DE MIERE

Pînă tîrziu, pînă tîrziu să fiu,
Lovit de blînda toamnelor lumină,
Și peste oase pururi să-mi revină,
Septembrie de miere la Sibiu.

Dumbrava să miroasă a pustiu,
Să am, în sînge, gust de ducă lină,
Septembrie de miere și lumină,
Septembrie de brumă și tîrziu.

S-aud dintr-un ziar de vreun înec,
Și dintr-un altul despre ce e-n lume,
Viu să-mi găsesc poveștile postume,
Și într-un paltin frunzele să-mi trec.

Să uit de tot, de păci și de războaie,
Și de către Carpați să vină ploaie.

VĂZDUH VIRGIN

Și iată mi se-ngroașă vocea,
Îmi stau pe ea bărci moi de rîs,
Sînt viu și liber și în plus
E Nastratin bătrînul Hogea,

Care pe coaste mi-a pus cîlți,
Pe creier har de-nțelepciune,

În sînge inimi mult mai bune
Decît vor toți, decît au mulți.

Balcanic și greoi trăiesc;
Cu mari genunchi în foc drăcesc,
Cu părul ruginit în plopi.

Pe cînd la cele care-mi vin
Mi-i sufletul mereu virgin
Ca aerul dintre doi orbi.

ZIUA DE 33 APRILIE

Și vine primăvara ca o boală,
Un fel de ciumă și vărsat de verde,
Carc ne ametește și ne pierde,
Care ne culcă și apoi ne scoală.

Și vine primăvara să ne ierte,
Că, în uitarea noastră triumfală,
De un mileniu n-am mai fost la școală,
Și toate ce le știm ne sînt incerte.

Bat bice pe sub coaja de pădure,
Cu muguri obrintiți și muții cîntă,
E primăvara barbarie sfîntă,
O clipă hoții sînt lăsați să fure;
Cîmpul miroase a-nceput de nuntă,
Și Dumnezeu ca fumul împrejur e.

COPILUL DIN VIN

În butoaiele mari, de comină,
Înainte de cules intram, curat și alb,
Cu o cămașă ruptă pe trup,
Ca o schelă de păianjen.

Înăuntru se vînzoleau
Imperii asfixiate de vin vechi, evaporat.
Cu o luminare luminam
Fețele vinului mort.

Într-o parte icoane de iad
Cu draci roșii care mincau armăsari,
În cealaltă parte munți, fioros
Plantați cu brazi, și strigoi de suprafață
Îmbrăcați în papură.

Năvăleau mirosurile peste
Fragila luminare,
Și eu mă speriam de parcă
S-ar fi rostogolit butoiul cu mine,
Într-un rîu.

Intram în butoaiele mari, înainte de cules,
Copil, încălzit de spaime, intram,
Iar trupul meu de-atunci, curat și alb,
În mijlocul roșu al vinului încă mai e,
Și-mi beau din vinuri amintirea,
Amețitoare, expansivă, de nerepetat.

AURĂ

Aura lucrurilor de ce oare
Mărește al Ardealului mister.
Ce lacrimi au Carpații, pîn'la cer
În blestematul secol ghicitoare

În care țările abia-și mai cer
Dreptul *de-a fi* pe lume fiecare.
Ce aură de fierț metal stingher
Au toate cînd septembrie le doare.

Prin iarba pîrjolită ne tîrîm,
Și mîinile ni se-mpreună rece,
Și-i ca o moștenire care trece
Din piept de-a dreptu-n dulcele tîrîm
Inima noastră care poartă-acum
Aceași aură ce ne petrece.

COPIL FIIND

Cînd toamna-n stele e foc și moarte,
Aici dorm cîinii cu boturi calde
Culcate să coacă dovlecii pe cîmp,
Vitele dorm rumegînd aer rece
Să încălzească acest porumb,
Care în seve stă și petrece.

— Dar unde doarme, dom'ne pîndar,
Băiatul palid, în care vie ?
Și ca o cumpănă cu felinar
Ce fruct luminează, ce trup învie ?

— Doarme băiatul cu trupul cald,
Sus între struguri mari într-o vie,
Ca lîngă un arbore foarte înalt,
Doarme băiatul cu trupul cald,
La trupul celui care-o să fie.

BISERICA DE MIERE

Albinele bătrîne ce înseamnă,
Decît finalul ce-și arată spinii,
Cum vin la sărbătorile luminii
Și cară-n aripi aură de toamnă ?

Ce îndărătnicie și ce vrere,
Ce sacrificiu le mai cere rodul,
Că ele mor topindu-se cu totul
În cea din urmă sarcină de miere !

Ce miere între dragoste și ură,
Ce miere sîngerie e apusul,
Ce miere încifrată e nespusul,
Cînd ștreangul iernii e din miere pură.

Și-n univers suride nesupusul
Bătrîn stupar cu-o mască pe figură.

FAMILIALUL OBICEI

Căzind încet spre așezări,
Se rup acum din munții reci
Mari turme ; miei vin călări
Pe oi stufoase și berbeci.

Și mieilor le mijesc coarne
Și ci foșnesc mărunt din dinți,
Gata oricînd să se răstoarne
— Dacă e frig primejdios —
Cu trupurile în părinți.

Și piatra cerului e neagră,
În aer sună negre crengi,
Iar miei călăresc tăcut
Gata oricînd să se retragă,
Asemeni coarnelor de melci.
În corpul care i-a născut.

MUGURI DE-NVIERE

Un nor ca un perete înclinat,
Așupra lumii noroios se sfarmă.
În ramurile pomului uscat
Stau mugurii ca gloanțele în armă

O, suflete, de marele dezmăt
Al primăverii, suferi și te bucuri,
Ca la o condamnare, -n viii toți
Cei morți, de sub țărână trag cu muguri.

Dacă te-atingi de arbori, vor mugii,
Dacă te-atingi de brazda nouă — plînge,
Pe rîuri — dintr-un țipăt de copii —
Din desprimăvărare sare sînge.

Ca-ntr-o pedeapsă plină de plăcere
Trag morții-n noi cu muguri de-nviere.

AMURG CU DIAVOLI

O, pepenii iluminau cerul cînd se coceau.
Cu urmele dinților de iepuri în ei,
Stelele moi le mușcau, le sîngerau,
Cu purpurii averse de ulei.

Lăsau amurg femeile cu struguri negri pe braț,
Cu gesturile mîinii închizînd ore și coșuri.
Apoi, se ridicau de pe pămînt,

Cu pepenii frumoși și ațîțați,
Bostănăriile ticsite de mirosuri,
Și seara se-nchidea întunecînd.

Noi ne făceam diavoli la mal de apă,
Mînjindu-ne pe trupul gol,
Misterios și-n grabă,
Cu acel iad al apei, de nămol.

ODATĂ CU NINSORILE

Parcă-am căzut cu norii toți din rai,
Și lunecăm pe streșini și pe jgheaburi,
Colinele scot ceață și scot aburi,
Noi mai vorbim cu cerul, fără grai.

Tu, omule asediat de cabluri,
Acum, mai amintește-ți ce erai,
Ai fost natură, frunză, iarbă, pai,
Acum ești cheie recilor dulapuri.

Noi, pentru tine care-nțelegeai,
Mărim în univers aceste alburi,
Întoarce-te la rîuri și la arbori,
Noi pentru tine am căzut din rai,

Pe-aceste dulci coline, stînd în aburi,
Ca sub o ploaie de plămîni de cai.

RARA FERICIRE DE PRIMĂVARĂ

Doamne, ce abur e pe fruntea lumii,
De la un lucru pîn'la umbra lui !
Aleargă armăsarii ca nebunii,
Frecîndu-se de garduri și statui.

Uităm atîtea ! Curgem doar pe legi !
Crucile celor morți în iarnă, smulse,
Își suie tainic brațele a crengi,
Redevenind copaci, pornind cu frunze.

E-o zi atît de rară, de întîmplări tăcute,
Încît parc-aș trăi pe lut de rai
Un an mai vechi, o sută nouă sute,
Treizeci februarie sau zero mai.

PASĂREA INTERJECȚIE

Motto : *Mamele nasc, copiii cresc puzderii,
Dar cine dintre ei mai recunoaște,
Țipătul pur al mamei care naște,
Nebuna interjecție-a durerii ?*

O ciocîrlie vine să destrame
Muțenia, absurdul și urîtul,
Ea parcă este ruptă chiar din gîtul
Îndureratei-născătoarei mame.

Mă-nchin acestei ciocîrlii ce cîntă.
Fără ca nimeni cîntec să-i ordone,
Mă-nchin seninătății monotone
Din vocea ei celestă, pură, sfîntă.

Ea nu dă lecții, nu primește lecții.
Din aerul în care alții zboară,
În diferite feluri și direcții,
Ea își alege vocea ei primară
Făcută să se-nalțe, ca să pară
Statuia dureroasei interjecții.

ȘI NOAPTEA MIROSEA A NUCĂ ȘI A PARĂ

Venea strigoiul din afara satului în sat,
pleca strigoiul satului afară,
ochii mei, fără meritul culorii,
nu îi vedeau, ei n-aveau timp să-mi pară.

De ce ? De ce ? Și, Doamne, creșteau vârteje-n pomi,
și vîntul sta acolo și-l mai aud și-acum punînd
fantomele pe fugă, fantomele de pomi,
un cimitir nedreptățit de frunze se ridica de la pămînt,
tăceam, nimic nu mai conta, și auzeam
tuleiele, pe fața strigoiului adolescent, crescînd.

Și cineva întunecat mînca, gălăgios, deasupra. fructe
și arunca semințele pe vînt.
Venea strigoiul din afara satului,
pleca strigoiul satului, flămînd,
și cineva mînca prune și mere
și auzeam semințe din gura lui căzînd,
pe-acoperișul casei, pe marginea fîntînii,
căzînd, în timp ce el mînca rîzînd.

NINSOAREA CAPITALĂ

La iarnă să fugim în munți
Să ne ningă, să ne ningă
Pînă ne-o ieși sufletul.
Să ne ningă pînă s-or sătura să ne urască,
Să ne ningă în numele tuturor răz bunărilor,
Să ne ningă, fir-ar a dracului de viață.
Noi vom intra în zăpadă definitiv.
Iată norii aceia din care va ninge atunci
Cobesc de pe acum deasupra casei noastre.
Hohotiți de ninsori viitoare
Și pedepsiți-ne,
În numele tatălui, și-al fiului, și-al sfintului duh. Amin.
Dar să fim împreună acum și pururea
Amin, amin, amin. Ninsoarea capitală.

BLÎND

Acum v-aș da aproape ce mi-ați cere,
Acum sînt liniștit, curat și blînd,
Spre moarte, moale mă aud trecînd
Îmi ispășesc ursita în tăcere.

Și simt că mă voi isprăvi curînd,
Sub strigătele veacului severe,
Eu, turnul de cucută și de miere,
Prin care-un neam s-a auzit cîntînd.

N-am vrut să fac nici dogmelor plăcere
Și nici să stau cu cocoșaii-n rînd,
M-am așezat în viață ca un prund
În calea cîntecelor vremii mele.

N-am strîns, prieteni, slavă sau avere
Ci sufletul, un porumbel plîngînd.

FRÎNTE

Mă uit la liniște, e vară încă,
Amurgul cade către ora opt,
Mă uit la strugurii care s-au copt,
Ce taină mov, ce stranie poruncă.

La Londra este secetă grozavă,
Peste ocean se-neacă triste țări,
Ce secol de revanșă și urmări,
Te-arăți cumplită, toamna mea suavă.

Bat frunzele ușor ca pentru nuntă,
Dar cine știe că-n mișcarea lor,
Se-ntîmplă că sub ele tragic cîntă
Suflarea oamenilor care mor.

Mai umple-te, pierduta mea ființă,
De toamna ca o tristă consecință.

OILE LA LUMINĂ

Ca un plîns al tuturor ochilor albaștri
ziua aceasta în care-ți scriu,
Dumnezeul meu sfărîmicios peste armate
și peste internate de băieți,
Dumnezeul meu părtinitor,
Dumnezeul meu stacojiu,
ghem lăptos de ștreanguri peste noi,
cei care ne uităm la spînzurătoare cu dispreț.

Iată, degetele nu-mi stau în mină,
degetele ca niște oameni beți se despreună
și ingenunche față de această literă păgînă
aruncată spre tine, căzînd într-o rînă
și domesticită de lumina de lună.

Dumnezeul meu trist, povara mea secretă,
piciorul tău pe capul meu apăsînd
ca pe-o pedală de bicicletă
pînă la ochi și pînă la gînd.

Dar miroase a ars hîrtia de sub litere,
dar se-aude un băiat plecînd la Dunăre cu vitele
prin fumul acesta ce-mi ia capul și mi-l ametește,
Dumnezeul meu vechi, înghețata mea deznădejde.
Că eu numai pe tine te am, așa cum mă chinui
și mă zădărești și mă treci prin apele reci,
că eu numai cu tine vorbesc cînd deschid gura,
că înnnebunesc de cîte ori cred că ai să pleci,
că ai să ne părăsești și, scîrbit, ai să pleci.

Ai văzut tu, Dumnezeuul meu, oile ieșind la lumină
cu blănille pline de scaieți ?
Acum, cînd ești atît de departe de mine,
încît pot să mă uit în sus cu privire deplină
mă simt un scaiete agățat
de șosetele tale groase de om bătrîn
ce trebuie să se încalțe gros, ca dovadă
că pe capetele pe care calcă
e răcoare, e primejdie, e zăpadă.

Ca un plîns al ochilor noștri,
cei condamnați să creadă,
ziua aceasta în care mîna mea-ți scrie
cu degetele-ngenuncheate pe hîrtie.

CÎNTEC DE TĂMIIOARĂ

Cerul e cuiburi ce se sfărîmară,
Vraiște de cuiburi pe-un pămînt năuc,
Cînd cucii tineri vin, cuci vechi se duc,
Pămînt, crucificat pe cuci ce zboară.

Cînd cîntă cucu-ntii în primăvară
Ca într-o vrajă, ca-ntr-un dulce truc,
Seacă sub singuratec glas de cuc
Toate miresmele de tămîioară.

Pădurile disperă de pustiu,
Nu mai miroase tămîioară sfîntă,
Cînd cucii, vlăguiți de iarnă, cîntă
Ceva ce numai ei pe lume știu.

Cîntecul cucului, ce ne omoară,
Făcut e din miros de tămîioară.

PE ALE LUMII DOUĂ ARIPI

Pe ale lumii două aripi, cît sînt vîoaie amîndouă,
Am auzit, în zorii zilei, bombardamentul brusc de rouă.

Pe ale lumii două aripi, care sînt reci și fumegoase,
Roua căzînd și ochiul lumii incendiar se-nrourase.

Pe ale lumii două aripi, care se-agită și scînteie
Roua căzînd înviorase călăii și-ale lor trofee.

Pe ale lumii două aripi, prin roua nouă săreau broaște,
Și mai credeam că altă lume, urlînd isteric, se va naște.

Pe ale lumii două aripi, căzuse roua jucăușă,
Din ale lumii două aripi, eu am văzut ieșind cenușă.

Pe ale lumii două aripi, urcase roua cîntăreață,
Și din atîta rouă dulce s-a închegat o dulce gheață.

Pe ale lumii două aripi, cad ~~păsă~~ri împușcate, iată,
Pe aripile împăiate, cade o rouă împăiată.

Pe ale lumii două aripi, pe ale lumii aripi două,
Cenușa scoate parcă sînge, din locul unde-a căzut
rouă.

Pe ale lumii două aripi... pe ale lumii ce anume ?
Pe ale lumii parcă aripi, și în această parcă lume.

GALBEN-VERDE

Atîta galben în atîta verde,
Sînt niște tobe astăzi surdo-muții,
Și fac conservatorii revoluții,
Victorios e numai cel ce pierde.

La noi în oase umblă — iată — cer de
Incerte, minerale involuții,
La bănci atacuri aspre dau pierduții
Și mort e Dumnezeu să ne mai ierte.

Atîta galben în atîta verde,
Atîta viață în atîta moarte,
Și omul pierde, pierde, pierde,
Pămîntul nu mai simte, nu mai vede.

E-o seară tulbure cu trepte sparte,
Cu veșnic galben într-un palid verde.

CUIBARELE ZADARNICE

Lumina-mi curge sfînt în josul bărbii
Și sufletul de fumul ei se umple,
Mi-i fața rogojini cu pietre scumpe
Și osul mi-i o punte de corăbii.

În păr am rumeguș de scut și săbii,
Că bătălii au fost să se întîmple,
Deasupra speriatei mele tîmple
Și, iată, pacea — un copac cu vrăbii.

Tot cerul e deasupra firii mele
Și peste tot așază cerul ouă,
Detună cerul pentru-o lume nouă,
Ca un nebun ce trage-n rîndunele.

Și nu-i destul ce vrea, ce e, ce știe,
Cînd ouăle se sparg, se văd sicrie.

NETRĂDATUL BUSUIOC

Odaia mirosea a busuioc,
Mirosul dădea ușa la o parte,
Și alte flori se auzeau departe,
Mai cu noroc, mai fără de noroc.

Parcă făcea și candeli pe cuprins,
Curatul busuioc sfîrșind o luptă,
Din care i-a rămas mireasma ruptă,
Bătînd asupra lumii sfînt și stins.

Masacrul unei flori e-al ei miros ;
Sînt florile ciudata Mona-Lisă,
Sfînt busuioc, origine ucisă,
Urît pămînt ce s-a sfîrşit frumos.

Cum trage floarea din infecte bezne,
Enigma netrădatelor miresme ?

ÎNVIERE

Durerea care-şi zice bucurie
Dă colţul ierbii dinspre primăvară.
Mireasma ei făcută e să doară,
Motivul ei făcut să nu se ştie.

Civilizaţii multe-or să dispară,
Lăsînd planeta tristă şi pustie,
Şi doar o primăvară timpurie
Cum e acum, cînd plugurile ară,

Va face crucea din mormînt fierbinte,
Vulturii tineri vor ieşi din ouă,
Va umple masa lumii cu merinde
Şi-n ochii celor duşi va pune rouă,

Va sta să se-nsenine sau să plouă
Miros de la miros se va aprinde.

ȘOAPTA DE GAROAFĂ

Nu îmi mai știu exactul loc în lume,
Am fost puternic și mă simt sfielnic,
Vremelnic, lacrimelnic, îndoielnic,
Mă strig cu păpădiile pe nume.

Nici viu, nici mort, părinte șovăielnic,
Ce fiilor s-a dat ca să-l consume,
Cu nenăscute voci spun stări postume,
De nu-mi mai știu nici locul în pomelnic

Mi-i greu cel mai adesea traiul lesne,
Mi-aud suflarea proprie pe ceafă,
Cel ce m-ascultă mai nimic nu află,
Cuvîntul meu e foșnetul de glezne.

Cu ochii simt, în claia de miresme,
Șoptind morțiu mirosul de garoafă.

ÎMI AMINTESC

Vremuri de pîclă : nici nu se mai vede
Omul pe om în vremurile-acestea,
Abia își spune sufletul povestea
Sub muzica măruntelor monede.

O, cită ceață aducînd aminte
Potopul care-a fost lăsînd ruine
Părerilor de rău le pare bine,
Cînd aburi ies din cai și din morminte.

De pîclă vremuri, de omăt fierbinte,
Peste fîntîni secate de la sine,
Stă seceta cu ciuturile pline,
Și fulgerul i-l presimțim în dinte,
Cum pîcla în confuzie presimte
Sfîrșitul veacului ce nu mai vine.

NINGE DIN SHAKESPEARE

Ninge uitat. Toți fulgii astăzi dați-i
Celor săraci, copiii să și-i mintă,
Ninge fără de corp, ca din oglindă,
Cade lumina pe toți condamnații.

Pe toată omenirea suferindă,
Pe toți dușmanii, ca și pe toți frații,
Ninge uitat de-atîtea generații,
Ninge cu fulgi din lațul de pe grindă.

Ninge din Shakespeare, cu zădărnice,
Cu amăgiri, cu desprimăvărare,
Numai groparul limita cunoaște
Cînd cu dispreț el tace-n gura mare.

Ninge cu fulgi pentru lipit sicrie
Și lumea moare, naște, moare, naște...

INSOMNIE DE PRIMĂVARĂ

Miroase-a pom cutreierat de muguri,
A frunză verde care se răscoală,
Nimic nu-i bun, de nu-i puțin și boală,
Sălbatic ard fecioarele pe ruguri.

Pământul se despică blînd sub pluguri,
Ca într-o răstignire animală,
Cîntarul frăgezimii ne înșală
Cu ale mierlei cîntece și trucuri.

Adie moi mirosuri somnolente,
Către a pieptului iernoasă furcă,
Nimeni nu merge-n jos, nimeni nu urcă,
Nu se mai spun cuvinte, ci accente,

De-atîția meri ce nu mai pot să doarmă
Parcă se văruiește o cazarmă.

TRANDAFIRUL DE TOAMNĂ

Cum ne-nconjoară vîrsta și ne-nseamnă,
Și nu mai vor aceia care vor,
Din tot frunzișul nostru căzător,
Puțin rămîne, timpul ne condamnă.

A ceață mirosim, ușor, ușor,
Și către-un ultim somn ceva ne-ndeamnă,
Abia mai pîlpii-ntre cei ce mor,
Accidental un trandafir de toamnă.

E aspru, parcă-i altoit pe fin,
Ninge pe el urît, dar nu mai moare,
Arată obosit, lovit, bătrîn,
Milos privește fala trecătoare.

E un martir din eei care rămîn
Nestinși în calendarele de floare.

DRUM GREU

Acum se pune iarna, ce bine e acum,
De-a Voroneț se joacă senin cu noi zugravul,
Unui schior în munte i-a fost găsit cadavrul,
Era ca o statuie ieșită brusc în drum.

E totul o ninsoare, ce plînsam și văzum,
Din toată viața noastră se va alege praful,
Înzăpeziri, prăpăduri anunță telegraful,
Din cîte-o blîndă casă mai iese leneș fum.

Acum se sting poeții, acum se nasc poeți,
Zugravul văruiește cu dor de Voroneț,
Și cîte-un foc mai cade din deal către priviri.

Peste Carpați, cînd ninge, se sinucid peceti,
Și e un fel de moarte bătînd cu pași înceți
Un drum care desparte pe muribunzi de miri.

NOAPTE DE-A RÎNDUL

E noapte de sus și de-a rîndul ;
el lumea cu ceară o-ncuie,
pe crucea tocită se suie
privește cu milă pămîntul
de-a cărui origine nu e.
Și singur se bate în cuie.

POSTFAȚA

Adrian Păunescu este un ziarist incomod (pentru că ridică probleme din domeniul lui „ce nu se poate“). Adrian Păunescu este un *interviewer* incomod (pentru că pune întrebări la care nu se poate răspunde). Mai ales, Adrian Păunescu este un poet incomod (pentru că spune adeseori ceea ce puțini dintre noi credem că ar fi „poetic“). Ca toți poeții autentici, Adrian Păunescu este poet și în proză, și chiar în ziaristică. Rubrica sa, *Lumea ca lume*, din săptămânala revistă *Magazin*, trădează un emotiv care nu se sfiește să-și mărturisească lacrimile, fie înaintea unui crepuscul, în zarea Munților Apuseni, fie la lectura prefetei-studiu a lui Tudor Vianu, în pragul culegerii lui de *Opere* ale lui Al. Macedonski, fie la cîntecele lui Tudor Gheorghe. Cine ar crede, conspectînd dimensiunile uriașe ale fizicului lui Adrian Păunescu, că în inevitabilul *flatus vocis* al poetului-vates, se zbate o inimă simțitoare la toate suferințele din jurul nostru ?

Aceasta nu este singura contradicție aparentă a lui Adrian Păunescu, în care am văzut, cu ani în urmă, cea mai însemnată apariție literară de după încetarea din viață a lui Arghezi (1967). Nu mă înșelam decît, cronologicește vorbind, cu cîțiva ani : Adrian Păunescu debutase publicistic din anul 1960, dacă ne orientăm după datele din primul său volum de versuri, *Ultra-sentimente* (1965). Cuvîntul este o creație a autorului, probabil

pentru a sugera potențarea maximă a puterii de simțire, a afecțelor. Așadar, spre deosebire de poezii generației sale, în mare parte cerebrale și ermetice, fără a fi fost nici dînsul lipsit de idei și de ispita noului, Adrian Păunescu, din primul ceas, a înțeles să se afirme ca un emotiv, care vrea să vorbească de la inimă la inimă cititorilor săi. Însăși prima poezie din acest volum al debutului se intitulează semnificativ: *Zile de mare emoție* (de atingere a majoratului civil și politic). Nu se poate spune că poetul, la acea vîrstă, nu se cunoștea — dovadă versurile :

„Risipind în toate acestea pasiunea

Electrică a sufletului meu, bogat în tensiuni...”

versuri care prefigurează risipa de talent și de temperament a viitoare sale cariere lirice și mai în genere publicistice, precum și autentica tensiune, cu descărcări de înalt voltaj, care aveau să-i caracterizeze maturitatea lirică.

Din numele proprii care se îtesc în acest prim volum al poetului, menționăm pe acela al lui Robinson Crusoe, fără a stărui asupra lui, deoarece autorul nu năzuiește ca, de pildă, Constantin Tonegaru, la aventuroase proiectări în spațiu, la ceea ce s-au numit robinsonade, nici la retragerea într-o insulă cît mai îndepărtată. Nu, Adrian Păunescu s-a descoperit, cu fiecare nouă culegere, mereu mai legat de orizonturile țării lui, un poet al patriei și al construcției socialismului. Surprinde însă prezența unor nume proprii shakespeariene, ca Hamlet și Ofelia, care vor reveni și în volumele următoare, împreună cu invocarea repetată a marelui brit, cum îl numea Eminescu pe Shakespeare.

Nu m-aș încumeta să încerc a interpreta finalul poeziei *Eliberarea Ofeliei*, datată 1962 :

„Rămîne liberă, peste morminte,

Ofelia, gînd nou, sens nou, timp nou”.

Știu, vorbește Hamlet, dar în poezia lirică de timbru subiectiv, Hamlet este sau devine treptat, autorul, care i se identifică „pe undeva” (cum spun tinerii publiciști ai zilelor noastre).

Tot o „eliberare“ întîlnim în finalul, oarecum retoric, al poeziei *Prin vulturi, Prometeu*, din același an :

„Cuib mare de vulturi e pieptul, iată !
Pămîntul cu viață îl umple mereu
E viu Prometeu, sus pe spasme de piatră,
Prin vulturi se eliberează Prometeu !“

Mitul lui Prometeu este și acela al creatorilor în răspăr cu timpul lor (este și cazul poetului Adrian Păunescu, temperament revoluționar și neconformist în literatură, care-și bruschează cititorii prin verbul-șoc, prin expresia neuzitată, prin revărsarea de lavă fierbinte a discursului său liric, într-un cuvînt, prin noul din mesajul său filosofico-social).

Se știe că în tragedia shakespeariană, în ultimul act, spectatorii asistă la o veritabilă hecatombă, pe care poetul nostru o aprobă cu repetate capete de strofă, începînd cu „foarte bine“, la fiecare nouă jertfă și încheind cu acest final :

„Foarte bine c-au murit, din nou,
Regii, prinții, slujitorii hoți —
O, și dintre toate-acele morți
Numai de-a Ofeliei îmi pare rău“.

Cum ar fi putut însă supraviețui Ofelia, dacă fratele ei, să presupunem, n-ar fi căzut în duel, și după moartea nu numai a tatălui ei, ci și aceea a lui Hamlet, pe care-l iubea ? Numai azi nu se mai moare de suferinți morale ! În trecut, inimile se frîngeau mai mult de durere, decît de infarct miocardic.

Hamlet crește cu fiecare nouă culegere a lui Adrian Păunescu, oarecum ca un *alter-ego* al autorului sau măcar ca un spirit-frate, chemat să-i împrumute propriile îndoieli și sfișieri lăuntrice. Iar autorul lui Hamlet e numit, cu filască dragoste : „bătrînul meu părinte și-al tuturor, Shakespeare“ sau :

„Shakespeare ne tutelează,
El ne-a adus aici...“

(Shakespeare)

În aceeași culegere, o altă poezie își revendică titlul *Către Hamlet*, iar iubita acestuia e arborată în mod surprinzător :

„Ofelia ni-i mamă, amfibii triste naște...”

destin cu totul neprevizibil al imaculatei fete, propusă ca mamă spirituală a unor hibrizi moderni. Aceștia sînt, de fapt, fiii nu ai Ofeliei, ci ai poeților germani expresioniști, din primele două decade ale secolului nostru, poeți pe care nu știu dacă Adrian Păunescu i-a citit în original, dar a căror disperare a rămas în atmosfera deceniilor următoare mai tenace decît urmările bombei atomice de la Hiroshima. Aș zice că și în Adrian Păunescu, ca în Faust, sălășluiesc două suflete opuse și contrarii : unul optimist maxim, cu referire la prezentul și viitorul patriei socialiste, vast șantier de muncă și de construcție, iar altul depresiv, cu privire la condiția metafizică a omului, față în față cu destinul său.

Eroii săi din acest ultim sector sînt marii ucenici ai legendei sau ai istoriei, Iov, Laocoon, Socrate, Isus, Ovidiu, Giordano Bruno, Kafka.

Scriind despre *Cîntăreți desperați*, Adrian Păunescu se exclude din corul lor, cu afirmația :

„Într-un mileniu tirgoaveț
se stinge blînd această rasă...”

Dimpotrivă, „rasa” proliferază și-si anexează, măcar alternativ și temporar, chiar temperamente politicești optimiste, dar care, lăsate „să fiarbă în zeama lor”, distilează toate amărăciunile. Atunci poetul ne spune : *Lumea este bolnavă*, bolnavă de „boală grea”, de „boli neștiute” :

„În secolul de viață și moarte douăzeci
salvat numai de psihoterapie”...

...și nici măcar de ea, oricîtă încredere am avea în noii taurmaturgi, asaltați de turma astenicilor, a nevropaților și a tuturor nebunilor, internați sau nu.

Desigur, să nu exagerăm, dar poetul, în accesele sale pesimiste, extinde boala și asupra celor ce se odihnesc în pace :

„De boala tulbure-a acestui veac
se-mbolnăvesc și morții în morminte,
ca viața care urcă pe arac
molima ei în urmă se întinde“.

(Ibid.)

Nu voi mai cita decât un singur fragment de aceeași sumbră tonalitate, punînd sub semnul caducității înseși uneltele scriitorului :

„Cuvintele sînt pline de noroi,
Cum sînt copitele de cai plugari,
Nu mai ajunge sensul pîn' la noi,
Copiii adevărului sînt rari.“

(Coșmar cu o planetă de noroi)

Sîntem de acord cu atenuarea versului final, de o indiscutabilă justete ; așadar, nu împărtășim neîncrederea, din păcate, generalizată în Occident, printre condeierii însetați de absolut, care neagă cuvîntului virtutea de a se suprapune exact peste obiecte și mai ales idei, în relația, ca să ne folosim de limbajul structuralist, dintre „semnificant“ și „semnificat“.

Un alt temei al disperării, la poezii postromantici, cărora le înglobez și pe simbolisți, și pe expresioniști, este sentimentul singurătății, pe care-l socotesc real, dacă ne plasăm pe terenul fragil al absolutului, și iluzoriu, dacă-i preferăm acestuia, relativul, adică acele contacte cotidiene, în cadrul unei societăți constituite, deoarece numai solitudinea îl abstrage pe individ din colectivitate :

„N-am cui vorbi, urechi în urechi sînt vîrite,
și cranii în cranii concentrică horă desfac...“

(Singurătate finală)

Este știut că tristețea sub toate formele și de variate intensități este condiționată de climatul singurătății, în care se complăcei ce-și cultivă această nesănătoasă propensiune, și că leacul cel mai bun împotriva marasmului și disperării, cînd lipsește fondul

de înțelepciune al vârstei mature, este activitatea, în cadrul social constituit. Cine muncește, uită de „ale sale“, se sustrage capcanei depresive și-și găsește satisfacția în lucrul „cot la cot“ și în realizările lui. Altă psihoterapie nu cunosc. Este și aceea pe care a adoptat-o poetul din *Fintina somnambulă* (1968), ultimul venit, la noi, al valului expresionist. El afirma categoric :

„La începutul lumii de azi n-a fost cuvîntul“

(*Evangheliar*)

tăgăduind nu numai sensul evanghelic al afirmației, dar și pe acela al unei noime în univers, al unui rost al lumii și al omului în lume, al unei legități universale și umane, ca să se dezică tot atît de răspicat, în poemul cu titlul *Întîi a fost cuvîntul*, din aceeași sete de absolut (*ibid.*).

Dealtfel contradicția e în natura omului care gîndește, e în condiția dialectică a înseși gîndirii, e în firea atît a disperării, cît și a împăcării înțelepte cu sine și cu universul.

Adrian Păunescu nu este un poet filozof, dacă luăm sintagmă în sensul ei didactic, dar nu i se poate contesta pasiunea de a ridica probleme, de a le insufla viață, de a le împrumuta un patetism adeseori sumbru, de a lega de ele fericirea sau nefericirea condiției noastre sublunare. O mare bogăție verbală, uneori atacată de redundanță, o nesecată fîntină arteziană de metafore și de comparații, în genere coerente, pe firul unei idei centrale sau al unei stări emoționale paroxistice, dorința de a zdruncina inertiile, prin rostirea unor adevăruri dureroase, în expresii adeseori de o calculată cruditate, caracterizează talentul eruptiv al lui Adrian Păunescu, poet al inimii, pe care o dilată la infinit.

Respectuos față de valorile tradiționale ale folclorului și ale literaturii naționale, iubitor al lui Anton Pann, închinător al lui Bălcescu, căruia i-a dedicat splendide ode în *Istoria unei secunde* (1971) — ca și al lui Eminescu — entuziast fiu al Olteniei, dar și iubitor al tuturor ținuturilor românești, Adrian Păunescu, dintre poeții generației sale, a dat patriotismului socialist expresia cea mai fierbinte, pentru ca, în cîte o poezie, să se arate sarcastic

față de entuziasmul și optimismul de comandă, „ca o orchestră de alămuri“ (*Alămuri*).

De la Adrian Păunescu te poți aștepta la orice, liricește vorbind, în bine sau în rău, în năstrușnicie teribilistă (*Calul călare*, în *Repetabila povară*), în suavități și emoții profunde (poemul final, din *Repetabila povară*, 1974), în rotunjite poeme ca și în vaste „cearșafuri“ de format *in-folio*, în care faurul athletic bate versurile în tact de nicovală, orbindu-și cititorii cu jerbe de scînteii și cu trîmbe de fum.

Artistul și-a dat măsura puterii de concentrare în sonet (*Pămîntul deocamdată*, Editura Eminescu, 1976). Cu puțin înainte, în sonetul *Turn alb* (*Flacăra*, 18 octombrie 1975), închinat marelui editor care a fost acad. Alexandru Rosetti, dovedise măiestria unei compuneri lucid organizate, în metafore coerente și memorabile. Sinteză a tuturor temelor existențiale, *Pămîntul deocamdată* este și o profesie de credință, social-filozofică. Poetul e legat de satul natal, de țărani, de trudituri, de natura, leagăn ocrotitor. Rupt de natură și de sat, este lăsat pradă singurătății și meditației depresive asupra condiției omului. O singură zare de speranță :

„Să credem steagul cu mătasea udă :
Cămașa unui om în plină trudă“.

(*Dreptatea muncii*)

Dintr-un așa-zis *Sonet sumar*, care începe cu versul gnostic „Axa planetei are spondiloză“, se desfac în evantai altele, ca într-o nouă glosă, cu remarcabile accente de pamflet tonitruant.

Intemperanța pare legea condiției sale temperamentale, dar poetul lucid găsește formulări frapante, de inscripții lapidare. Fervoarea sa pentru figurile eroice ale istoriei noastre îl indică să încerce realizarea acelei năzuințe care a fost comună atît generației lui Eliade și a lui Costache Negruzzi, cît și a celei următoare : epopeea națională, dacă nu în integralitatea ei bimi-

lenară, măcar într-o filieră cronologică mai puțin ambițioasă. Operă nicidecum de improvizatie, ci de îndelungă răbdare, ea ar putea încununa cariera prodigioasă a incandescentului aed.

Acesta este Adrian Păunescu, poetul în care cred că nu m-am înșelat văzînd cel mai vrednic urmaș al poetului Tudor Arghezi.

SERBAN CIOCULESCU

INDICELE ALFABETIC AL POEZIILOR DUPĂ TITLU

A

A antonpană	46	Amor în epoca mare	135
Accente de toamnă	285	Amurg cu diavoli	350
Aceeași floare	126	An Nou	59
Aceiași	290	Anomalii	128
Act de dotă	170	Apogeu de căsă	139
Adăposturi după potop	31	Aripă zburind palmuită	78
Aduceți-l pe Iuda	263	Armăsarul troian	251
A fi într-o pasăre	73	Ascunde-mă	132
Ai pământului	98	Așezări cu părinți	214
Alămuri	226	A trecut azi-noapte	44
Amestec	219	Aură	347
Aminata nuntă	114		

B

Baladă de copilărie	65	Biserica de frig	266
Bal mascat	178	Biserica de miere	348
Bărbatul trudei	332	Blind	354
Bătrîna ticsită de ceasuri	77	Boabele ca niște grenade	4
Beligeranților	319	Boala bolnavă	289
Berbecul	188	Bocet	63
Biografia unui sedentar	173	Boli scumpe	205
Birocrație	196	Bolovanul	140

C

Cal cu lemne	236	Cîntec incurabil	16
Calul călare	185	Cîntecul sării	131
Calul, fiul Troiei	249	Claun	19
Ca o răscoală a gropilor	201	Colină din Ardeal	54
Caricatură	305	Condiția cîntărețului revoluționar	3
Caricaturi	194	Contabilul	229
Casa goală	125	Convalescența propriu-zisă	257
Categoriile Purgatoriului	232	Copiii de țărani	53
Căpătuiala poezilor tineri	184	Copiii mei străini	181
Ceea ce roade	293	Copil fiind	347
Ce îmi închipui că gîndea		Copilul din vin	346
Manole, atunci	248	Corolă	138
Cenușa	288	Coș fără flori	115
Cenușă și melci	275	Coșmar cu o planetă de noroi	7
Cetatea goală	189	Cuibarele zadarnice	360
Ceva care e-al tău	108	Culorile	109
Cimitire de mașini	302	Culpe în peninsule	289
Cina cea de taină	267	Cu milă	295
Ciudat destin	284	Cuplu sfîșiat	131
Cîine de vînătoare	17	Cuvînt și suferință	12
Cînd totul se poate	224		
Cîntăreții disperați	14		
Cîntăreții protestului	306		
Cîntec de tămîioară	357		

D

Da, mai avem	27	De ziua ta	119
Dans de fecioare	118	Dictîndu-și testamentul	
Dați-ne pace	39	Socrate	256
De dragoste	262	Din străinătate	55
Degetele tale	136	Dintr-o dată fără să fie nimeni	164
Delatorii	317	Doctori și boli	294
Deocamdată nu	34	Dojna	331
Descoperirea focului	315		
Dezechilibru	88		

Domnii de-a pururi	58	Dreptatea muncii	318
Domnul Tudor	38	Drum greu	365
Donații la Miorița	247	Dublul furt	304
Dor	282	Duhovnicul	86
Dor de Bacovia	118	După ce	210

E

Echilibru	147	de carne	262
Economii	280	Eu, toată iarna	329
Elegie	146	Ev mediu de iubire	136
Eliberați-mă de sînge și		Ezitarea	121

F

Fachir valah	21	Fiu al iluziei	20
False probleme	297	Filfiitul	187
Familialul obicei	349	Flaut de dragoste	24
Faptul divin că ninge	338	Flaut ipohondru	9
Fără durere	223	Floare și cenușă	218
Fără scăpare	179	Frig	182
Fereastră viermelui	94	Frigiderul de măcelărie	238
Fericirea de a putea po-		Frînte	355
vesti nefericirea	5		

G

Galben-verde	359	Greutate	284
Giordano Bruno fugind		Gri	287
din rug în rug	270	Groapa	166
Grădinarul Münchhausen	270	Gulliver	269
Greul războaielor	64		

H

Haloul unui crivăț	133	Harul aparte	22
--------------------	-----	--------------	----

I

Iarna la Luvru	291	Ieșirea din sobă	312
Iarnă ?	200	Iluzia cuvîntului	18

Iluzia unei insule	140	Invers	195
Imn	233	Involuntar	297
Indescifrabila identitate	165	Iov era plin de guri	256
Insomnie de primăvară	364	Iubire silnică pe viață	123

I

Îmburghezitul	211	În iutea clipă	312
Îmi amintesc	362	În lunga noapte	307
Împăcare	327	Înscenarea nașterii	260
În amintirea unui acci- dent	310	Întoarcerea pîinii risipi- toare	47
Încă om	130	În tot felul de părți	154
În cîte un Dolj	334	Într-adins	47
Îndurerează	80	Între bine și rău	222
În groapa cu var nestins	203	Înțelepciunea de a fi	153
În gura tigrului vor clin- cheti dinții	298	Înviere	361
		Învingătorii Troiei	253

J

Jeluiirea lui Omega	156	Jurămînt	143
Jignitoarea tăcere	185	Jurnal bătrîn	316
Jugul organic	30		

K

Karenina	273
--------------------	-----

L

Lăptarii de bine	188	Lumea este bolnavă	127
Lucruri curate	202	Lumea rîde	145

M

Marginea lumii	124	Mere de Ardeal	328
Martor	314	Mica publicitate	230
Masa noastră	41	Miei primi	341
Mă rog ca mirosul ninsorii	169	Mihai Viteazul încercuit	29
Mă simt atît de singur	233	Mircea cel Bătrîn în fața	
Melancolică	333		

năvalei	29	Mormînt de miel . . .	193
Moară și teasc . . .	221	Mormîntul lui Bălcescu . .	50
Moarte prin împăturire . .	23	Muchie	199
Modurile silei . . .	213	Muguri de-nviere . . .	349
Moldova seculară . . .	45	Muntele fără lumină . . .	336

N

Nefericitul fericit . . .	212	Ninsoarea capitală . . .	354
Netrădatul busuioc . . .	360	Ninsorile	52
Nevertebrare în lumea		Nisipurile	82
lume	294	Noapte maximă	265
Nici o veste	61	Noaptea ca înfruntare . .	229
Nicolae Bălcescu, la gurile		Noapte de-a rîndul . . .	366
Dunării	48	Noi care	305
Ninge din Shakespeare . .	363	Numărătoare	60

O

Oaia îndrăzneată	226	Omenia biruitoare . . .	316
Odată cu ninsorile . . .	351	Ora strepezită	117
Oile la lumină	356	Ore	148
O inimă de om	39	O roabă cenușie	90
Olarule	224	Ospețe	342
Oltule	56		

P

Parabolă cu formalisti . .	197	Pedepse	186
Paraziții	180	Pe morți și vii	190
Pasărea chioară	160	Pentru minie	209
Pasărea interjecție . . .	352	Perdelele amintindu-și	
Paznicii corupți	281	perdele	133
Pămînt sub ceasornice . .	87	Perechi	137
Pămîntul deocamdată . .	320	Peste și undiță	264
Pămîntul scund	182	Petrecere	349
Părinți uituci	80	Pîinea răgușită	309
Pe ale lumii două aripi . .	358	Pînă la vatră	331
Pe cont propriu	4	Plajă pe continentul scu-	

fundat	280	Poziția lacătelor pe plan-	
Plictiseală cu numele		netă	301
Beethoven	272	Preoții mării	120
Ploaia de dincolo	162	Prevăd trecutul	303
Podul	196	Prin vulturi, Prometeu . .	248
Poet retoric	16	Problema țărănească . . .	32
Pofta	264	Proverbe	47
Popa de treflă	46	Pseudonimele unei iluzii .	198
Popicărie cu cap de copil	228	Psihologie strimbă	223
Portret de început de veac	193	Punct fix	232
Portret de planetă	279	Puterea cuvîntului	20
Porumbeii și vîntul	231		

R

Rara fericire de pri-		Retragere	337
măvară	352	Riscul	18
Răscola	161	Rîuri	66
Războinicii	318	Rost monahal	126
Război și pace	286	Rotund	323
Războiul a avut loc	300	Ruga poezilor de pretu-	
Recentul Galileu	271	tindenți	292
Repetabila povară	239	Rugăciunea lui Iov	259
Resturi	93		

S

Satul de nerecuperat	167	Shakespeare	268
Satul sub secetă, după		Singur	183
potop	76	Singura noastră patrie . .	33
Sălbatica armonie	8	Singurătate de amor	149
Să legumim lumina	283	Singurătate finală	215
Să ne condamne florile . . .	220	Singuri și toți	209
Scrie ploaie, citește jale . .	138	Sînt nemilos	212
Se coace agurida	36	Socrate plîns de discipoli .	253
Semiobscuritate	210	Sonata lunii	320
Se-ndoliază florile	142	Sonet sumar	296
Septembrie de miere	344	Soră neputincioasă	162
Sfios	15	Sporul negurii	227

Spre a tăcea	216	Sub bărbia contempora-	
Spre plus infinit	101	nului tău	286
Stafia lui Bălcescu	49	Suma somnurilor	217

S

Șantul de sus	330	Șoapta de garoafă	362
Și noaptea mirosea a nucă		Șopîrle	11
și a pară	353		

T

Talger potrivnic	234	Torța stinsă	302
Tânti Tina	205	Trandafirul de toamnă	364
Tăcut	134	Trădătorilor de țară	62
Testament	43	Truda comună	242
Testament	215	Tulburele de etern	81
Tiflă	155	Tunetul	335
Tîrg de sclavi	290	Turla întoarsă	210

Ț

Țara	68	Țesătură	129
----------------	----	--------------------	-----

U

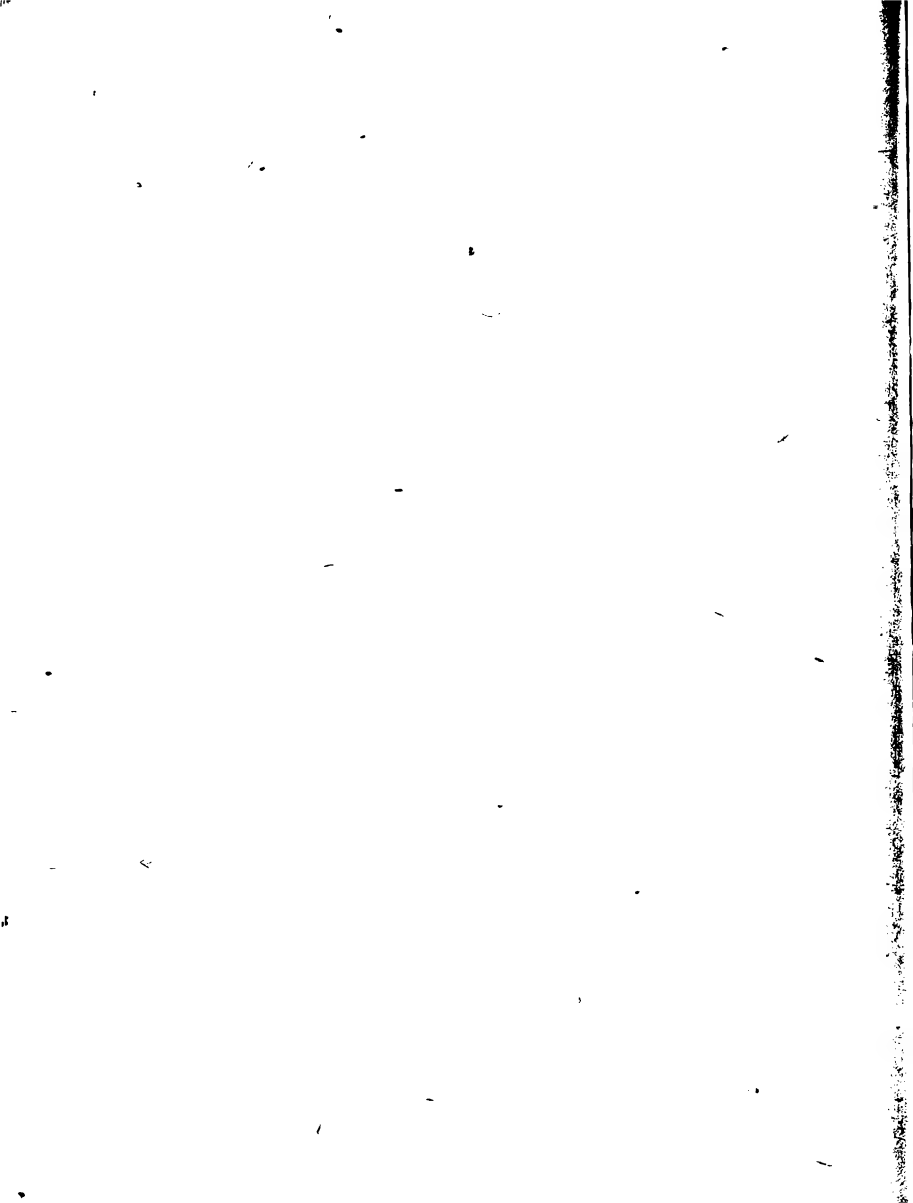
Ucigașul de pian	237	Un om pe niște scări	91
Umbra	22	Un pat	140
Umilintă	175	Unul e mort din noi și nu	
Unde vă cară aceste oase?	177	știu cine	172
Un fost temnicher	191		

V

Valah cețos	40	Vis	235
Văzduh virgin	344	Visele	121
Veac cu vulpi rănite	113	Vînătoare	76
Viață de excepții	95	Vislă	87
Viață trează	203	Vorbesc din demon	219
Vinovăția	167	Vremea vieții mele	122
		Vulturele orb	191

Z

Zarurile sînt aruncate... .	174	Ziua de 33 aprilie	345
-----------------------------	-----	------------------------------	-----

CUPRINS

Prefață, de Eugen Barbu : : : : : : : : : : V
Notă biobibliografică . . : : : : : : : . XXV

PE CONT PROPRIU

Condiția cîntărețului revoluționar	3
Pe cont propriu	4
Boabele ca niște grenade	4
Fericirea de a putea povesti nefericirea	5
Coșmar cu o planetă de noroi	7
Sălbatica armonie	8
Flaut ipohondru	9
Șopîrle	11
Cuvînt și suferință	12
Iluzia cuvîntului	13
Cîntăreții disperați	14
Sfios	15
Poet retoric	16
Cîntec incurabil	16

Ciine de vânătoare	17
Riscul	18
Claun	19
Puterea cuvîntului	20
Fiu al iluziei	20
Fachir valah	21
Harul aparte	22
Umbra	22
Moarte prin împăturire	23
Flaut de dragoste	24

DA, MAI AVEM

Da, mai avem	27
Mircea cel Bătrîn în fața năvalei	29
Mihai Viteazul încercuit	29
Jugul organic	30
Adăposturi după potop	31
Problema țărănească	32
Singura noastră patrie	33
Deocamdată nu	34
Se coace agurida	36
Domnul Tudor	38
O inimă de om	39
Dați-ne pace	39
Valah cețos	40
Masa noastră	41
Testament	43
A trecut azi-noapte	44
Moldova seculară	45
A antonpannă	46

Popa de treflă	46
Într-adins	47
Proverbe	47
Întoarcerea pîinii risipitoare	47
Nicolae Bălcescu, la gurile Dunării	48
Stafia lui Bălcescu	49
Mormîntul lui Bălcescu	50
Ninsorile	52
Copiii de țărani	53
Colină din Ardeal	54
Din străinătate	55
Oltule	56
Domnii de-a pururi	58
An Nou	59
Numărătoare	60
Nici o veste	61
Trădătorilor de țară	62
Bocet	63
Greul războaielor	64
Baladă de copilărie	65
Rîuri	66
Țara	68

A FI ÎNTR-O PASĂRE

A fi într-o pasăre	73
Vînătoare	76
Satul sub secetă, după potop	76
Bătrîna ticsită de ceasuri	77
Aripă zburînd palmuită	78
Părinți uituci	80

Tulburele de etern	81
Nisipurile	82
Duhovnicul	86
Vislă	87
Pământ sub ceasornice	87
Dezechilibru	88
Îndurerează	89
O roabă cenușie	90
Un om pe niște scări	91
Resturi	93
Fereastra viermelui	94
Viață de excepții	95
Ai pământului	98
Spre plus infinit	101
Ceva care e-al tău	108
Culorile	109

DE DRAGOSTE

Veac cu vulpi rănite	113
Aminata nuntă	114
Coș fără flori	115
Ora strepezită	117
Dor de Bacovia	118
Dans de fecioare	118
De ziuă ta	119
Preoții mării	120
Visele	121
Ezitatea	121
Vremea vieții mele	122
Iubire silnică pe viață	123

Marginea lumii	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	124
Casa goală	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	125
Rost monahal	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	126
Acceași floare	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	126
Lumea este bolnavă	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	127
Anomalii	.	.	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	128
Țesătură	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	129
Încă om	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	130
Cuplu sfișiat	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	131
Cîntecul sării	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	131
Ascunde-mă	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	132
Haloul unui crivăț	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	133
Perdelele amintindu-și perdele	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	133
Tăcut	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	134
Amor în epoca mare	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	135
Ev mediu de iubire	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	136
Degetele tale	.	.	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	136
Perechi	.	.	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	137
Scrie ploaie, citește jale	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	138
Corolă	.	.	.	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	138
Apogeu de caisă	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	139
Un pat	.	.	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	140
Iluzia unei insule	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	140
Se-ndoliază florile	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	142
Jurămînt	.	.	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	143
Lumea rîde	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	145
Elegie	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	146
Echilibru	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	147
Ore	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	148
Boțovanul	.	.	.	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	149
Singurătate de amor	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	149

INTEROGĂȚII ȘI REVOLTE

Înțelepciunea de a fi	153
În tot felul de părți	154
Tiflă	155
Jeluirea lui Omega	156
Pasărea chioară	160
Răscoala	161
Soră neputincioasă	162
Ploaia de dincolo	162
Dintr-odată fără să fie nimeni	164
Indescifrabila identitate	165
Groapa	166
Satul de nerecuperat	167
Vinovăția	167
Mă rog ca mirosul ninsorii	169
Act de dotă	170
Unul e mort din noi, și nu știu cine	172
Biografia unui sedentar	173
Zarurile sînt aruncate	174
Umilință	175
Unde vă cară aceste oase ?	177
Bal mascat	178
Fără scăpare	179
Paraziții	180
Copiii mei străini	181
Frig	182
Pămîntul scund	182
Singur	183
Căpătuiala poezilor tineri	184
Jignitoarea tăcere	185

Calul călare	185
Pedepse	186
Berbecul	187
Filfiitul	188
Lăptarii de bine	188
Cetatea goală	189
Pe morți și vii	190
Vulturele orb	191
Un fost tennicher	191
Mormînt de miel	193
Portret de început de veac	193
Caricaturi	194
Invers	195
Birocrație	196
Podul	196
Parabolă cu formalisti	197
Pseudonimele unei iluzii	198
Muchie	199
Iarnă ?	206
Ca o răscoală a gropilor	201
Lucruri curate	202
Viața trează	203
În groapa cu var nestins	203
Boli scumpe	205
Tanti Tina	205
Pentru minie	209
Semiobscuritate	210
După ce	210
Turla întoarsă	210
Îmburghezitul	211

Sînt nemilos	212
Nefericitul fericit	212
Modurile silei	213
Așezări cu părinți	214
Testament	215
Spre a tăcea	216
Singurătate finală	216
Suma somnurilor	217
Floare și cenușă	218
Amestec	219
Vorbesc din demon	219
Să ne condamne florile	220
Moară și teasc	221
Între bine și rău	222
Fără durere	223
Psihologie strîmbă	223
Olarule	224
Cînd totul se poate	224
Oaia îndrăzneată	226
Alămuri	226
Sporul negurii	227
Popicărie cu cap de copil	228
Contabilul	229
Noaptea ca înfruntare	229
Mica publicitate	230
Porumbeii și vîntul	231
Punct fix	232
Categoriile purgatoriului	232
Mă simt atît de singur	233
Îmn	233

Talger potrivit :	234
Vis :	235
Cal cu lemne :	236
Ucigașul de pian :	237
Frigiderul de măcelărie . :	238
Repetabila povară . :	239
Truda comună . :	242

INTOARCEREA MITURILOR

Donații la Miorița :	247
Ce îmi închipui că gîndea Manole. atunci . :	248
Prin vulturi, Prometeu :	248
Calul, fiul Troiei :	249
Armăsarul troian :	251
Învingătorii Troiei :	253
Socrate plîns de discipoli :	253
Dictîndu-și testamentul Socrate :	256
Iov era plin de guri :	256
Convalescența propriu-zisă :	257
Rugăciunea lui Iov :	259
Înscenarea nașterii :	260
De dragoste :	262
Eliberați-mă de sînge și de carne :	262
Aduceți-l pe Iuda :	263
Pește și undiță :	264
Pofta :	264
Noapte maximă :	265
Biserica de frig :	266
Cina cea de taină :	267
Shakespeare :	268

Gulliver	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	269
Giordano Bruno fugind din rug în rug	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	270
Grădinarul Münchhausen	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	270
Recentul Galileu	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	271
Plictiseala cu numele Beethoven	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	272
Karenina	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	273
Cenușă și melci	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	275

MANIFESTE PENTRU SĂNĂTATEA PĂMÎNTULUI

Portret de planetă	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	279
Plajă pe continentul scufundat	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	280
Economii	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	280
Paznicii corupți	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	281
Dor	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	282
Să legumim lumina	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	283
Ciudat destin	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	284
Greutate	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	284
Accente de toamnă	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	285
Sub bărbia contemporanului tău	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	286
Război și pace	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	286
Gri	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	287
Cenușa	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	288
Culpe în peninsule	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	289
Boala bolnavă	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	289
Aceiași	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	290
Tîrg de sclavi	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	290
Iarna la Luvru	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	291
Ruga poeților de pretutindeni	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	292
Ceea ce roade	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	293
Doctori și boli	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	294

Nevertebrare în lumea lume	294
Cu milă	295
Sonnet sumar	296
False probleme	297
Involuntar	297
În gura tigrlui vor clincheta dinții	298
Singuri și toți	299
Războiul a avut loc	300
Poziția lacătelor pe planetă	301
Cimitire de mașini	302
Torța stinsă	302
Prevăd trecutul	303
Dubiul furt	304
Noi care	305
Caricatură	305
Cîntăreții protestului	306
În lunga noapte	307
Pîinea răgușită	309
În amintirea unui accident	310
În iutea clipă	312
Ieșirea din sobă	312
Martor	314
Descoperirea focului	315
Jurnal bătrîn	316
Omenia biruitoare	316
Delatorii	317
Războinicii	318
Dreptatea muncii	318
Beligeranților	319
Sonata lunii	320

Pămîntul deocamdată	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	320
Rotund	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	323

IMPĂCĂRILE TAGADEI

Împăcare	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	327
Mere de Ardeal	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	328
Eu, toată iarna	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	329
Șanțul de sus	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	330
Pînă la vatră...	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	331
Doina	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	331
Bărbatul trudei	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	332
Melancolică	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	333
În cîte-un Dolj	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	334
Tunetul	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	335
Muntele fără lumină	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	336
Retragere	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	337
Faptul divin că ninge	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	338
Petrecere	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	340
Miei primi	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	341
Ospete	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	342
Septembrie de miere	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	344
Văzduh virgin	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	344
Ziua de 33 aprilie	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	345
Copilul din vin	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	346
Aură	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	347
Copil fiind	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	347
Biserica de miere	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	348
Familialul obicei	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	349
Muguri de-nviere	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	349
Amurg cu diavoli	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	350

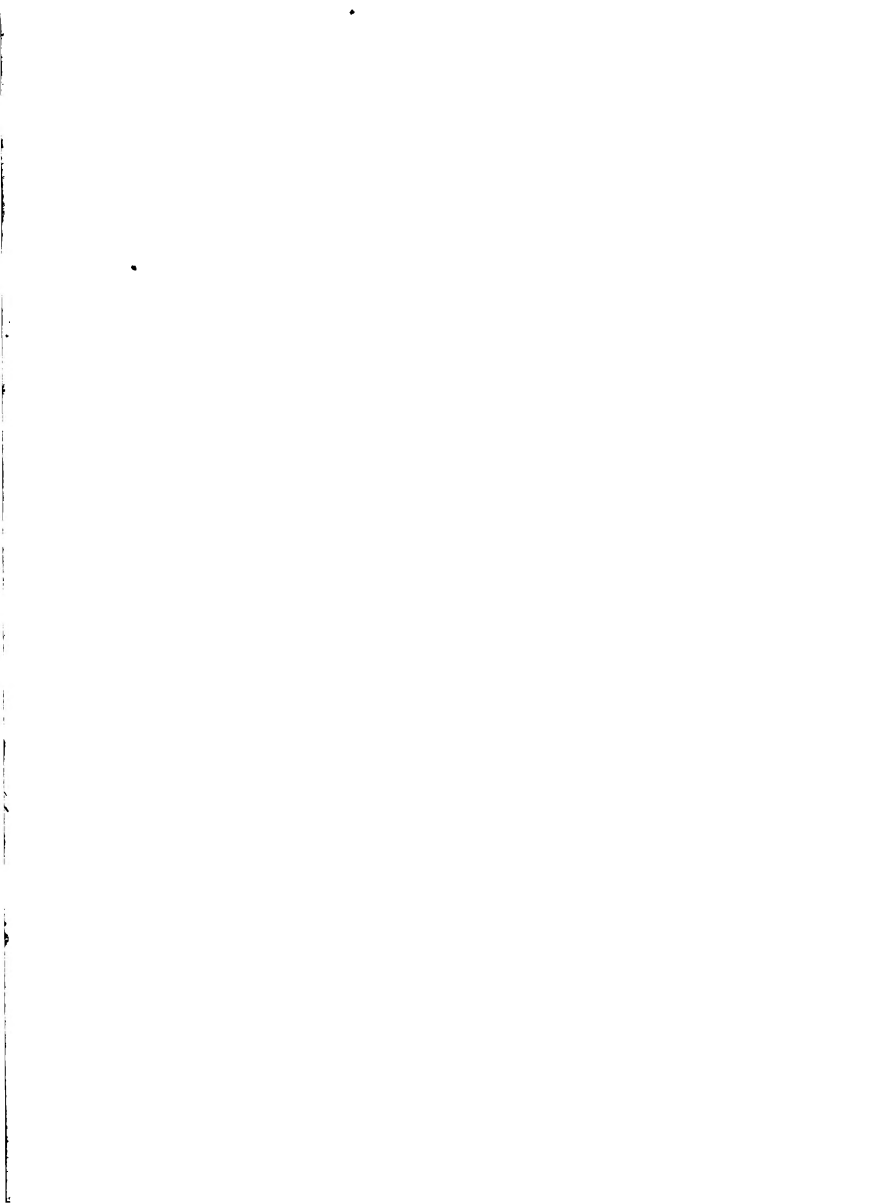
[illegible]

Lector : CARMEN DUMITRESCU
Tehnoredactor : AURELIA ANTON

*Bun de tipar 21.III.1978. Tiraj 151 130 ex. broșate.
Coli ed. 13,87. Coli tipar 13,25.*

Comanda nr. 80 096
Combinatul Poligrafic „Casa Scinteli”
Plaza Scinteli nr. 1, București,
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

